

ก่อกฎเขาให้ครบทุกลูก ปลูกลำธารให้ถ้วนทุกสาย สยายส่ายรุ่งไปให้ทั่วทุกถิ่นดินฟ้า

นัย ปก

● จริงจัง ตามพ่อ

เป็นภาพที่น่าเศร้าใจสำหรับอดีตนายภคคนที่ ๒๕ ของไทย **นายสมักร สุนทรเวช** ผู้ซึ่งตั้งใจที่จะปกป้อง
6 ประชาธิปไตยเอาไว้ให้ได้ แต่สมาชิกพรรคส่วนใหญ่ไม่เอาด้วย หัวหน้าด้วย มิหนำซ้ำวันที่ต้องฟัง
คำพิพากษาลงโทษของศาลอุทธรณ์ บริวารลี้ล้อที่เคยห้อมล้อม ทั้ง นปก. นปช. ก็หายหน้ากันไปหมด

นี่คือสภาพของการ**เมืองเก่า** ที่เต็มไปด้วยการทรยศหักหลัง ต่อสู้แย่งชิง และกอบโกยโกงกินให้ได้มา
ซึ่งอำนาจ และลาภ ยศ สรรเสริญ สุดท้ายยอมนำไปสู่การแตกแยกระหว่างพรรคพวกด้วยกัน และ
ค่อยๆ บานปลายเป็นความแตกแยกในสังคม จนลูกหลานเป็นความแตกแยกทั้งประเทศ เป็นเขมร
๓-๔ ฝ่ายในที่สุด

น่าเสียดายที่นายสมักรไม่สามารถเข้าใจเรื่องการเมืองใหม่ที่เป็นไปเพื่อการเสียสละให้แก่ชาติบ้านเมือง
โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ มาให้ตน ๑๐๐ กว่าวันในการชุมนุมที่ยาวนานที่สุดในโลกของพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งมีผู้คนทุกเพศทุกวัย ตั้งแต่อายุ ๒ เดือน ไปจนถึง ๑๐๕ ปี ก็ออกมา
ร่วมชุมนุมกับเขาด้วย

ประชาชน นักเรียน นิสิต นักศึกษา หลายหมื่นหลายแสนคนเหล่านี้ มีการศึกษาประชาธิปไตย
เป็นอย่างดีตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ จนคุณ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ยอมรับว่า
ความรู้-ความเข้าใจ ของประชาชนทุกวันนี้ นักการเมืองตามไม่ทันแล้ว โดยเฉพาะประชาธิปไตยแบบ
อดีตนายภค สมักร คือการให้อำนาจแก่ประชาชนภายใน ๔ วินาที ตอนกบฏเลือกตั้ง และมองว่า
การเมืองภาคประชาชน คือแก๊งข้างถนน ทั้งที่จริงๆ นั้นเป็นเสมือนเสียงสวรรค์ในระบบประชาธิปไตย
เพราะประชาชนต่างมาด้วยกันด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ กล้าหาญ เสียสละ เพื่อช่วยกันสร้าง **“สังคมการเมืองใหม่”**

จากเดิมที่เคยอยู่แบบตัวใครตัวมัน มาเป็นสังคม ที่อบอุ่น เอื้อเฟื้อ ต่างมีน้ำใจ แบ่งปัน ช่วยเหลือ
กัน ถึงขั้นพร้อมที่จะตายแทนกันได้ ต่างจากสภาพการเมืองเก่า ที่ผิวฆ่าเมีย เมียฆ่าพ่อ พี่น้องก็ฆ่า
กันได้ไม่ยกเว้นแม้แต่พ่อกับลูก เพราะเห็นแก่เงินเป็นใหญ่ ทุกคนพร้อมที่จะขายได้ทุกอย่าง ทั้งขายตัว
และขายชาติ แต่ในสังคมการเมืองใหม่ **จิตวิญญาณของทุกคนถูกหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน**
ต่างยอมพลีเพื่อ ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์ ไม่ว่าจะต้องทนกับแสงแดดที่แผดกล้า หรือต้องผจญกับพายุฝน
และลูกเห็บที่กระหน่ำหนักสักปานใด แต่ก็ไม่สามารถจะหยุดยั้งจิตสำนึกแห่งประชาธิปไตย ที่อิสระเสรี
มีความเป็นไท ไม่ยอมเป็นทาสอำนาจเงินตราและทุน সামานย์ใดๆ

คุณหมอบระเวศ วะสี มั่นใจว่าจิตสำนึกประชาธิปไตยที่คนไทยมีแล้ว สามารถร่วมกันปฏิบัติ
ประชาธิปไตยโดยมวลชน ด้วยสันติวิธีได้ ยุคศรีอาริยะที่คนไทยไฝฝินมาเนิ่นนานนั้น โอกาสกำลังอยู่
ต่อหน้าเราแล้ว ด้วยลักษณะพิเศษของคนไทยทำให้การ**ปฏิวัติด้วยสันติวิธี**เป็นไปได้ และถ้าเป็นจริง
จะเป็นศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ของคนไทย ที่จักเกิดขึ้นในโลกนี้ได้ยาก เสมือนกับการ**ก่อกฎเขาให้ครบทุกลูก**
ปลูกลำธารให้ถ้วนทุกสาย สยายส่ายรุ่งไปให้ทั่วทุกถิ่นดินฟ้า นั่นเอง **๓**

“เราคิดอะไร” ฉบับ ๒๑๙ นี้ ครบรอบ ๑๔ ปี แถมฟรี ! “ถอดจากหัวใจโพธิ์รักษ์”

7

บ้านปานาดอย

“...ลัทธิรัฐธรรมนูญไม่นำไปสู่อธิปไตย ประชาธิปไตยต้องมาก่อนรัฐธรรมนูญ... เรามีรัฐธรรมนูญมาหลายฉบับแล้ว ไม่สามารถสร้างประชาธิปไตยที่แท้ได้...” เพราะ “ประชา” มิได้มี “อธิปไตย”...อำนาจที่แท้จริง!

22

สี่สั้นชีวิต

ราชประชาสมาสัย หมายความว่า “พระมหากษัตริย์และประชาชนอาศัยซึ่งกันและกัน” ...ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขกับราชประชาสมาสัยนั้น เป็นสิ่งเดียวกัน

52

ขาดกทันยุค

“ยามคับขัน
ย่อมต้องการคนกล้า
ยามตื่นโกลาหล
ย่อมต้องการคนหนักแน่น
ยามข่าวน้ำปริบูรณ
ย่อมต้องการคนที่รัก
ยามเกิดปัญหา
ย่อมต้องการบัณฑิต”

6 **ล**มือก่อนนี้ ผมบอกว่าเป็นคนบ้านนอก เป็นไปตามนั้นจริงๆ คืออยู่เมืองกาญจน์ นานๆ จะเข้ากรุงหรือไปจังหวัดอื่นๆ ลักครั้ง แต่ตอนนี้ชักพูดไม่เต็มปาก ครั้นจะเปลี่ยนชื่อบทความนี้ก็ใช่ที่ เพราะความเป็นคนกรุงของผมในขณะนี้ไม่เที่ยง

การไปชุมนุมที่ทำเนียบรัฐบาล หรือที่ถนนราชดำเนินบริเวณสะพานมัฆวาน เป็นเรื่องลำบาก ต่างให้กำลังใจซึ่งกันและกันว่าเราลำบากเพื่อสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่สำหรับผม ผมได้รับผลพลอยได้หลายเรื่อง แม้ไม่ได้หวังไว้ก่อนก็ตาม

เมื่อปลายเดือนกันยายน ลุงๆ ก็มีคนไปบอกผมในที่ชุมนุมว่า เพื่อนผมคนหนึ่งเคยเรียนร่วมชั้นมัธยมกับผม ต้องการพบ ผมดีใจรีบพบทันที ผมจำเค้าหน้าจำชื่อชายแก่คนนั้นได้ เขากับผมจากกันมาเกือบ ๖๐ ปี ไม่ได้ข่าวคราวอะไรเลย กลับมาพบกันได้ เพื่อนผมคนนั้นเรียนมาด้วยกันที่โรงเรียนมัธยมบ้านสมเด็จพระยา คูเอเอสทีวีเป็นประจำ เอาเงินไปบริจาคผ่านผม ถ้าไม่มีการชุมนุมเราคงไม่ได้พบกันไปจนตาย

พันมิตรสุภาพสตรีคนหนึ่ง ให้หลานไปทำเนียบรัฐบาล ไปบริจาคเงินผ่านผม รายนี้ไม่ได้ติดต่อกันมานาน เคยรู้จักกันมาเกือบ ๒๐ ปีแล้ว เป็นเจ้าของโรงงานใหญ่มากที่จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อ ๑๕ ปีก่อนฉลองวันเกิดน้องชายด้วยการไปกว้านซื้อสัตว์จากโรงฆ่า กำเงินไปตกลงกับเจ้าของโรงฆ่า ซื้อสัตว์ทุกชีวิตในวันนั้น มีทั้งวัว ควาย แพะ และ แกะรวม ๕๑ ตัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นควาย

จ่ายเงินซื้อแล้วไม่รู้จะเอาไปบริจาคที่ไหน ไม่ไว้ใจกลัวจะเวียนไปเข้าโรงฆ่าอีก คิดอะไรไม่ออก บอกให้ผมช่วย ขนไปให้ผมเลี้ยงที่อำเภอนองบรีอ กาญจนบุรี พร้อมกับส่งเงินค่าจ้างคนเลี้ยงไปให้ติดต่อกันหลายเดือน ขณะนี้ลูกๆ บางตัวของสัตว์ฝูงนั้นยังอยู่กับผม ผมเลยโทรศัพท์คุยกับเศรษฐินีคนนั้นว่า ถ้ายังทำบุญด้วยการซื้อสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์อยู่ ให้เปลี่ยนมากินอาหารมังสวิรัตหรือกินเจ พร้อมๆ กับช่วยกันเผยแพร่ให้คนอื่นมากินมังสวิรัตกินเจ จะได้บุญมากกว่าปล่อยชีวิตสัตว์ได้มากกว่า

วันที่ ๒๙ กันยายนถึง ๘ ตุลาคมปีนี้ เป็นเทศกาลกินเจ คุณศิริลักษณ์ ศรีเมือง เป็นหัวแรงจัดกินเจในทำเนียบ เป็นประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ตั้งทำเนียบรัฐบาลมาไม่เคยจัดเทศกาลกินเจที่นั่น เป็นครั้งแรกและครั้งเดียว ผู้ร่วมชุมนุมต่างดีใจกันใหญ่ จะกินเจเป็นที่ระลึกคุยให้ลูกๆ หลานๆ ฟัง

ชาวอโศก ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน ต่างพยายามใช้ความอดุสาหะช่วยสร้างสิ่งดีๆ งามๆ ในโลกให้มากกว่าที่เราจะทำได้

“ก่อกุเขาให้ครบทุกลูก ปลูกกล้าธารให้ถ้วนทุกสาย สยายสายรุ้งไปให้ทั่วทุกถิ่นดินฟ้า” **๒**

เอโกปี หุควา พุธา โทติ พุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

- 1 นัยปก: ก่อภูเขาให้ครบทุกลูก ปลุกลำธารให้ถ้วนทุกสาย
สายสายรุ่งไปให้ทั่วทุกถิ่นดินฟ้า *จริงจัง ตามพ่อ*
- 2 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จำลอง ศรีเมือง*
- 4 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 6 คูนิดคิดหน่อย *บรรณาธิการ*
- 7 บ้านป่านาดอย *จำลอง*
- 17 ข้าพเจ้าคิดอะไร *สมณะโพธิรักษ์*
- 22 ลีสันชีวิต (สัมภาษณ์ ดร.ปราโมทย์ นาคกรรพ) *ทีม สมอ.*
- 28 เมื่อโลกเปลี่ยนไป ไทยไทยจักไม่เปลี่ยนแปลง! *ใจกลาง*
- 32 กำปั้นทุบดิน (ประชาภิวัตน์ มหัทศจรย์พันธมิตรการเมืองใหม่) *ดังนั้น วิมุตตินันทะ*
- 36 พุทธศาสตร์การเมือง *ฉวมพุทท*
- 39 การ์ตูน *วิสูตร*
- 40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด *สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์*
- 42 ชีวิตนี้มีปัญหา *สมณะโพธิรักษ์*
- 52 ชาดกทันยุค *ฉวมพุทท*
- 56 บรรยายพิเศษ (สงครามสังคม-ธรรมะ-การเมือง) *ถอดเทปสมณะโพธิรักษ์*
- 59 เวทีความคิด *นายนอก ทำเนียบ*
- 60 บทความพิเศษ *ละอองดิน*
- 63 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ *ทศพนธ์ นรทัศน์*
- 66 ชีวิตไร้สารพิษ *ล้อเกวียน*
- 68 ประสบการณ์ได้ร่มสัมมาสิกขา *ฟ้าสาง*
- 71 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *ฟอด เทพสุรินทร์*
- 76 กติกาเมือง *ประคอง เตกฉัตร*
- 80 ปิดท้าย *พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์*

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงครามนต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญยศ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศรุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวิวัฒน์
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เคาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร. ๐-๒๓๓๔-๘๘๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งรษณีย์หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขากลนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินดี๊ะ
 สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๕๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail roj1941@gmail.com

กุมารทอง?

เก่า สลายหุ่นลู้	ชูธง
ไป ก่อการดำรง	พรรคไว้
ใหม่ เพียงชื่อชวนหลง	ลวงหลอก
ก็ เพื่ออำนาจไคล้	คลังเพื่อเปลอฝัน
เวียน วนวันวันวนว่า	หาสวรรค์
เปลี่ยน ปรับรับต่อกัน	ชั่วช้า
ประ ชาชาดิงงัน	เงินครอบ
จำ อวดการเมืองบ้า	บอดไม้ครองเมือง
	• โอบอ้อม ชาติดิน

👉 ไทยรักไทยล่มแล้ว เวียนวน
 แปลงชื่อพรางตัวตน ช่อนเร้น
 ปลั่งประชาชน ลวงล่อ ชนเฮย
 สมัคร-สมชายเด่น ต่างผู้บงการ
 ล่มแล้วไทยรักไทย
 เกิดร่างใหม่อ้อมหม่อมมาร
 สืบต่อกระบวนกร
 นาม “ปลั่งประชาชน”
 ผลาญชาติล้างแผ่นดิน
 ไม่สุดสิ้นอกุศล
 วิชาภฤล่งพัน
 จวบสุดท้าย...ตายทั้งเป็น

ข้องใจ

พันธมิตรรายีตทำเนียบชุมนุมต่อต้าน
 ระบอบทักษิณ ไล้รัฐบาลสมัครไปแล้ว
 รัฐบาลสมชายก็มาแทน ต่อไปถึงยุบพรรค
 ชาติไทย มัชฌิมาริบโดย ปลั่งประชาชน
 ก็จะไปสู่มหัททันอยู่ในพรรคเพื่อไทยอีกนั่น
 แหละ และนักการเมืองพวกนี้ก็จะกลับเข้า
 มาอีกด้วยขบวนการซื้อเสียงตามเคย นี้จะ

ต้องตามไล่กันไปถึงไหน คิดแล้วก็อดท้อใจ
 ไม่ได้ มองไม่เห็นอนาคตการเมืองไทยเลย

- พธม. ราชดำเนิน

👉 การเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าการเมือง
 เก่าที่ยังรากลึกข้อมไม่ถ่างนัก แต่ก็เชื่อว่า
 จะล้มล้างถอนรากถอนโคนไม่ได้ ถ้า
 ประชาชนรู้แจ้งเห็นภัยเลวร้ายของการ
 เมืองเก่า อย่าท้อแท้เลยครับ ถ้าท้อไม่แท้
 แท้ต้องไม่ท้อ แสงรำไรฉายฉานที่ขอบฟ้า
 แล้วไง หัวขบวนระบอบทักษิณต้องพา
 ครอบครัวยุทธระเหินไปปั้นหน้าขึ้นอกตรม
 อยู่ต่างแดน ชักใยให้ทาสในเรือนเบี้ยโลด
 แล่นเนรคุณแผ่นดินไปตามกระแสเงินบาป
 และพากันตกสวรรค์ลวงดิ่งนรกตามกันไป
 ทันตาเห็น!

กายากเทพ-สมุนมาร

เห็นนิสิตนักศึกษานักเรียนออกมา
 เคลื่อนไหวเป็นแนวร่วมปลั่งประชาชนเพื่อ
 ประชาธิปไตยแล้ว ใจหนึ่งก็ยินดีที่เยาวชน
 คนหนุ่มสาวมีสำนึกรับผิดชอบบ้านเมือง
 แต่อีกใจหนึ่งก็ห่วงใยว่าหากเกิดเหตุรุนแรงขึ้น
 เราจะต้องสูญเสียชีวิตเลือดเนื้อลูกหลาน
 ของเรา คิดแล้วน่าเศร้าค่ะ

- แนวร่วม ชลบุรี

👉 พันธมิตรรายีตมันชุมนุมโดยสงบ
 สันติ อหิงสา อโหสิ เป็นหลักการ เชื่อว่า
 แม้ว่าจะมีพวกทาสอสูรสมุนมารก่อเหตุบ้าง
 แต่ก็ยังไม่ลู่กลามร้ายแรงนัก มันใจเถิดครับ
 สุดท้ายแล้วธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

จากผู้อ่าน

e-mail roj1941@gmail.com

แป่ปีให้ไอ้กุงยั้ง?

...การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นบุคคล ต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ ต้องสอนและเผยแพร่ประชาธิปไตยให้ประชาชนได้ศึกษาปราศจากการครอบงำ ต้องพึ่งตนเองได้ก่อน ต้องมีก้น้อยสั้นโดษ ต้องไม่ทำการเมืองเป็นอาชีพหากิน ต้องอาสาเสียสละ ต้องไม่มีอคติ ๔ (ฉันทา โทสา โมหา ภยาคติ) ต้องอิสระ ไม่เป็นทาสโลกธรรม ๘ (ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข-เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์) และการเมืองเป็นประชาธิปไตย เป็นงานมิใช่เพื่อตัวเอง ครอบครัว หมู่พวก เพื่อพรรค แต่เพื่อบ้านเมือง หรือประชาชน (การลอกคราบการเมืองใหม่ หน้า ๕๐-๕๑)...

- ประเทือง ไทยเขียว ชัยนาท

☞ จะคาดหวังอะไรกับประชาชนตาสีตาสายมีมายมาที่ ได้รับข้อมูลเท็จจรรอกหูทุกวัน แม้แต่เหล่ามหาเปรียญลาพรรค และผู้พิพากษาอำลาบัลลังก์ลงสนามการเมือง รู้ทั้งรู้ยังตะแบงละศีลหมิ่นธรรม เมินกฎหมาย คุณธรรมจริยธรรมตุลาการ ร่วมขบวนการโจรปล้นแผ่นดินได้สนิทใจ

FSU.สมชาย

เห็นโฉมคณะรัฐมนตรียุคสมชาย ทายาทรุ่นสองแล้ว กินไม่ได้นอนไม่หลับ ช่างชุมนุมคนดีมีคุณภาพคุณธรรมสูงส่งได้ หลากหลายเหลือประมาณคะ เห็นที่ประเทศไทยจะรุ่งโรจน์โด่งไฉนทะยานสุดขอบฟ้าแน่ละคราวนี้

- สาวโสด เจ็ดสิบหก มัฆวาน

☞ ทำใจดีๆ เอาไว้ อดทนเอาหน่อย เหวะน่า อีกไม่นานปีตัวเองก็จะได้นอนหลับสนิทตลอดกาลอยู่แล้วละครับ

แม่เบตตา

ฟังข่าวศาลอุทธรณ์ตัดสินจำคุกสมัคร-ดุสิต ๒ ปียืนตามศาลชั้นต้น ยิ่งแต่ศาลฎีกาจะรับฎีกาหรือไม่ ถ้าไม่รับก็ต้องเข้าเรือนจำทันที ในที่สุดปลาหมอกก็ต้องตาย เพราะปากดั่งโบราณว่าไม่ผิดเลย

- รัชดา ประชากร กทม.

☞ ถ้าต้องโทษจำคุกในวินัยนี้ก็น่าเวทนา ที่บั้นปลายชีวิตต้องลงเอยแบบนี้ สุขภาพก็ไม่ค่อยดีนัก ตอนประชุมสภาเสนอชื่อนายกฯ สมัครรอบสองนัดแรก พอสภาล่ม ยิ่งถึงกับต้องประคองปีกออกนอกห้องประชุม เอาเถอะไหนๆ คราอัปเฉาก็ไม่ควรเหยียบย่ำซ้ำเติมกัน เมตตาดูธรรมคำจุนใจให้ภักย์ คำจุนโลก วางใจปล่อยให้เข้าคุกไปตามยถากรรมโดยไม่สะใจเถิดครับ

๓ บรรณาธิการ

คนพาล เวลาทำชั่ว
หาสำนึกถึงผลของมันไม่
คนทราบบัญญามักเดือดร้อน
เพราะกรรมชั่วของตัวเอง
เหมือนถูกไฟไหม้

- พุทธวจนะ

เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๒๒ พ.ต.ต.ธานี มีบุญ สวญ.สภ.อ.บ้านค่าย ระยอง ถูกมือปืนดักยิงตายคาร์ลในเวลากลางวันที่ทางแยกถนนสุขุมวิท เข้าบ้านเพ อ.เมืองระยอง คดีนี้โด่งดังสะเทือนขวัญ เพราะสารวัตรใหญ่มีอุปราชคนนี้เป็นคนระยอง...คนท้องถิ่น ยังไม่วายพลาดทำเสียทีจนได้!

ขณะนั้น ผมเป็น สวญ.สภ.อ.บ่อพลอย กาญจนบุรี เพิ่งอยู่ได้ปีครึ่งเท่านั้นเอง คดีวิสามัญมือปืนเอ็ม.๑๖ ๒ ศพ เพิ่งเสร็จสิ้นสดๆ ร้อนๆ กรมตำรวจแต่งตั้งให้ผมไปอยู่ อ.บ้านค่าย แทนคนเดิม ก่อนเดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ ได้ไปอำลา พ.ต.อ.ราชศักดิ์ จันทรัตน์ ผกก.ภ.จว.กาญจนบุรี ผู้ได้รับฉายา **“มือปราบมหากาฬ”** ...ก็เหมาะสมกับเมืองกาญจน์แดนมือปืนแหละครับ

รับตำแหน่งใหม่เมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๒๒ ครั้นปฏิบัติหน้าที่ทั้งบู๊และบุ๋นได้ ๔ ปี ก็ได้ทั้งบาป (วิสามัญ) ทั้งบุญ (บำบัดทุกข์บำรุงสุข) เห็นว่าเขตรับผิดชอบร่มเย็นเป็นสุขตามควรแล้ว จึงบันทึกเสนอ ผกก.ภ.จว.ระยอง ที่ รย.๑๓/๑๒๐๘ วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๖ เรื่อง ขอรับการแต่งตั้งไปดำรงตำแหน่งในพื้นที่ทุรกันดาร พื้นที่อันตราย ด้วยเหตุผล **“...สำนึกตนเสมอมาว่าการที่สามารถดำรงชีพตนเอง ครอบครัวและบริวารอยู่ได้นี้ เนื่องจากได้รับเงินเดือน เบี้ยเลี้ยงและสิทธิอันพึงมีพึงได้โดยชอบจากทางราชการ อันเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ายึดมั่น มุ่งบำเพ็ญตนเพื่อเป็นข้าราชการที่ดีของแผ่นดินตลอดมา แต่ก็ยังไม่บรรลุเป้าหมายตามความปรารถนา แต่อย่างไรก็ตาม ก็จะพยายามกระทำต่อไปจนถึงที่สุดแห่งชีวิตราชการ หรือชีวิตตนเอง... เห็นว่าตนเองรับราชการอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีความสะดวกสบายมานานพอควรแล้ว ควรเปิดโอกาสให้ผู้อื่นบ้าง จึงขอแสดงความจำนงต่อกรมตำรวจว่าข้าพเจ้ายินดีรับการแต่งตั้งโยกย้ายไปดำรงตำแหน่งในพื้นที่ทุรกันดาร หรือพื้นที่อันตรายทุกแห่ง โดยไม่ขอเบิกค่าจ่ายขนย้าย ค่าพาหนะ และไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น”**

ใครๆ ทั้งในวงการตำรวจหรือนอกวงการ รู้เรื่องนี้แล้ว ต่างคิดว่าวิสามัญคงสิงผมเพี้ยนไปเสียแล้ว ใครๆ ก็อยากอยู่แต่ที่เจริญสะดวกสบายปลอดภัยทั้งนั้น ทำไมจึงจิ้งจอกวิวิปลาไปได้

ใครจะคิดจะเห็นอย่างไรก็ช่างใคร เราเองเท่านั้นที่รู้ใจตัวเองดีกว่าใครอื่น

ยุคนี้...ยุคที่บ้านเมืองวิกฤตเพราะการเมืองโลมม ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ไม่จำเป็นต้องเสียสละอะไรมากมายถึงกับยินดีย้ายไปอยู่ **“แดนทุรกันดาร แดนอันตราย”** หรอกเพียงแต่อาจหาญแสดงจุดยืนเคียงข้างประชาชน **ยืนหยัดยืนยันความถูกต้องเท่านั้น** โดยไม่คำนึงถึงแต่ตำแหน่งแต่งตั้งการงานของตนเอง จนหลงลืม ละเลยชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์!

“ข้า-ราช-การ”...ผู้ปฏิบัติภารกิจของราชา เพื่อสนอง **“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”**

จะเป็น **“คนหนักแผ่นดิน”** อยู่กับ **“การเมืองเก่า”** หรือจะเป็น **“คนหนุนแผ่นดิน”** บุกเบิก **“การเมืองใหม่”** คิดเอาเองเถิดครับ **๓**

ตั้ง แต่ถูกหมายจับข้อหา “กบฏในราชอาณาจักร” ผมไม่ได้แวะไปเยี่ยม “บ้านป่า” ที่โรงเรียนผู้นำอีกเลย เพราะโฆษกสำนักงานตำรวจแห่งชาติแถลงข่าวบ่อยๆ ว่า พวกผม ๙ คนที่ถูกกล่าวหา ออกนอกทำเนียบเมื่อไร ตำรวจจะจับทันที

ผมเข้าใจดีว่าตอนนี้ตำรวจยังไม่อยากจับเกรงว่าพันธมิตรที่ทำเนียบ ที่สะพานมัฆวาน และที่จังหวัดต่างๆ จะลุกฮือขึ้นมาเล่นงานตำรวจ ถ้าผมออกนอกทำเนียบจะเป็นการทำทายนมากเกินไปและทำให้ตำรวจไม่สบายใจ เลยต้องห่างจาก “บ้านป่า” ไปยาวๆ ลักระยะหนึ่ง

อยู่ “บ้านป่า” สนุกกับเรื่องต่างๆ หลายเรื่อง พูดหลายเรื่อง อยู่ทำเนียบพูดวนเวียนเรื่องเดียวคือ “การเมืองใหม่” น่าดีใจเดี๋ยวนี้ใครจะอยู่ที่ไหนๆ ต่างก็พูดเรื่อง “การเมืองใหม่” ซึ่งติดตลาดไปแล้ว

ที่จริง “การเมืองใหม่” ไม่ใช่เรื่องใหม่ เป็นเรื่องเก่า ที่หลายๆ คนอยากให้เกิดมานานแล้ว ท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” ที่เคยสนับสนุนพรรคพลังธรรม เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว คงเห็นชัดว่าพลังธรรม คือการเมืองใหม่ดีๆ นั่นเอง

“ไม่โกงทั้งต่อหน้าและลับหลัง หวังและรับ

เฉพาะสิ่งพึงได้โดยชอบธรรมเท่านั้น ไม่ซื้อเสียง ไม่แจกข้าวของเพื่อแลกกับคะแนนเสียง ไม่ไปปดมดเท็จจ้วงจาบหยาบช้ำ ให้ร้ายป้ายสี” เราทำการเมืองตามนี้อย่างเคร่งครัด แต่ทำอยู่เพียงพรรคเดียว พรรคอื่นๆ ทำเหมือนเดิมใช้วิชามารทุกรูปแบบ การเมืองใหม่จึงยังเกิดไม่ได้ จำเป็นต้องวางกรอบ กำหนดให้ทุกพรรคการเมืองทำการเมืองอย่างเสียสละเหมือนกันทุกพรรค พรรคไหนไม่ทำต้องถูกลงโทษ การเมืองใหม่จึงจะเกิดขึ้นได้

ตอนที่คุณสนธิ ลิ้มทองกุล พูดเรื่อง “การเมืองใหม่” เมื่อเกือบสี่เดือนมาแล้ว พูดบนเวทีปราศรัยในที่ชุมนุมสะพานมัฆวาน สื่อมวลชนนำไปเผยแพร่ก็ยังไม่มีการสนใจนัก โชคดีที่รัฐบาลและพรรคการเมืองต่างๆ ทำเรื่องแยๆ แย่สุดๆ ให้บ้านเมืองเสียหายอย่างต่อเนื่อง หลายคนติดตามการเมืองเลยเห็นได้ชัดว่า การเมืองเก่าไปไม่ไหวแล้ว ต้องแสวงหาการเมืองใหม่ มิฉะนั้นชาติไปไม่รอด

คุณหมอประเวศ วะสี ได้เขียนบทความในหนังสือพิมพ์มติชนรายวันประจำวันพุธที่ ๒๔ กันยายน ไว้น่าสนใจมาก

การเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ที่ดี โอกาสอันยิ่งใหญ่ของประเทศไทย

วิกฤต คือ โอกาส

ประเทศไทยวิกฤตสุดๆ ก็เป็นโอกาสสุดๆ เหมือนกัน

โอกาสอะไร โอกาสเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ที่ดี

ถ้าเราเข้าใจปรากฏการณ์ว่าเป็นโอกาส เราจะได้ไม่ทุกข์ไม่เครียดจนเกินไป มีสติปัญญา ช่วยให้การเปลี่ยนผ่านไปสู่ภาวะใหม่ที่ดีเกิดขึ้นโดยเจ็บปวดน้อยที่สุด สูญเสียน้อยที่สุด หรือไม่สูญเสียเลย

๑.ตามปกติวิกฤตนำไปสู่สงคราม

ตามปกติในประเทศใดประเทศหนึ่งเมื่อวิกฤตสุดๆ จนไม่มีทางไปก็เกิดสงครามหรือสงครามกลางเมือง เช่น สงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา หรือการที่เยอรมนีและญี่ปุ่นเข้าสู่สงคราม มีคนตายและทำให้คนตายหลายสิบล้านคน การแพ้สงครามของเยอรมนีและญี่ปุ่นเป็นวิกฤตสุดๆ ของประเทศของเขา แต่หลังจากแพ้สงครามปรากฏว่า เยอรมันและญี่ปุ่นเจริญอย่างรวดเร็ว เพราะการแพ้สงครามเป็นโอกาสแก้ปัญหาที่ตามปกติแก้ไม่ได้ และปัญหาที่แก้ไม่ได้ได้นำประเทศทั้งสองเข้าไปสู่สงคราม

สำหรับประเทศไทยซึ่งวิกฤตมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึง “วิกฤตที่สุดในโลก” มีผู้ตั้งคำถามกันมานานแล้วว่า เราจะพ้นวิกฤตโดยไม่ต้องนองเลือดได้อย่างไร และก็มองไม่เห็นว่าจะไม่นองเลือดได้อย่างไร อาจจะเป็นบุญของประเทศเรา บุญซึ่งเกิดจากเหตุปัจจัยเฉพาะบางอย่าง ประเทศของเรากำลังจะผ่านสภาวะวิกฤตสุดๆ ไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีโดยไม่ต้องนองเลือด

๒.มหาวิกฤตการณ์สยาม

สังคมไทยไม่สามารถแก้ปัญหาหลักๆ อันได้แก่ ความยากจนและความอยุติธรรมในสังคม ช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยถ่างกว้างมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม สิ่งแวดล้อม และการเมืองอันสลับซับซ้อน การเอาผิดเอาเปรียบและฉ้อฉลเพิ่มขึ้นทุกวงการ เป็นวิกฤตการณ์ทางศีลธรรมที่บีบคั้นคนไทยมากขึ้นๆ อย่างมองไม่เห็นทางออก เครื่องมือต่างๆ เช่น กลไกรัฐ ระบบการศึกษา ระบบการเมืองดูไม่มีน้ำยาที่จะแก้ไขสภาพวิกฤต หรือตัวเองก่อให้เกิดปัญหาวิกฤตมากขึ้น อย่างที่เรียกว่าการเมืองน้ำเน่าก็วนเวียนอย่างนั้นและเลวร้ายกว่าเดิม รัฐประหารก็ทำกันมาหลายครั้ง รัฐธรรมนูญก็ร่างกันมาหลายฉบับ เรียกว่าลองกันมาหมดทุกอย่างก็ไม่หายวิกฤต นี่แหละที่เรียกว่าวิกฤตสุดๆ หรือวิกฤตที่สุดในโลก จนไม่มีทางไปในภาวะเดิม ต้องเปลี่ยนแปลงไปสู่ภาวะใหม่

๓.พลังอำนาจทางสังคม

เราคุ้นเคยอยู่กับพลังอำนาจ ๒ ประเภท คือ

- พลังอำนาจรัฐ (รัฐฐานภาพ) ใช้กฎหมายและกำลังติดอาวุธ คือทหารและตำรวจ
- พลังอำนาจเงิน (ธนาฐานภาพ) ใช้เงินเป็นอำนาจ ซึ่งอาจครอบงำอำนาจรัฐได้ด้วย

ทั้งสองอำนาจนี้ประสบความสำเร็จล้มเหลวในการขจัดความไม่ถูกต้องเป็นธรรมหรือกลับเป็นปัญหาเสียเอง

ในสังคมสมัยใหม่ที่ซับซ้อนการใช้อำนาจเกือบจะแก้ปัญหาอะไรไม่ได้เลย แต่กลับสร้างปัญหามากขึ้น ดังที่การปฏิวัติรัฐประหาร หรือการที่ทุนขนาดใหญ่เข้ามายึดอำนาจรัฐก็แก้ปัญหาอะไรไม่ได้แต่กลับเป็นปัญหาเสียเอง

มีพลังอำนาจอีกชนิดหนึ่งที่เราไม่ค่อยรู้จักกัน คือ พลังอำนาจทางสังคมหรือสังคมมานุภาพ

อำนาจสังคมยุติความชั่วร้ายทั้งปวง

ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(๑) สมัยก่อนโจรปล้นควายชุกชุม โจรปล้นควายเป็นคนกลุ่มเล็กๆ มีปืนเทียบปล้นควายชาวบ้านก่อความเดือดร้อนทั่วไป เจ้าหน้าที่บ้านเมืองแก้ไขไม่ได้ ต่อเมื่อชาวบ้านทั้งหมดรวมตัวกันจัดเวรยามตีเกราะเคาะไม้ เมื่อโจรมาชาวบ้านตื่นขึ้นมาร่วมกันทั้งหมดบ้าน โจรก็ทำอะไรไม่ได้ การที่ชาวบ้านรวมตัวกันทั้งหมดบ้านนั้นแหละ คืออำนาจสังคมหรืออำนาจแห่งการรวมตัวกัน

(๒) ที่อำเภอสิเกา จังหวัดตรัง ย้อนหลังไป ๒๐ ปี ชาวบ้านเดือดร้อนมาก จากการให้สัมปทานป่าชายเลน และการที่มีเรือประมงขนาดใหญ่เข้ามาใช้อวนรุนชนิดชายฝั่ง ซึ่งคราดเอาหญ้าทะเลไปหมด กุ้งหอยปูปลาไม่มีที่อนุบาล ชาวบ้านยากจนลงเพราะขาดแคลนอาหาร ชาวบ้านจะร้องเรียนทางราชการอย่างไร ๆ ก็ไม่ได้ผล เพราะเจ้าของเรือประมงขนาดใหญ่มีอำนาจมากกว่า ต่อมาชาวบ้านรวมตัวกันสร้างเครื่องป้องกันไม่ให้เรือประมงขนาดใหญ่เข้ามาลากอวนชนิดชายฝั่งซึ่งผิดกฎหมาย เอาปะการังเทียมและหญ้าทะเลลง ความสมบูรณ์ของสภาพแวดล้อมกลับคืนมา กุ้งหอยปูปลากลับมา ชาวบ้านพ้นจากความอดอยากยากแค้น และขณะนี้รวมตัวกันรักษาชายฝั่งทะเลอันตามันขยายตัวออกไปทั้งทางเหนือและทางใต้ อำนาจแห่งการรวมตัวกันหรือความเป็นสังคมทำให้ความไม่ยุติติงได้

(๓) ที่ดอนสามหมื่น จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มลัทธิลอบตัดต้นไม้ขึ้นไปพร้อมทั้งเครื่องมือ คือรถยนต์ เลื่อยไฟฟ้า ปืนเครื่องมือสื่อสาร คนตัดไม้ทำลายป่ามีอำนาจเกินกำลังเจ้าหน้าที่ของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดีๆ จึงถูกฆ่าตายหรือฆ่าตัวตาย เช่น คุณสืบ นาคะเสถียร แต่เมื่อโจรตัดต้นไม้กลุ่มนี้ขึ้นไปเจอชาวบ้านรวมตัวกันอยู่หนึ่งพันคน ก็ไม่กล้าตัดต้นไม้

จึงกล่าวว่า อำนาจสังคมหรืออำนาจแห่งการรวมตัวของประชาชนคือเครื่องยุติความชั่วร้ายทั้งปวง

สังคมคือผู้กำกับความถูกต้อง

ตัวอย่าง

(๑) เมื่อครั้งพุทธกาล พระที่กรุงโกสัมพีนครเป็นสองพวกทะเลาะกันยึดเยื้อทำอะไรๆ ก็ไม่หยุด พระพุทธองค์เสด็จไปทรงห้ามก็ไม่เชื่อแถมยังว่าพระพุทธเจ้าเสียอีก พระบรมศาสดาจึงเสด็จหลีกเข้าป่าปาเลไลย์ไป ต่อมาชาวบ้านรำคาญหยุดใส่บาตรพระทั้งนั้น ทั้งสองฝ่ายจึงหมดกำลัง หยุดทะเลาะ เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าแม้แต่พระศาสดาของพระเหล่านั้นเองยังยุติความขัดแย้งไม่ได้ แต่สังคมคือชาวบ้านทั้งหลายสามารถทำได้

(๒) คนเราจากทุกประเทศจะเจริญหรือไม่เจริญอย่างไรก็ไปเล่นฟุตบอลกันได้ทั่วโลก เพราะในการเล่นฟุตบอลมีกรอบ กติกา และกลไกชัดเจน มีผู้กำกับเส้นดูแลให้เล่นอยู่ในกรอบ มีกรรมการกำกับให้เล่นตามกติกา กรรมการและผู้กำกับเส้นอาจโกงได้ แต่โกงไม่ได้ เพราะมีคนดูคอยกำกับอยู่อีกทีหนึ่ง คนดูคือสังคมคอยกำกับความถูกต้อง

ผู้มีอำนาจใดๆ ไม่ว่าจะอำนาจรัฐ อำนาจเงิน หรือกรรมการ หรือแม้แต่พระอาจโกงได้เสมอ ถ้า

ไม่มีสิ่งค่อมคอยกำกับ อำนาจสังคมคืออำนาจที่กำกับทำให้เกิดความถูกต้อง นี่เป็นข้อที่เราจะต้องตราไว้ว่าจะไม่ไปเรียกร้องผู้มีอำนาจใดๆ ให้เข้ามาแก้ปัญหา เพราะไม่สามารถแก้ได้ แต่อำนาจสังคมนั้นแหละที่จะกำกับให้เกิดความถูกต้อง

๔. พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยกับระบอบทักษิณ

พธม.กับระบอบทักษิณเป็นตัวอย่างไรให้เราเรียนรู้อย่างเป็นรูปธรรมถึงพลังอำนาจทางสังคม ระบอบทักษิณคงจะมีทั้งคุณและโทษสุดแต่ผู้มอง แต่ที่แน่ๆ ก็คือระบอบทักษิณทรงพลังอำนาจมหาศาล ทักษิณานุภาพนี้ไม่มีองค์กรหรือสถาบันใดๆ จะต้านทานได้ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะถูกหรือผิดแล้วแต่ผู้มอง แต่ที่แน่ๆ คือเป็นการรวมตัวของมหาชนอันหลากหลายจำนวนมากนับแสนนับล้าน เป็นพลังทางสังคมที่ทำให้ทักษิณานุภาพแม้ทรงมหิธานุภาพเพียงใด ก็อ่อนกำลังลงและเปิดโอกาสให้กระบวนการยุติธรรมเข้มแข็งขึ้น

การที่ขบวนการการเมืองภาคประชาชนเติบโตเข้มแข็งขึ้น ส่วนหนึ่งเกิดจากวิกฤตการณ์สุดท้ายไม่มีทางไป และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากมีคนอย่างคุณทักษิณ และคุณสมศรี ถ้าปราศจากคนอย่างคุณทักษิณและคุณสมศรี ขบวนการประชาชนก็จะไม่เติบโตอย่างนี้ การที่คนในชาติรวมตัวกันเป็นสังคมเข้มแข็ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่ถ้าเกิดขึ้นเป็นทุนทางสังคมอันยิ่งใหญ่

การรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประชาชนจำนวนมากเกิดจากการมีเป้าหมายร่วม ประชาชนควรจะรวมตัวร่วมคิดร่วมทำในทุกพื้นที่ ในทุกองค์กร และในทุกเรื่อง เกิดเป็นประชาสังคมหรือสังคมเข้มแข็ง

สังคมเข้มแข็งนั้นแหละคือประชาธิปไตยโดยสาระ ในขณะที่กลไกทางการเมืองอาจเป็นเพียงรูปแบบประเทศใดที่สังคมเข้มแข็ง เศรษฐกิจจะดี การเมืองจะดี และศีลธรรมจะดี นี่เป็นสัจจะซึ่งสามารถตรวจสอบจากหลักฐานในข้อเท็จจริงจากทั่วโลก

๕. ประชาธิปไตยมาก่อนรัฐธรรมนูญ

เมื่อผมเป็นประธานคณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย (คพป.) เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๗ และ คพป.เสนอให้ยกร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่เพื่อปฏิรูปการเมืองนั้น มิตรที่เป็นนักทฤษฎีประชาธิปไตยเตือนผมว่าลัทธิรัฐธรรมนูญไม่นำไปสู่ประชาธิปไตย ประชาธิปไตยต้องมาก่อนรัฐธรรมนูญ ผมเป็นหมอมันไม่มีความรู้ความชำนาญใดๆ ทางการเมือง แต่สังคมไทยได้เรียนรู้แล้วว่ารัฐธรรมนูญไม่มีพลังที่จะต้านอำนาจเผด็จการ เรามีรัฐธรรมนูญมาหลายฉบับแล้วไม่สามารถสร้างประชาธิปไตยที่แท้ได้

สมมติว่าลองคิดกลับกันเสียว่าประชาธิปไตยมาก่อนรัฐธรรมนูญ

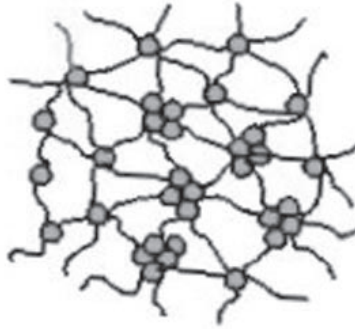
นั่นคือประชาชนจำนวนมากมีความสำนึกในอิสรภาพและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนของตนเอง และพยายามทำอะไรดีๆ รวมตัวร่วมคิดร่วมทำเป็นกลุ่มและเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย ในโครงสร้างเผด็จการ (รูป ก.)

(ก) โครงสร้างเผด็จการ
ใช้อำนาจสั่งการจากบนลงล่าง

(ข) โครงสร้างประชาธิปไตย

มีการรวมตัวร่วมทำด้วยความสมัครใจ
เล็กหรือใหญ่อาจใหญ่เป็นมวลชนมหาชน
ที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน

มีการใช้อำนาจสั่งการจากบนลงล่าง โครงสร้างชนิดนี้มีความไม่เป็นธรรมสูงมีการเรียนรู้ค่อยๆ ไม่มีพลังที่จะแก้ปัญหาที่ซับซ้อน ในโครงสร้างประชาธิปไตย (รูป ข.) คนแต่ละคนมีเสรีภาพ ใช้ศักยภาพของตนเองได้เต็มที่ รวมตัวร่วมคิดร่วมทำด้วยความสมัครใจ ด้วยความเสมอภาคและภราดรภาพ เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย เกิดเป็นผลในทางสังคม หรือสังคมเข้มแข็ง

พลังทางสังคมที่เข้ามาตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐและมีส่วนในนโยบายสาธารณะ (ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๘๗) เป็นการเมืองภาคพลเมืองหรือการเมืองภาคประชาชน การเมืองภาคประชาชนมีพลังการตรวจสอบและกำกับให้เกิดความถูกต้องทางการเมืองมากกว่ารัฐสภา และมากกว่าองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ในสภาพการณ์ปัจจุบันนี้เป็นที่มาของคำกล่าวที่ว่าประชาธิปไตยมาก่อนรัฐธรรมนูญ เพราะประชาชนสามารถรวมตัวกันเคลื่อนไหวประชาธิปไตยก่อนมีรัฐธรรมนูญ

๖. ขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย-ประชาธิปไตย

พธม. คงจะมีทำผิดพลาดบ้าง แต่ภาพรวมคือขบวนการประชาชนขนาดใหญ่ที่ตรวจสอบอำนาจทางการเมือง การเมืองภาคประชาชนถ้าทะนุบำรุงหล่อเลี้ยงให้เติบโตแข็งแรงมีความถูกต้องก็จะเป็นพลังทางศีลธรรมอันยิ่งใหญ่ที่จะกำกับตรวจสอบ และส่งเสริมให้เกิดความถูกต้องทุกด้าน ทั้งการเมือง สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม การศึกษา การพัฒนาจิตใจ และสันติวิธี

การเมืองภาคประชาชนต้องเป็นพลังทางจิตสำนึก พลังทางความรู้ พลังทางการสื่อสาร พลังทางสังคม ซึ่งถ้าทำได้**ธรรมาธิปไตยกับประชาธิปไตย** จะเข้ามาซ้อนทับกัน ประชาธิปไตยกับธรรมะจะต้องผนวกกัน

ขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย ประชาธิปไตย จะเป็นปรากฏการณ์อันแข็งแกร่งที่ทำให้การเมืองดีและขบวนการยุติธรรมแข็งแรง รวมทั้งสิ่งดีๆ อื่นๆ เกิดตามมา

พธม. ควรจะอยู่กับจุดแข็งของ**พธม.** คือสร้างขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย-ประชาธิปไตยมากกว่าเข้าไปสู่กลไกและรูปแบบทางการเมือง ซึ่งจะเปลืองตัวและทำให้ตัวเองอ่อนแอลง ขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย-ประชาธิปไตย จะไปทำให้เกิดกลไกและรูปแบบทางการเมืองต้องปรับตัวไปสู่ประชาธิปไตยเอง ซึ่งการกระจายอำนาจไปอย่างทั่วถึง และทุกส่วนของสังคม จะปฏิสัมพันธ์ด้วยการเรียนรู้และตรวจสอบซึ่งกันและกัน แทนที่การใช้อำนาจจากบนลงล่างแบบแยกส่วนตายตัวซึ่งเป็นการเมืองแบบเก่า ประชาธิปไตยจะกลายเป็นวัฒนธรรมที่เข้ามาอยู่เหนือกลไกทางการเมือง

๗. ความมุ่งมั่นร่วมกันของคนไทยทั้งมวลในการบินออกจากขัง

การที่ประเทศไทยประเทศหนึ่งจะมีการปฏิบัติประชาธิปไตยโดยมวลชนด้วยสันติวิธีเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก

แต่โอกาสกำลังอยู่ต่อหน้าเราแล้ว ด้วยลักษณะพิเศษของคนไทยทำให้การปฏิวัติด้วยสันติวิธีเป็นไปได้ และถ้าเป็นจริงจะเป็นศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ของคนไทยที่เราเป็นคนที่เจริญ

คนไทยเหมือนไก่อยู่ในขัง ขณะที่รอความพินาศต่อชีวิตจะมาถึงด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ยังจิกตีกัน รำไป ที่จิกตีเพราะในขังมันคับแคบบีบคั้นทำให้กระทบกระทั่งกัน

ขังคือระบอบเผด็จการอันคับแคบ ต้องรวมตัวกันบินออกจากขัง นั่นคือสร้างระบอบประชาธิปไตยโดยการปฏิวัติประชาธิปไตยโดยคนไทยทั้งมวลสามารถทำได้ด้วยสันติวิธี ไม่มีการยึดอำนาจหรือการฆ่าแกงอะไรใครทั้งสิ้น แต่โดยคนไทยมีสำนึกประชาธิปไตยแล้วรวมตัวกันเป็นเครือข่ายประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่เชื่อมโยงกันเต็มประเทศ โดยไม่ต้องรอรัฐธรรมนูญ เพราะประชาธิปไตยต้องมาก่อนรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญและองค์กรทางการเมืองที่จะเกิดตามมาเป็น**ระบบ** ภายใต้**ระบอบ**ประชาธิปไตย

ขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย-ประชาธิปไตย เป็นขบวนการที่ใครๆ ก็เข้าร่วมได้ เพราะไม่ได้เป็นศัตรูกับใครและไม่ได้โค่นล้มอะไรใคร แต่เป็นการที่ประชาชนจับมือกันสถาปนาระบอบประชาธิปไตยขึ้นเองด้วยสันติวิธี

โอกาสอยู่ต่อหน้าเราแล้วที่จะร่วมกันเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีในระบอบประชาธิปไตยอันเป็นธรรมนี้ ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันเป็นเรื่องไม่ยาก ยุคศรีอาริยะที่คนไทยใฝ่ฝันกันมาเนิ่นนานจะเป็นจริงได้

ประเทศไทยที่เข้มแข็งเป็นธรรมและศานติ นอกจากประโยชน์ของตัวเองแล้ว ยังช่วยชาวโลกได้ด้วย เพราะล้วนเป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกเดียวกัน.

สองวันต่อมา อธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่างๆ ๒๔ มหาวิทยาลัยได้ประชุมเพื่อแก้วิกฤติการเมือง มิมติดอกมา ซึ่งสรุปย่อๆ ได้ดังนี้

๑ **รัฐบาลต้องจัด วิกฤติการเมือง** เป็นวาระแห่งชาติ

๒ นายกรัฐมนตรีต้องตั้งสององค์กรอิสระขึ้นมาศึกษาพิจารณา **“การเมืองใหม่”** ให้เสร็จภายใน ๑๒๐ วัน

๓ นายกรัฐมนตรีต้องนำไปประกาศให้สาธารณชนทราบ และจัดให้มีการทำประชามติ

๔ ถ้าประชาชนส่วนใหญ่รับรอง นายกรัฐมนตรีต้องนำการเมืองใหม่ไปปฏิบัติอย่างจริงจัง ที่ประชุมอธิการบดี ๒๔ สถาบันเสนอแนะว่า นายกรัฐมนตรีควรตั้งให้ คุณหมอประเวศ วะสี เป็นประธานองค์กรอิสระ

ข่าวการประชุมดังกล่าว สื่อมวลชนได้นำออกมาเผยแพร่เข้าวันที่ ๒๖ กันยายน ซึ่งปรากฏบทความของคุณหมอประเวศในหนังสือพิมพ์มติชนออกมาพร้อมๆ กันดังนี้

การเมืองเก่าเน่าหนอนชอนไช การเมืองใหม่อารยะประชาธิปไตย

โดย ประเวศ วะสี

การเมืองเก่าเน่าหนอนชอนไชเป็นที่เอือมระอาน่ารังเกียจเบื่อหน่ายแก่ผู้รู้เห็นทั้งแผ่นดินจึงพากันพูดถึงการเมืองใหม่ คนไทยทุกภาคส่วนทุกองค์กร ควรเคลื่อนไหวทำความเข้าใจว่าการเมืองใหม่ที่เป็น

อารยะประชาธิปไตยนั้นเป็นอย่างไร

ในการมองระบบการเมืองเก่าและใหม่ควรมองทั้งระบบ เหมือนมองคนทั้งคนจะไปมองเฉพาะอวัยวะอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้นไม่ได้ การมองทั้งระบบต้องมองทั้งที่เป็นนามธรรม (จิต) รูปธรรม รูปลักษณ์ การทำหน้าที่และผลลัพธ์

ก.เปรียบเทียบการเมืองเก่ากับการเมืองใหม่

(๑) จิตสำนึกประชาธิปไตย ประชาธิปไตยต้องมีรากลึกอยู่ในจิตสำนึกที่ดึกดำ จะมีแต่กลไกไม่ได้ คนเราต้องมีจิตสำนึกแห่งศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นคน เคารพความถูกต้องดีงาม มีคุณธรรม จริยธรรม ไม่ใช่มีหีนจิตหรือจิตคับแคบต่ำทราม มีอกุศลมูลที่เป็นที่ตั้งอันเป็นบ่อเกิดของการเมืองเก่า น่าหอนอนซ่อนไซ

(๒) ลักษณะสังคมประชาธิปไตย เป็นสังคมเปิด เป็นสังคมธรรมนิยม ใช้ความรู้ ใช้เหตุผล ทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ใช่สังคมปิดและสังคมอำนาจนิยม ซึ่งเป็นเผด็จการไม่ใช่ประชาธิปไตย

(๓) ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองสูง ระบอบเผด็จการจะปิดบทบาททางการเมืองของประชาชน ให้มีแต่การเลือกตั้งจอมปลอมในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนต้องมีจิตสำนึกทางการเมืองสูง และมีส่วนร่วมทางการเมืองในการกำหนดนโยบายทิศทางการพัฒนา และตรวจสอบอำนาจรัฐทุกระดับ การเมืองภาคประชาชนต้องเป็นวิสัยของระบอบประชาธิปไตย

	การเมืองเก่าแก่หอนอนซ่อนไซ	การเมืองใหม่อารยะประชาธิปไตย
1. <u>จิตสำนึก</u>	หีนจิต	จิตสำนึกแห่งความเป็นคน
2. <u>ลักษณะสังคม</u>	สังคมปิด อำนาจนิยม	สังคมเปิด สังคมธรรมนิยม
3. <u>บทบาทประชาชน</u>	เลือกตั้งอย่างเดียว ขาดจิตสำนึกและความมีส่วนร่วมทางการเมือง	มีจิตสำนึกและมีส่วนร่วมทางการเมืองสูงนำการเลือกตั้ง
4. <u>องค์กรทางการเมือง</u>	อุปสัทธิ	ศุภสัทธิ
5. <u>หน้าที่ขององค์กรทางการเมือง</u>	แสวงหาประโยชน์	ทำประโยชน์
6. <u>ลักษณะการทำงานองค์กรทางการเมือง</u>	ขัดขวางการมีส่วนร่วมของประชาชน แทรกแซงกระบวนการยุติธรรม ไม่โปร่งใส มีฉ้อฉลพัฒนา	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนส่งเสริมความเข้มแข็งของกระบวนการยุติธรรม โปร่งใส ตรวจสอบได้สัมมาพัฒนา
7. <u>ผลลัพธ์</u>	ประชาชนไม่หายจหน้าตาความเป็นธรรม ขัดแย้งสูง ความรุนแรง	แก้ความยากจนได้มีความเป็นธรรม สมานฉันท์สันติภาพ

(๔) องค์การทางการเมือง ในการเมืองเก่าที่เนาหนอนซอนไซ องค์การทางการเมืองเป็นองค์กร อับลักษณ์ ประกอบด้วยเสื่อสิงห์กระทิงแรดอันธพาล คนซี้คูกซี้ตะราง ขาดความรู้ขาดความสุจริตและ การอุทิศเพื่อบ้านเมือง เพราะถูกบงการโดยคนคนเดียวหรือกลุ่มเล็กๆ เป็นคนอธิปไตยหาใช่ประชาธิปไตยไม่ ในระบอบอารยะประชาธิปไตย องค์การทางการเมืองต้องเป็นองค์กรคุณลักษณะไม่ใช่องค์กรอับลักษณ์

(๕) หน้าที่ขององค์การทางการเมือง ในการเมืองเก่าเป็นองค์กรแสงประโยชน์ ในการเมืองใหม่เป็น องค์กรทำประโยชน์

(๖) ลักษณะการทำงานขององค์การทางการเมือง ในการเมืองเก่าจะขัดขวางการมีส่วนร่วมของประชาชน แทรกแซงกระบวนการยุติธรรม ไม่โปร่งใส ปิดบังการตรวจสอบ พัฒนาผิดๆ หรือมิฉฉาพัฒนา ในการ เมืองใหม่จะส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่งเสริมความเข้มแข็งของกระบวนการยุติธรรม มี ความโปร่งใสตรวจสอบได้ ทำการพัฒนาที่ถูกต้องหรือสัมมาพัฒนา

(๗) ผลลัพธ์ของการเมืองเก่ากับใหม่ เนื่องจากการเมืองเก่านำไปสู่มิฉฉาพัฒนา จึงแก้ความยากจน ของประชาชนไม่ได้ ขาดความเป็นธรรมนำไปสู่ความขัดแย้งและความรุนแรง ส่วนการเมืองใหม่อารยะ ประชาธิปไตยนำไปสู่สัมมาพัฒนา ทำให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขแก้ความยากจนได้ สร้างความเป็นธรรม จึงนำไปสู่สมานฉันท์และสันติภาพ

ที่กล่าวข้างต้นเป็นตัวอย่างของการมองการเมืองใหม่ทั้งระบบ โดยยังไม่ได้ลงไปสู่กลไกขององค์กร ทางการเมือง ควรจะระดมความคิดกันอย่างกว้างขวางว่าการเมืองใหม่อารยะประชาธิปไตยนั้นคืออย่างไร ควรเริ่มด้วยจินตนาการใหญ่ ซึ่งจะให้พลังมากอย่าลงไปสู่กลไกเร็วเกินไปซึ่งจะทำให้แคบ

ข.คนไทยทุกภาคส่วนร่วมสร้างการเมืองใหม่อารยะประชาธิปไตย

คนไทยเป็นคนดี แต่ระบบการเมืองเก่าที่เนาหนอนซอนไซทำให้บ้านเมืองเศร้าหมองหมดสง่าราศี เต็มไปด้วยความชั่วร้ายและวิกฤตมากขึ้นๆ ทุกๆ ทาง ถึงเวลาที่คนไทยทั้งมวลจะต้องลุกขึ้นจับมือกัน สร้างความความเป็นอารยะประชาธิปไตย

คนไทยทุกภาคส่วน ทุกองค์กร ต้องเคลื่อนไหวคุยกันว่าอารยะประชาธิปไตยนั้นคืออย่างไร ควรมี การสื่อสารทุกรูปแบบให้มีความตื่นตัวทางการเมือง การเมืองไม่ใช่เรื่องของคนกลุ่มน้อยอีกต่อไป การ เมืองต้องเป็นเรื่องของคนไทยทุกคน เมื่อประชาชนมีจิตสำนึกทางการเมืองสูง เคลื่อนไหวรวมตัว สถาปนาอารยะประชาธิปไตย ขบวนการมหาประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะเป็นกรอบหรือระบอบ ประชาธิปไตยที่ทำให้รัฐธรรมนูญและองค์การทางการเมืองเป็นประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยไม่ได้เกิดจากนักการเมือง ประชาธิปไตยเกิดจากประชาชน ประชาธิปไตยต้องมาก่อน รัฐธรรมนูญ นักการเมืองเป็นผู้ปฏิบัติตามกรอบที่ประชาชนวางไว้และกำกับให้มีความถูกต้อง ควรระดม ความคิดว่าองค์การทางการเมืองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยได้มาอย่างไร จึงจะเป็นองค์กรคุณลักษณะ การเมืองภาคประชาชนเป็นปัจจัยชี้ขาดให้การเมืองมีคุณภาพ

ศิลปินทั่วประเทศควรเข้ามารณรงค์สร้างจินตนาการและจิตสำนึกประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยทั้งหมด

นิสิตนักศึกษาทั้งหมด ผู้ใช้แรงงาน องค์กรภาคธุรกิจ สื่อมวลชนทั้งข้าราชการ ทหาร ตำรวจ องค์กรทางการแพทย์และสาธารณสุข แม่บ้าน และคนไทยอื่นใดที่ต้องการเป็นความผาสุกในบ้านเมือง ต้องร่วมรณรงค์อารยะประชาธิปไตย

การเคลื่อนไหวเพื่ออารยะประชาธิปไตย ควรมีความหลากหลาย หลายรูปแบบ หลายระดับ หลายผู้นำ แต่เมื่อเคลื่อนไหวไปๆ อะไรที่เป็นลัทธิและความสะดวกก็เข้ามาเชื่อมกันเอง อะไรที่ไม่ใช่ของจริงของแท้ก็แตกหล่นไปตามทาง อะไรที่เป็นกระบวนการสาธารณะจะทำให้เห็นแก่ตัวได้ยาก พลังแห่งการรวมตัวของมหาชนจะยุติความชั่วร้ายทั้งปวง เมื่อประชาชนสถาปนาระบอบประชาธิปไตย และอำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนอย่างแท้จริง รัฐธรรมนูญและองค์กรทางการเมืองทั้งหลายก็จะเป็นระบบภายใต้ระบอบประชาธิปไตยของมวลชน เกิดศีลธรรมทางการเมือง

เมื่อการเมืองเป็นอารยะประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ศีลธรรม ความเจริญ ความเข้มแข็ง ความผาสุกก็จักเกิดขึ้นในบ้านเมืองของเรา

คนไทยทั้งมวลจึงต้องรณรงค์สร้างอารยะประชาธิปไตยอย่างต่อเนื่อง เป็นกระบวนการที่ใจกว้าง รวมคนทั้งหมดเข้ามาด้วยกัน ไม่แยกข้างแยกขั้ว ไม่มีการโคลนล้มอะไร เพราะเป็นการสร้างเหมือนการสร้างบ้านที่สวยงามน่าอยู่ที่ทุกคนร่วมกันสร้าง

ระบอบอารยะประชาธิปไตยคือบ้านของเรา ที่เราจะอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุก

คุณหมอประเวศใช้คำว่า “อารยะประชาธิปไตย” แทน “การเมืองใหม่” ซึ่งท่านเน้นว่าเรื่องนี้ “ทุกภาคส่วน ทุกองค์กรต้องคุยกัน” “คนไทยทั้งมวลต้องรณรงค์ ประชาธิปไตย อย่างต่อเนื่อง” ท่านเสนอความเห็นในทำนองว่า ประชาธิปไตยจากขบวนการมหาประชาชนต้องมาก่อนรัฐธรรมนูญ

หลายคนอาจสงสัยว่า การพูดเรื่อง การ

เมืองใหม่ หรือ อารยะประชาธิปไตย จะไปลงเอยอย่างไร เมื่อต่างกลุ่มต่างคิด ท่านเลยแนะว่า “อะไรที่เป็นลัทธิความสะดวกจะมาเชื่อมกันเอง”

ดังนั้นการที่ พันธมิตร จัดการประชุมเรื่องการเมืองใหม่ที่ทำเนียบเมื่อวันที่ ๒๑,๒๗,๑ ตุลาคม และต่อๆ ไปนั้นเป็นเรื่องถูกต้องแล้วตรงตามความเห็นของคุณหมอประเวศทุกประการ

๗

สถาบันพีคอบรมผู้นำ มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง

ต.พู้ประดู่ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสครบรอบ ๑๕ ปี

ผู้นำสำคัญยิ่งชาติต้องการผู้นำที่เก่งและดีพร้อม

สังคมไทยขาดผู้นำที่ทั้งเก่งและทั้งดี

ผู้นำที่เก่งแต่ไม่ดี ยังมีจำนวนมากเท่าใด

ประเทศชาติย่อมเสียหายมากเท่านั้น

การศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงมหาวิทยาลัย

ล้วนแต่เสริมสร้างวิชาการให้เป็นคนเก่งทั้งสิ้น

โรงเรียนเสริมสร้างอุดมการณ์

เสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้เป็นคนดียิ่ง ๆ ขึ้นนั้น เราไม่มี

จึงเป็นแรงบันดาลใจให้สร้างสรรค์โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตในสถาบันพีคอบรมผู้นำ

เพื่อปลูกจิตสำนึกให้ทุกคนพัฒนาตนเองให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น

เพิ่มเติมคุณลักษณะที่ดีซึ่งมีในแต่ละคนอยู่แล้วให้มีมากขึ้น

ความสะอาดทั้งกายและใจ

ขยัน ประหยัด ซื่อสัตย์ เสียสละ กตัญญู

จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อตนเอง ครอบครัว และสังคมประเทศชาติ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ 218)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า จมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมจากจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวกลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुरुธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุดได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสภะ บริเวหาทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดยงจริงๆ) เป็นอาที่หวัะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

“อธิปัญญาสิกขา”ของพุทธที่เป็นสัมมาทิฏฐิ จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“สักกายะ”(คือ “ตัวตนของกิเลส”)ที่ผู้ปฏิบัติมี “ญาณ”สัมผัส“ตัวตนของมัน”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่ไหนที่ หลุดๆ ผู้ปฏิบัติที่มีสภาวะธรรมถึงขั้นนี้ จึงจะเป็นการพ้น “มิฉนทิกุสิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ซึ่งอธิปัญญาสิกขาที่พัฒนาเจริญขึ้นเป็น “ความรู้ยิ่ง” ที่เรียกว่า “วิชา”ข้อ ๑ คือ“วิปัสสนาญาณ”

ถ้าขั้นโสดาปัตติมรรคก็เป็นการเห็นกิเลสของตนตาม ชีตชั้นของตนหรือตาม“ศีล”ขนาดที่ผู้ปฏิบัตินั้นๆสมาทาน ลำหรับตนนั่นเอง หากสูงขึ้นไปก็เป็น“ตัวตนของกิเลส”(อตฺตา-อาสวะ)ตามชีตชั้นหรือตาม“ศีล”ที่สูงไปตามลำดับๆ

ผู้มีวิปัสสนาญาณรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อยู่ หลุดๆเช่นนี้เองที่เรียกว่ามีภูมิธรรมถึงขั้น“เข้าถึงสักกาย

ทิวภูฏิสงโยชน์ในระดับ“มรรค”(ยังมีไซผล เพราะยังไม่ถึงขั้น
ลดละกิเลสลงได้ เพียงแค่เห็นของจริง ที่เป็นปรมาตถธรรม และ
เป็นการเข้าสู่ทางที่ถูกต้องได้แล้ว) คือ การเห็นตัวตนของกิเลส
ขั้นมีญาณหรือมีวิชา ข้อที่ ๑ (ของวิชา๘) มีไซแค่ตระกะ
แต่มี“นามรูปปริจเจทญาณ” ที่เดียว (ญาณข้อ ๑ ของ
ญาณ๑๖) และจะเป็น“ญาณ”อื่นๆอีกไปจนครบ ๑๖ ญาณ

๒. ปัจจัยปริคคทญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่
เจริญขึ้นเป็นญาณกำหนดรู้ปัจจัยต่างๆในจิต-เจตสิก
นั่นเองว่า อย่างไรจึงชื่อว่า “นาม” เหตุไรจึงชื่อว่า “รูป”

๓. สัมมสนญาณ คือ “อธิปัญญาสิกขา” ที่เจริญขึ้น
เป็นญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูป ว่า
มันไม่เที่ยง มันไม่คงที่ มันไม่เป็นอยู่อย่างเดิมเท่าเก่า
โดยเฉพาะ“รูป”ที่เป็น“อกุศลจิต”หรือ“ตัวตนกิเลส”

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนี
ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล
ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

ในเมืองไทยมีคำสอนผิดๆ สอนกันมานานแล้วว่า
ปฏิบัติ“ศีล” เช่น ปฏิบัติ“ศีล ๕” จะไม่สามารถบรรลุ
มรรคผลถึงจิตวิญญาณ จะได้ผลแค่กายกรรม-วจีกรรม
เท่านั้น นี่คือการสอนที่ผิดอย่างสำคัญในพุทธศาสนา
เพราะมีจกาทิวภูฏิสงโยชน์ว่า “ศีล”นั้นก็ปฏิบัติกันไปเป็นเรื่อง
ของศีล ได้ผลก็อย่างหนึ่ง เป็นภาคของ“อธิศีลสิกขา”
ส่วนการปฏิบัติ“สมาธิ”ก็แยกออกไปต่างหากอีกอย่างหนึ่ง
ไปนั่งหลับตาสะกดจิตเอาจึงจะได้ผลในภาคของ“อธิจิต
สิกขา” แยกกันไป อาตมาก็ได้พูดซ้ำย้ำมามากแล้ว

แต่ที่จริงนั้น “ไตรสิกขา”เป็นองค์รวม ถ้าปฏิบัติ
“ศีล”สัมมาทิวภูฏิสงโยชน์ ก็จะเกิด“สมาธิ” เกิด“ปัญญา” เป็น
“อุกโตภาควิมุตติ” ตามพุทธวจนะที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘

ซึ่งสรุปประโยคสำคัญไว้ว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อม
ยังความเป็นพระอรหันต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”(กุสลานิ
สีลานิ อนุพเพน อรหัตตตาย ปุเรนตีติ) และทรงระบุ
รายละเอียดยืนยันชัดเจนที่สุดว่า “ศีล”จะมีผล มีอานิสงส์
เกิดความเจริญทางจิตวิญญาณทีเดียว ตั้งแต่ความเจริญ
ข้อแรกอันดับแรก ไปจนกระทั่งอันดับสุดท้ายของผล

อันดับที่ ๑ เริ่มต้นก็ยืนยันทันทีอยู่ชัดๆว่า ผลของ

“ศีล”คือ “อวิปปฏิสาร”(ความไม่เดือดร้อนใจ) ซึ่งก็คือ
อารมณ์ของจิต เป็นความเกิดผลทางจิตวิญญาณแท้ๆ

อันดับ ๒ ผลที่เกิดต่อมาคือ “ปามุชช”(ความยินดี)
นี่ก็ จิตวิญญาณ ไม่ใช่จิตใจ หรือใจ

อันดับ ๓ เกิดผลต่อมาอีก“ปีติ”(ความอิ่มใจ) ก็ใจ

อันดับ ๔ แล้วก็“ปัสสัทธิ”(ความสงบจากกิเลส) ก็ใจ

อันดับ ๕ แล้วก็“สุข”(ความสบาย ชนิดที่เป็น

“อุปสมสุข” = สุขแบบโลกุตระ) ก็ใจ

อันดับ ๖ แล้วจึงเป็น“สมาธิ”(จิตตั้งมั่น ชนิดที่เป็น
สัมมาสมาธิ) เห็นไหมว่า ปฏิบัติศีลแล้วเกิดผลเป็น
สมาธิ อยู่โต้งๆ แล้ว“สมาธิ”ไม่ใช่จิตวิญญาณหรือ?

อันดับ ๗ เกิดผลเป็น“ยถากุตญาณ”(ความรู้ยิ่งใน
ความจริงอันประเสริฐ) ก็คือ “ปัญญา” นี่ก็ใจอยู่ชัดๆ

อันดับ ๘ แล้วจึงเกิด“นิพพิทา”(ความหน่ายต่อ
โลกีย์นั้นๆ) นี่ก็ จิตวิญญาณ หรือใจ

อันดับ ๙ เกิด“วิราคะ”(ความคลายกำหนด) นี่ก็ใจ
ที่สุด อันดับ ๑๐ “วิมุตติญาณทัสสนะ”(ปัญญารู้แจ้ง
เห็นจริงความหลุดพ้น ซึ่งเป็นการรู้แจ้งนิพพานในตน)
นี่คือคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่ยืนยันอยู่ในพระไตรปิฎก
“กิมัตถียสูตร” ซ้ำกันถึง ๒ ข้อ คือ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘

เห็นไหมว่า ผลหรืออานิสงส์ของการปฏิบัติ“ศีล”นั้น
ตั้งแต่ข้อต้น อวิปปฏิสาร ที่แปลว่า ความไม่เดือดร้อนใจ
ซึ่งเห็นชัดๆอยู่ไหนที่ว่า เป็นผลที่แสดงภาวะของ“จิตใจ”
แท้ๆ ข้อที่ ๒ ปามุชช แปลว่า ความยินดี ก็เป็นเรื่องของ
“จิตใจ” ข้ออื่นๆก็ล้วนเป็นผลของ“จิตใจ”ทั้งสิ้น ยิ่งข้อ
สุดท้าย“ศีล”มีผลถึงขั้น“วิมุตติญาณทัสสนะ” นั่นอะไรละ?

ยืนยันโต้งๆชัดๆถึงขนาดนี้ แล้วจะเชื่อกันไหม ว่า
ปฏิบัติ“ศีล”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนั้น หากปฏิบัติได้ผล
เป็นกุศลย่อมถึง“จิตวิญญาณ”หรือมีผลถึง“ใจ”แท้ๆ
เจริญก้าวหน้าขึ้นๆๆ ที่สุดถึงวิมุตติถึงนิพพานทีเดียว

ดังนั้น ที่สอนกันมาว่า ปฏิบัติ“ศีล”มีผลแค่“กาย”
แค่“วาจา”เท่านั้น ส่วน“ใจ”นั้น ต้องไปนั่งทำสมาธิเอา
อีกต่างหาก เป็นการปฏิบัติแยกออกไปอีกเรื่องหนึ่ง
จึงเป็นการสอนผิดๆกันมายาวนานแล้ว

เหตุสำคัญก็เพราะไปเข้าใจว่า “สมาธิ”คือ การนั่ง
หลับตาสะกดจิตตามแบบฤๅษีดาบสเก่าแก่ อยู่ตามแบบ

เดิมๆ ที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่งไม่ใช่“สมาธิ”ของพุทธ
ยังเข้าใจ“ความเป็นสมาธิ”และ“วิธปฏิบัติมรรค ๘
หรือมรรค อ้นมีองค์ ๘”ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ หรือยังไม่
สัมผัสมาทิวลิป หรือการปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ก็ดี การปฏิบัติ
“จรณะ ๑๕”ก็ดี การปฏิบัติตามสูตรอื่นๆของพระพุทธเจ้า
ก็ตาม ก็ยังเป็น“มิถนาคัญ”อยู่นั่นเอง

จึงไม่สามารถมีมรรคผล“พันทุกข์” ตามแบบพุทธ
หรือเกิด“สุข”ที่สุด วิเศษอย่างสงบสันติแท้ถาวร ซึ่งเป็น
“สุข”ที่ไม่ใช่“สุข”อย่างที่คุณสามัญปุถุชนทั้งหลาย
เคยพบเคยผ่าน เคยได้เคยรับรสกินมา เพราะมันเป็น
คนละรส คือ“สุข”ที่เรียกว่า “อุปสมสุข” พระพุทธเจ้า
จึงตรัสว่า“ปรหม์สุขขัง”(บรมสุข) ซึ่งเป็น“สุขของโลกุตระ”
“สุขของโลกุตระ” จึงต่างจาก“สุขของโลกียะ”
อย่างสิ้นเชิง หรือเป็นความสุขที่ไปกันคนละทิศละทาง
อยู่กับคนละขั้วคนละข้างกันจริงๆ ตามที่อาตมาได้
พยายามอธิบายแจกแจงให้ฟังซ้ำๆมากแล้ว

“สุขโลกุตระ”คือสุขที่จะต้องขจัด“สุขโลกียะ”ออก
จากจิต(เนกขัมมะ) จนไม่มี“รสสุขแบบโลกียะ”เกิดอยู่
ในจิตอีกเลยเป็นที่สุด คือ “นิพพานหรือนิโรธ”สัมบูรณ์
เริ่มต้นจากสามารถปฏิบัติเนกขัมมะ คือ ลดละกิเลส
ออกจากจิต หรือทำให้จิตออกจากกิเลสได้ไปเป็นลำดับๆ
นั่นก็คือ จะต้อง“พ้นสัถกายทิวลิป”สามารถ“ดับ
ทุกข์” เพราะดับถูกตัวตนของเหตุ(ถูกสมุทัยอริยสัง)
อย่างแท้จริง ชนิดที่มีญาณหรือมีวิชชา ๘

วิชชา ๘ ก็มีตั้งแต่ วิชชา ๑ คือ วิปัสสนาญาณ ซึ่ง
หมายความว่า ความรู้ยิ่งที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมาตถธรรม
หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” รู้กาย รู้
จิตวิญญาณ แยกรูป แยกนาม รู้แจ้งจริงในรูป-ในนาม
และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้ยิ่งๆขึ้นไปในสภาวะแห่งการเจริญ
ของมรรคผลที่พัฒนาขึ้นไปตาม“วิปัสสนาญาณ ๘”
หรือ“ญาณ ๑๖”ไปตามภูมิตามขั้นตอนจนที่สุดครบครัน

วิชชา ๒ มโนมยิทธิ หมายความว่า ฤทธิ์หรืออำนาจ
ที่มีผลสำเร็จทางใจ ฤทธิ์ทางใจที่ว่านี่ก็คือ จิตมีอำนาจ
ในความสามารถกำจัดกิเลสสำเร็จลงได้ โดยทำให้“จิต”
เกิด“รูปใหม่”(ซึ่งหมายถึง“รูปจิต”และ“อรุปจิต” และเกิดแบบ
“โอปปาติกโยนิ”) หรือทำให้“จิต”เกิด“กายอื่น”(ซึ่งหมายถึง

“นามกาย” และเกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ”) เป็นการเกิดชนิดที่
เรียกว่า“ผุดเกิด”ของจิตในจิต เหมือนลอกคราบงูทิ้งไป
เกิด“งูใหม่” กำจัดคราบงูอันคือกิเลสออกจากจิตได้ นั่นคือ
ฤทธิ์อันเป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ไม่ใช่ฤทธิ์ที่เป็นอิทธิ
ปาฏิหาริย์ หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์

วิชา ๓ อิทธิวิธญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่งที่
วิเศษเป็นอัศจรรย์หลากหลายอันเป็นความมหัศจรรย์
ของการปฏิบัติธรรมแล้วเกิดมรรคเกิดผลสำเร็จได้ ตาม
อนุสาสนีปาฏิหาริย์ ซึ่งแปลกยิ่งประหลาดยิ่ง ที่ว่าแปลก
ประหลาดก็เพราะมันมีคุณค่าเกินกว่ามนุษย์สามัญทั่วไป
ในโลกจะเป็นกันได้ง่ายๆ ความอัศจรรย์ชนิดนี้ที่นับเป็น
ความมหัศจรรย์ เพราะมีคุณค่าสุดประเสริฐยิ่งของมนุษย์
จึงแน่นอนว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์ นั้น มีเนื้อหา
ที่ได้ ต้องเป็นมรรคเป็นผลแตกต่างกันกับฤทธิ์ที่เป็น
อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์ไปคนละเรื่อง แม้
ภาษาคำความในอนุสาสนีปาฏิหาริย์ กับ อิทธิปาฏิหาริย์
จะเป็นคำความเดียวกันก็ตาม

วิชา ๔ ทิพพโสถญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่ง
ที่หยั่งรู้อะไร ๒ สิ่ง รู้อาภะ ๒ อาภะได้ละเอียดลออลึกล้ำ
ยิ่งขึ้นไป อาภะหนึ่งคือ ภาวะทิพย์ อีกภาวะหนึ่งคือ ภาวะ
มนุษย์ จากที่แยกจิตแยกกิเลสได้แล้ว ก็มีความสามารถ
สูงขึ้นแยกภาวะที่เป็นจิตละเอียด-ที่เป็นกิเลสละเอียด
หรือแยกภาวะกุศลจิต-อกุศลจิต เป็นนัยยะต่างๆจิต
พิสดารยิ่งๆขึ้นไป แยกภาวะโลกียะ-โลกุตระออกจากกันได้
เป็นสัมผัสมาทิวลิปสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วิชา ๕ เจโตปริยญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่ง
สามารถรู้จิตรู้เจตสิกของเรา ที่เป็น“สัตว์โอปปาติกะ”
เช่น รู้ว่า จิตแบบนี้ของเราเป็นสัตว์นรก แล้วสามารถ
ปฏิบัติจนทำให้จิตของเราเกิดเป็นสัตว์อื่น(ปรารถนา)ที่
เจริญเป็นสัตว์ที่เรียกว่าเทวดา(อุบัติเทพเป็นต้น)ได้ หรือรู้
ว่า จิตแบบนี้ของเราเป็นปุถุชนคนใด แล้วก็สามารถปฏิบัติ
จนทำให้จิตของเราเกิดเป็นบุคคลอื่น(ปรารถนา)ที่เจริญ
เป็นบุคคลที่เรียกว่าอารยบุคคล(โสดาบันเป็นต้น)ได้ โดย
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก”ที่เจริญมรรคเจริญผลระดับ
ต่างๆตั้งแต่ต้นไปจนบริสุทธิ์บริบูรณ์ถึงที่สุดนั่นเอง

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ด้วยความรู้สึกห่วงใยที่มีต่อบ้านเมืองในยามวิกฤติ
ท่านได้ทุ่มกำลังกายใจให้แก่เหล่าพันธมิตรฯ บนเวทีหลายครั้งหลายครา
อันเป็นอีกหนึ่งความรู้อันทรงคุณค่า ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
ด้วยความองอาจ แกล้วกล้า สมตำแหน่งนักวิชาการอาวุโส
ที่นับว่ามีคุณูปการยิ่งต่อสังคมไทย

- ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับกลุ่มพันธมิตร

การคัดค้านระบอบทักษิณของผมเกิดขึ้นก่อนคดีชุกหุ้ม เพราะข้อมูล หลักการและหลักกฎหมายที่ผมยึดมั่น ทำให้เหตุผลสนับสนุนทักษิณของกัลยาณมิตรสำคัญ คือ นายแพทย์เสม พริ้ง-พวงแก้ว และนายแพทย์ประเวศ วะสี ฟังไม่ขึ้น

ผมเริ่มเขียนบทความใน “ผู้จัดการ” เตือนให้ท่านผู้อ่านจับตาอันตรายของระบอบทักษิณ ตั้งแต่สนธิ ลิ้มทองกุล ยังเชียร์ทักษิณอยู่ ใครก็ตามที่คิดว่าผมหลงเชื่อสนธิ ลิ้มทองกุล และอยู่ใต้อาณัติของพันธมิตรฯ นั้น ท่านคิดผิด

แต่คุณูปการของสนธิ ASTV และพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ในการปลุกตื่นสังคมไทยให้มีจิตสำนึกเพื่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์นั้น ผมปฏิเสธไม่ได้ และยังคงสรรเสริญโดยไม่มีข้อแม้

- ทางออกสำหรับภาวะวิกฤติ

ก่อนเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผมพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่ง เตือนว่า “เลือกตั้งน้ำเน่าเราจะพากันไปตาย” ผมได้เสนอทางออก ไว้ ๒ ทาง ที่เป็นทางอ้อม หรือจุดเริ่ม ภายใต้หัวข้อ “พระราชอำนาจจากพระโอรสในหลวง” และทางออกโดยตรงอื่นๆ ที่ต้องอาศัยความกล้าหาญ และปัญญาสมาริของผู้ผู้นำในสถาบันต่างๆ ของประเทศ ได้แก่ ศาล ทหาร ข้าราชการ และพลเรือนทั่วไปในภาคประชาชน ที่จะต้องช่วยกันใช้วิธีการที่เป็นประชาธิปไตยสร้าง “สัญญาภาคทางการเมือง” ให้เกิดขึ้น เพราะพระเจ้าอยู่หัว “จะได้พร้อมที่จะลงมาช่วยได้อีก ถ้าเกิดสัญญาภาคขึ้นมาอีก” (ข้อความในสัญญาประกาศนี้คือ พระราชดำรัสของในหลวง)

การผันวิกฤติให้เป็นโอกาสได้แก่การที่ปวงชนชาวไทยและพระเจ้าอยู่หัวก็ช่วยกันสร้างระบบการเมืองที่เรียกว่า “ราชประชาสมาสัย” หรือ “ประชาธิปไตยที่แท้จริงอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข” คำว่า “ราชประชาสมาสัย” พระเจ้าอยู่หัวทรงบัญญัติขึ้น และทรงอธิบายว่า แปลว่า “พระเจ้าอยู่หัวกับประชาชนพึ่งซึ่งกันและกัน”

ผมยังมองไม่เห็นว่าจะมีโอกาสที่ไหนอีกในโลกนี้ที่เราจะผันวิกฤติให้เป็นโอกาสได้ ถ้าไม่ใช่ครั้งนี้

เห็นได้จากพระราชดำรัสต่อศาลปกครองสูงสุด เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๑ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตอนนี้บ้านเมืองถอยไปเรื่อยๆ.. ถ้าท่านปฏิบัติงานได้สำเร็จก็จะเป็นความภาคภูมิใจในหน้าตา ไม่ใช่แค่นั้น พระมหากษัตริย์ก็ภูมิใจกับท่าน ถ้าท่านไม่สำเร็จก็ไม่ว่าจะพูดว่าไง งานของพระมหากษัตริย์ต้องล่มจม”

ก่อนที่จะมีการประชุมมาราธอน ๔๔ วัน และยังไม่รู้วันจบของพันธมิตรฯ ครั้งนี้ ผมถูกถามเป็นประจำว่า จะฟันธงได้หรือไม่ว่า ผลสุดท้ายจะจบลงกันอย่างไร ระหว่างยุบสภา ยึดอำนาจและนองเลือด

ในตอนนั้นผมตอบว่า เป็นไปได้ทั้ง ๓ อย่าง แล้วแต่ว่าผู้เล่นจะเดินหมากกันอย่างไร แต่ใจผมยังอดรู้สึกเล็กๆ ไม่ได้ว่า ไม่ใช่ทั้ง ๓ อย่าง สิ่งที่ผมอยากจะทำให้เกิดขึ้น และน่าจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้ไม่น้อยก็คือการปฏิวัติประชาธิปไตยโดยประชาชน

ประชาชนประกอบขึ้นด้วยปวงชนชาวไทยหรือองค์ประกอบที่เป็นตัวแทนทั้งที่เป็นพลเรือน ทหาร แร่งงาน ราชการ ชาวบ้านและอื่นๆ ผมได้เห็นองค์ประกอบเหล่านั้นในการปลุกตื่นทาง

การเมืองครั้งยิ่งใหญ่ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ที่ผมถือว่าเป็นมหกรรมทางการเมืองทางสันติ อหิงสา และประชาธิปไตยที่สุดในโลกอันหนึ่ง

- “ขณะนี้ประเทศไทยไม่มีรัฐบาลแล้ว”

เพราะการจัดตั้งรัฐบาลเป็นโมฆะมาแต่ต้น ตั้งแต่ก่อนวันเลือกตั้งที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๐ ด้วยซ้ำไป เสร็จแล้วรัฐบาลนอกกฎหมายที่สวมรอยเข้ามาใช้อำนาจรัฐฉ้อราษฎร์บังหลวง โดยความมักง่ายหรือรู้ไม่เท่าทันของสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักกฎหมาย นักวิชาการและสถาบันที่เกี่ยวข้อง คือ กกต. และรัฐบาลพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ ก็ยิ่งกลับมาทำผิดกฎหมายเป็นระลอก ล้วนแต่หนักหนาสาครจรจัด คิดไม่ถึงทั้งสิ้น แต่รวมกันได้เป็น ๓ ลักษณะใหญ่ๆ ด้วยกัน คือ

๑) ทำลายอำนาจอธิปไตย และบูรณภาพแห่งดินแดนไทย โดยการแอบไปทำสัญญายกเนื้อที่ทับซ้อนที่เขาวงกตและในอ่าวไทยให้เขมร

๒) ทำลายอำนาจบริหาร ซึ่งเป็นอำนาจอธิปไตยหนึ่งในสาม ด้วยการไม่บริหารตามหลักรัฐธรรมนูญและกฎหมาย แต่กลับไปบริหารโดยการออกคำสั่ง ซึ่งส่วนใหญ่คลุมเครือไม่ชอบด้วยระเบียบและขบวนการกฎหมายเป็นเรื่องโยกย้ายบุคคลที่เป็นสมัครพรรคพวกกลับเข้าสู่ หรือกลับเข้าครองอำนาจ และการอนุมัติ Mega-project ต่างๆ แบบข้ามขั้นตอน เพื่อมุ่งหวังประโยชน์

๓) ทำลายอำนาจนิติบัญญัติ โดยตลอดสมัยประชุมสภา สภาผู้แทนราษฎร มิได้ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน และไม่ได้ออกกฎหมาย ซึ่งเป็นหน้าที่โดยตรงของตน แม้แต่ฉบับเดียว

เพราะฉะนั้นต้องถือได้ว่า รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลเถื่อนที่อยู่ไปวันๆ ประชาชนจะพากันทำให้อกเลิกการปฏิบัติหน้าที่เสียโดยวิธีใดก็ได้ แต่นั่นไม่น่าจะเรื่องยาก ที่ยากกว่าก็คือหลังจากนั้น ทำอย่างไรจึงจะปฏิวัติประชาธิปไตย โดยประชาชนให้เกิดประชาธิปไตยขึ้นสมจริง มิใช่อนาธิปไตย

หรือเผด็จการการเมืองใหม่ของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แต่แค่วาทกรรมทางการเมืองหรือเป็นเป็นการเคลื่อนไหวประชาธิปไตยที่จะต้องรอให้ตกผลึกเสียก่อน พันธมิตรฯ จะต้องตอบคำถามว่า ที่พร้อมกันขับไล่รัฐบาลนายสมัครและระบอบทักษิณ ก็เพื่อจะพิทักษ์ประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๕๕๐ มิใช่หรือ?

การผนึกฤกษ์ให้เป็นโอกาสครั้งนี้ไม่เหลือวิสัย แต่สงสัยว่าไม่มีผู้ใด รวมทั้งผมด้วย ที่จะมีคำตอบสำเร็จรูป อันเป็นข้อยุติ (จากข้อมูลบางส่วนในผู้จัดการรายวัน วันที่ ๘ ก.ค. ๕๑ คอลัมน์ “คิดถึง

เมืองไทย” ของอาจารย์ปราโมทย์ นาครทรรพ)

- การปกครองแบบราชประชาสมาสัย

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชทานทุนสร้าง “สถาบันราชประชาสมาสัย” ในปี ๒๕๐๑ และทรงอธิบายว่าราชประชาสมาสัย หมายความว่า “พระมหากษัตริย์และประชาชนอาศัยซึ่งกันและกัน”

ไม่ค่อยมีผู้เข้าใจว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข กับราชประชาสมาสัยนั้น เป็นสิ่งเดียวกัน เมื่อไม่เข้าใจก็พากันเดินหลงทางสร้างระบอบประชาธิปไตยต่อไปตามอุปาทานของตน ถึงจะมีพระมหากษัตริย์ ก็มีใช้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เพราะไม่มีลักษณะเป็นราชประชาสมาสัย

สมมติว่า ผู้มีอำนาจเข้าใจ ก็คงต้องถามต่อไปว่า เหตุใดจึงหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้การร่างรัฐธรรมนูญ หรือตัวร่างรัฐธรรมนูญ มีลักษณะ

เป็นราชประชาสมาสัย นั่นคือการมีสัญลักษณ์องค์ประกอบขั้นตอนและขบวนการเป็นราชประชาสมาสัย ได้แก่การมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงของปวงชนชาวไทย รวมทั้งผู้แทนถาวรของปวงชนคือพระเจ้าอยู่หัว

หรือว่าคนเหล่านั้นแกล้งทำเป็นโง่ เพราะความเคยชินในการรักษาผลประโยชน์ของชนชั้นปกครองไทย ทำให้เขาไม่ต้องการราชประชาสมาสัย เป็นไปได้ไหมว่า ถึงเขาเหล่านั้นจะรักชาติและพระมหากษัตริย์อย่างจริงใจแต่เพราะในชีวิตจริง เขามีประสบการณ์อยู่ในระบบสังคม ระบบพรรคและระบบการเมืองประชาธิปไตยจริงๆ จำกัดเกินไป แคมดูถูกและล้มล้างการเมืองไทยไม่พอ มีความเข้าใจแต่ในหนังสือหรือทฤษฎี จึงตกไปอยู่ในหลุมดำของอวิชชาและมานะที่ถือว่าตนรู้ดี และตนเก่งกว่าคนธรรมดา จึงต้องการผูกขาดเป็นผู้ชี้ทาง

หลังจากที่ผมได้ศึกษาพระราชดำรัส และโครงการในพระราชดำริทั้งหลาย จึงเห็นว่าไม่ต้องคอยให้เกิดวิกฤติ หรือความไม่ปกติเสียก่อน จึงค่อยมีราชประชาสมาสัย จริงๆ แล้วราชประชาสมาสัยมีได้ทุกเมื่อทุกเวลา เป็นวัตรปกติ รวมถึงเรื่องการปกครองและพัฒนาบ้านเมืองให้วัฒนาสถาพร เพราะพระมหากษัตริย์และประชาชนอาศัยซึ่งกันและกัน

นอกจากนั้น ราชประชาสมาสัย ที่เราอาจจะคิดไม่ถึงคือ การที่นายกรัฐมนตรีจะต้องเข้าถวายรายงานเป็นประจำ เพื่อให้พระราชทานความเห็นให้กำลังใจ และตักเตือนเกี่ยวกับภารกิจของประเทศทั้งปวง อันเป็นพระราชอำนาจทั่วไปของพระมหากษัตริย์

การทำลายราชประชาสมาสัย และทำลายพระราชอำนาจได้เกิดขึ้นบ่อยในยุคทักษิณ เช่นการทำลายรัฐธรรมนูญ ด้วยการลงนามในสัญญาการค้าเสรีโดยไม่ผ่านสภาผู้แทนราษฎร และไม่เปิดโอกาสให้ทรงท้วงติง หรือลงพระปรมาภิไธย ทำให้เกษตรกรที่ยากจนในภาคเหนือไม่สามารถ

อาศัยหรือพึ่งพระเจ้าอยู่หัวได้ เมื่อถูกผลิตผล
เกษตรราคาต่ำจากจีน เข้าโจมตีเป็นต้น

มีผู้คอยบิดเบือนอยู่เสมอว่า ราชประชา-
สมาลัย คือการกลับคืนไปสู่สมบูรณาญาสิทธิราชย์
ความจริงแล้ว ราชประชาสมาลัย คือสังคมที่
ประชาชนกับพระเจ้าอยู่หัวต่างก็เป็นสมบัติซึ่ง
กันและกัน ประชาชนกับในหลวงก็จะต้อง “อยู่
ด้วยกัน ทำด้วยกัน และพึ่งกัน” โดยเฉพาะใน
เรื่องที่สำคัญยิ่ง คือ การปกครองบ้านเมือง
ซึ่งสมัยใหม่จะกระทำด้วยวิธีประชาธิปไตยเท่านั้น

รัฐธรรมนูญแบบราชประชาสมาลัย ก็คือการ
ผนึกพลัง แผ่นดินเข้ากับพลังแผ่นฟ้า อันได้แก่
การมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางแท้จริง ของ
ประชาชนกับการสถาปนาพระราชอำนาจตาม
ระบบรัฐธรรมนูญ และนิติราชประเพณี ให้ปกป้อง
ไพร่ฟ้าประชาชนและประชาธิปไตยได้อย่างแท้จริง

รัฐธรรมนูญที่สอดคล้องกับราชประชาสมาลัย
มีหลักอยู่ ๒ ประการ

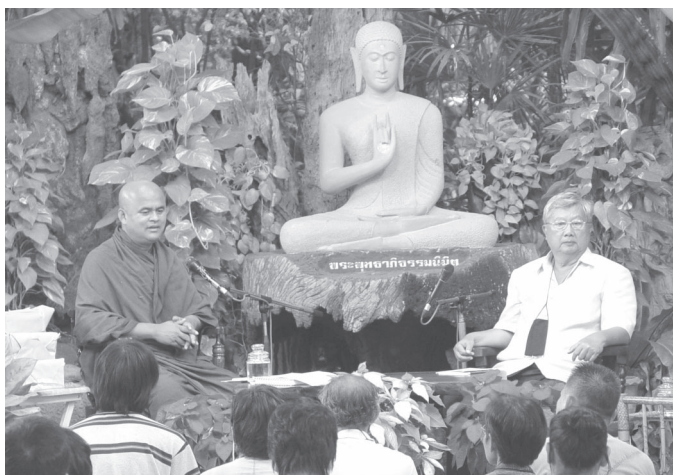
๑) การมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างเป็น
ระบบในการสร้างบำรุง ส่งเสริม และรักษา
ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรง
เป็นประมุข การมีส่วนร่วมของประชาชนฝรั่ง
เรียกว่า People หรือ Popular Participation
หรือ Participative Democracy เป็นกิจวัตร
ปฏิบัติในวิถีชีวิตประจำวัน มิใช่เป็นครั้งคราว

๒) การมีส่วนร่วมของพระมหากษัตริย์ใน
ชีวิตการเมืองของประเทศเป็นประจำโดยการใช้
พระราชอำนาจต่างๆ อย่างเป็นระบบ ตามลัทธิ
รัฐธรรมนูญที่เรียกว่า Constitutional Monarchy
หัวใจของระบบ Constitutional Monarchy อยู่
ที่ความเคารพและการจัดสรรพระราชอำนาจของ
พระมหากษัตริย์ให้ถูกต้อง เกิดผลในทางคุ้มครอง
ประเทศชาติ และประชาธิปไตยได้ ทั้งในยามปกติ
และฉุกเฉิน (จากคอลัมน์ *ผนึกกำลังฟ้าดินจากในหลวง
พวงชนสู่ราชประชาสมาลัย* โดยอาจารย์ ปราโมทย์
นาครทรรพ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๐)

- ทหารกับความมั่นคงของชาติและราชบัลลังก์

กองทัพนอกจากจะแก้วิกฤติเฉพาะหน้าได้แล้ว
ยังเป็นหลักประกันความมั่นคงของประเทศชาติ
และราชบัลลังก์ได้อีกด้วย ผมไม่เห็นด้วยกับ
ทางออกอื่น แม้แต่เรื่องรัฐบาลแห่งชาติ จากองค์
ประกอบของสภาผู้แทนราษฎรปัจจุบัน เพราะนั่น
หมายถึงการกลับไปสู่การเมืองเก่าที่ใช้อำนาจเงิน
เป็นต้นทาง ระหว่างทาง กลางทาง และปลายทาง
ในการปล้นประเทศ และประชาชน เอาทรัพย์สิน
ของแผ่นดินเสรีภาพ และสาธารณประโยชน์และ
ความยุติธรรมไปจากปวงราษฎรหมดสิ้น แม้แต่
พระราชปรารภ และความมั่นคงขององค์พระ
มหากษัตริย์ก็ไม่นำพา และนั่นก็หมายถึงการต่อสู้
แย่งผลประโยชน์ในและนอกสภา การปลุกระดม
ผู้สนับสนุนและคัดค้านให้ปะทะกัน ตลอดจนคำ
พิพากษายุบพรรคและคดีความต่างๆ ในศาลฎีกา
การเมืองและศาลรัฐธรรมนูญ หรือความพยายาม
ที่จะประวิงความยุติธรรมหักดิบกฎหมาย ครอบงำ
และข่มขู่ศาล ทำลายภาพลักษณ์ของศาล ซึ่ง
ปฏิวัติหน้าที่ภายใต้นามาภิไธยด้วยการปลุกระดม

ไปทั่วโลก และทุกหย่อมหญ้า ดังที่ปรากฏอยู่ด้วยฝีมือของระบอบทักษิณ และรัฐบาลหุ่นเชิดในปัจจุบัน

ผมเห็นว่าทางออกอยู่ที่การอ่านให้ออกว่า **ขณะนี้ประเทศไทยตกอยู่ในสุญญากาศทางการเมืองแล้ว** รัฐบาลและรัฐมนตรีสิ้นสภาพ ไม่มีสิทธิบริหารดำรงสถานภาพทั้งในปัจจุบัน และอนาคตอันใกล้ อำนาจรัฐสุญญัตติ หรืออำนาจอธิปไตยจะต้องคืนกลับไปสู่ปวงชน ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขโดยอัตโนมัติ จำเป็นจะต้องมีองค์กรหรือคณะบุคคลที่เป็นตัวแทน ใช้ อำนาจเป็นการชั่วคราว ประกาศงดใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐ บางมาตราที่ก่อปัญหาและเป็นอุปสรรคได้แก่หมวดที่ว่าด้วยคณะรัฐมนตรี และสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น หลังจากกลับเข้าสู่ขบวนการประชาธิปไตยตามจารีตประเพณีไทย เพื่อฟื้นฟูประชาธิปไตยแห่งราชอาณาจักรไทยให้เร็วที่สุด ระวังอย่าให้เกิด ปฏิวัติรัฐประหาร หรือ สาธารณะจลาจลอนาธิปไตย

ทั้งหมดนี้ต้องการความกล้าหาญ ถ่อมตัว ความเข้าใจ และความร่วมมือของทหารและกองทัพคนไทย หรือชาวไทยรักทหาร อันนี้ขออย่าได้สงสัย เพราะคนไทยรู้ว่า **ทหารกล้าหาญและเสียสละยอมพลีชีพเพื่อชาติ** นอกจากนั้นทหารยังเป็นทหารของพระเจ้าอยู่หัว ผู้ทรงเป็นจอมทัพ คนไทยรักในหลวง จึงรักทหารของท่าน ผมไม่อยากจะความ

รู้สึกดีๆ นี้หมดไป ถ้าเมื่อใดคนไทยเกลียดกองทัพอะไรจะเกิดขึ้น

ตั้งแต่การรัฐประหารยึดอำนาจในปี ๒๕๔๐ เป็นต้นมา กองทัพได้ถูกชักนำเข้าไปเป็นเครื่องมือในทางการเมืองและเผด็จการ โดยบางครั้งผู้นำเหล่าทัพก็เป็นเสียเอง ทหารการเมืองใหญ่น้อย จึงพากันได้ดีมีตำแหน่ง ล้าหน้าทหารอาชีพที่มีวินัย และความสามารถ

ยุคทักษิณ ถึงแม้จะใช้สัญลักษณ์การเลือกตั้ง บังหน้า แต่ก็เป็ดยุคอำนาจนิยม รวมศูนย์เสียยิ่งกว่ารัฐบาลทหาร ระบอบทักษิณได้ทำลายความเป็นกลาง และความสามารถของระบบราชการ ยิ่งกว่า ยุคใดๆ กองทัพเองก็หนีไม่พ้น และผู้นำเหล่าทัพย่อมรู้ดี ว่าใครจงรักภักดีต่อทักษิณ ใครจงรักภักดี ต่อประเทศชาติ และในหลวง

-ทหารและผู้นำกองทัพในยุคของรัฐบาลสมัค

ไม่มียุคใดที่กองทัพจะถูกดิดลีนบนโดยรัฐมนตรีกลาโหมเท่ายุคสมัค ผู้นำเหล่าทัพจึงตกเป็นเชลย หรือตัวค้ำประกัน ความมั่นคงของสมัค มิโยที่ส่วสดีภาพและความมั่นคงของบ้านเมือง และสถาบันกษัตริย์จะสิ้นละเทือนโยกคลอน

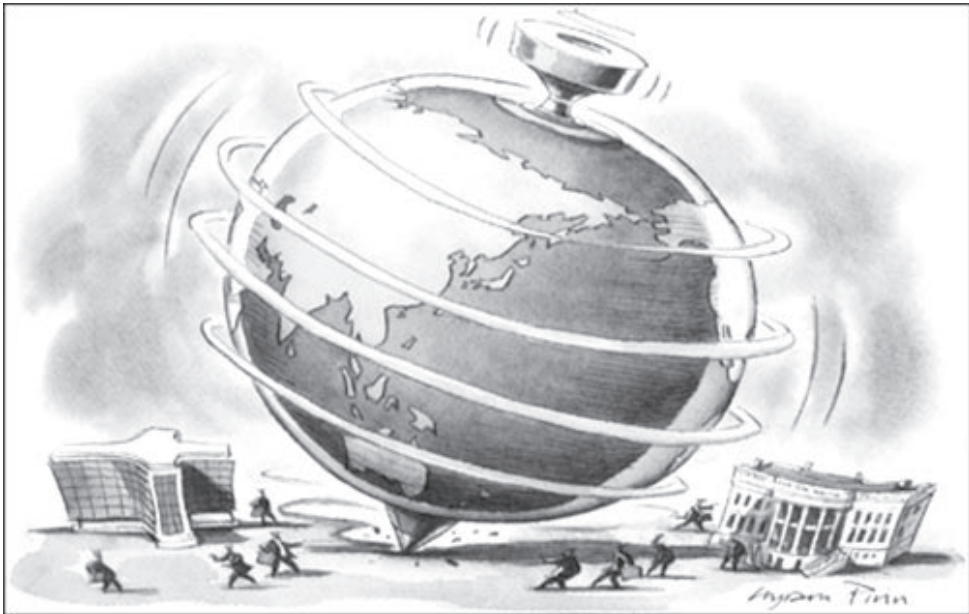
อย่างไรก็ตาม ในความอ่อนย้อมมีความแข็ง ผมและประชาชนส่วนมากล้วนแต่ชื่นชม และสำนึกบุญคุณผู้บัญชาการทหารบกที่ไม่ยอมทำร้ายประชาชนด้วยการสลายชุมนุม หรือปฏิบัติตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีที่ประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่แค่นั้นไม่พอ ประชาชนและประเทศชาติคาดหวังมากกว่านั้น อยากให้กองทัพตัดลีนว่าจะสนับสนุนปวงชนที่ก้าวหน้า และเติบโต หรือจะอยู่กับกลุ่มการเมืองที่คดโกง ล้าหลัง และผูกง

ผู้นำกองทัพโดยเฉพาะกองทัพบกจะกล้าหาญ และถ่อมตัวและมองเห็นศักยภาพของการเมืองภาคประชาชน ที่โตวันโตคืนหรือไม่

(จากข้อมูลบางส่วนในผู้จัดการรายวัน วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๑ คอลัมน์คิดถึงการเมืองไทย ของ อาจารย์ปราโมทย์ นาครทรรพ) **ก**

เมื่อโลกเปลี่ยนไป... โยไทยจกไม่เปลี่ยนแปลง !

● ใจกลาง

ภาพจาก www.creativeclass.com

อเมริกาเปลี่ยน กระบวนทัศน์เปลี่ยน มนุษยชาติเปลี่ยน

โดย นพ. ประสาน ต่างใจ

วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑ ปีที่ ๓๑

ฉบับที่ ๑๑๑๕๑ มติชนรายวัน

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเดียวในโลกที่เป็นตัวแทนของความเป็นสองหรือทวิตา (dualism) คือเป็นทั้งดีสุดสุด และชั่วร้ายสุดสุด หรือให้ทั้งความจริงสุดสุด กับภาพมายาสุดสุด ที่จักรวาลจัดสรรให้เป็นเช่นนั้นในช่วงเวลานี้ นั่นคือจักรวาลหรือฟ้า ประหนึ่งได้ดลบันดาลให้ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำของโลกในช่วงเวลานี้ ซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุด

ขอย้ำว่าเป็นช่วงสำคัญที่สุดจริงๆ ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเท่าที่เคยมีมา

นั่นคือ เป็นช่วงที่โลกจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคน หรือมีการปฏิวัติที่จะทำให้กระบวนทัศน์ทางสังคมของโลกต้องเปลี่ยนไป ซึ่งที่สุดมนุษยชาติและสังคมของมนุษย์ก็จะต้องเปลี่ยนตามไป

เพราะฉะนั้น ในความเห็นของผู้เขียน การที่พรรคเดโมแครตตัดสินใจส่งคนอเมริกันผิวดำ คือนายบารัค โอบามา ลงชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาในครั้งนี้ จึงมีความสำคัญที่สุดกับเผ่าพันธุ์และสังคมของมนุษย์ ชนิดที่เราไม่เคยเห็นไม่เคยมีมาก่อนอย่างที่ว่ามาข้างบนจริงๆ

นโยบายหาเสียงของนายโอบามานั้น มีเพียง

คำเดียวง่ายๆ คือ “เปลี่ยน” (change) ซึ่งอาจหมายความว่า นายโอบามาเพียงต้องการเปลี่ยนนโยบายของประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา คนปัจจุบัน คือ อาจเป็นไปได้ว่า นายโอบามาต้องการเปลี่ยนแปลงแบบถอนรากถอนโคนหรือการปฏิวัติระบบและโครงสร้างของประเทศทั้งหมดเลยก็ได้

ดังนั้น ไม่ว่าใครจะมีความเห็นอย่างไรหรือเชียร์ใคร หากว่ามีแม่แบบพิมพ์เขียวของจักรวาลจริงๆ ตามความคิดของผู้เขียน และหากการเปลี่ยนแปลง (change) ของนายโอบามาไม่ได้เป็นไปอย่างถอนรากถอนโคนหรือเป็นการปฏิวัติอย่างสิ้นเชิง คือ เป็นเพียงการเปลี่ยนน้อยๆ หรือเป็นการปฏิรูบน้อยๆ อย่างว่า หรือเพียงเปลี่ยนจากข้างนอกมาเป็นข้างในประเทศ ขณะที่แทบทุกสิ่งทุกอย่างยังจะค่อนข้างเหมือนเดิม

ก็ขอพนธงได้เลยว่าพรรครีพับลิกันจะได้ชัยชนะการเลือกตั้งในครั้งนี้นายจอห์น แมคเคน จะได้เป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ๒๐๐๗ นี่ยังค่อนข้างแน่นอน

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า มันยังไม่ถึงเวลาที่สุกหอมจริงๆ ผู้เขียนจึงเชื่อว่า เวลาของการเปลี่ยนแปลงของประชากรในประเทศพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีมานานแล้ว ยังคงมีไม่ถึง “มวลอันวิกฤต” (critical mass) แม้ว่าผู้เขียนจะไม่ว่าจำนวนนั้นคือเท่าไร แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ภายในปีสองปีนี้

จากการวิจัยมากมายพบว่า ความเจ็บปวดทรมานเป็นเวลายาวนาน คือตัวเร่งปฏิกิริยาที่ดีที่สุดต่อการเปลี่ยนแปลง (๒๐๐๗ Shift Report) เพราะฉะนั้น ภัยธรรมชาติจากสภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรือสงคราม หากว่าไม่ถี่กระชั้นหรือมากเกินไป ยกเว้นสงครามนิวเคลียร์ ก็คงยังไม่ถึงกับทำให้คนทั่วไปทนไม่ได้ โดยเฉพาะนักธุรกิจและนักการเมือง สามารถเปลี่ยนแปลงวิคิดหรือจิตสำนึกได้

**เปลว สีเงิน พันธง ๑๐๐%
ไทยต้องเปลี่ยนแปลง (CHANGE)**

ไทยกับสหรัฐนั้น อยู่คนละซีกโลก แต่จะมีเหตุการณ์สำคัญๆ เกิดขึ้นในประเทศคล้ายๆ กัน ผมก็ไม่ทราบว่าจะเพราะเหตุใด แต่มีโหราจารย์ที่ใช้สถิติทางการโคจรของดวงดาวเป็นฐานพยากรณ์บอกว่า เพราะ

“ไทย-สหรัฐ” ตั้งอยู่ในอิทธิพลของเส้นแวงหรือเส้นลองจิจูดเดียวกัน!

ในขณะที่ไทยกำลังเข้าสู่เส้นทาง “ปฏิรูป” เกิดตุลาการภิวัตน์ เกิดปฏิรูประบบราชการ เกิดพันธมิตรพอกเหลือง เกิด นปช.พอกแดง เกิดอะไรอีกมากมายในลักษณะ “ความคิดแยก-ล้างคมแตกตัว” จากกลุ่มบุคคล คณะบุคคล ตั้งแต่ระดับปัญญาชนท้องถิ่น ไปจนถึงระดับปัญญาชนบนหอคอยงาช้าง อย่างเช่นพวก อาจารย์ นักวิชาการ นักการเมือง และนักวาทกรรมรับจ้าง

ในความเหมือน-ความต่าง ทั้งในวาทะวิวาทะ และทั้งต้นเขิน-ล้าลึกทั้งหมดนั้น ล้วนมุ่งสู่จุดเดียวกัน

คือ..... สู่สังคม “อนาคตใหม่”!

อีกซีกโลก ที่สหรัฐอเมริกาก็เหมือนกัน Change ในความหมายปฏิรูป หรือการเปลี่ยนแปลงสังคมอเมริกันอีกมิติ โดยนายบารัก โอบามา ผู้ซึ่งช่วยประธานาธิบดีจากเดโมแครต เป็นผู้จุดไฟหวังดวงใหม่ขึ้น

ปรากฏว่า “ได้ใจ” คนอเมริกันมาก ยิ่งนายจอร์จ ดับเบิลยู. บุช ประธานาธิบดีรีพับลิกัน ๔ ปีในตำแหน่ง เป็น ๔ ปีแห่งการนำคนอเมริกันสู่หายนะทั่วหน้า เวิลด์คอมเจ็ท เอนรอนเจ็ท สถาบันธุรกิจ และสถาบันการเงิน ไล่กันเจ็ทเป็นลูกระนาด แล้ววันนี้ก็มาถึง

เลห์แมน บราเธอร์ส เจ็ท! การล้มละลายของเลห์แมน ไม่พินาศเฉพาะสหรัฐ แต่ทำให้ทั้งโลกได้รับผลกระทบตามกันไปตามฐานานุรูปด้วยถึงธนาคารกลางของหลายประเทศอัดฉีดเงินเข้าไป แต่ก็คงต้องศพได้ระยะหนึ่งเท่านั้น トラบได้ที

ซัพไพร์มอันเป็น “ต้นเหตุ” ยังอยู่ トラบนั้น
วันพื้นจริงๆ ของสหรัฐจะยังมี!

มอร์แกน สแตนเลย์ และโกลด์แมน แซคส์
เป็นอันดับต่อไป ไม่มีทางอยู่อย่างยิ่งใหญ่และยโส
ได้เหมือนเดิมแน่ ถ้าไม่ต้องการล้มละลาย ก็ต้อง
ขาย หรือไม่ก็ต้องเปลี่ยนมือ

โลกหมุนซีกตะวันออกปรับแสง และส่งซีก
ตะวันตกเข้ามา “อับแสง” แล้วครับ!?

เหตุการณ์ทั้งในประเทศไทย และทั้งในสหรัฐ
อเมริกา ขอบอกว่า “นี่..เพียงเริ่มต้น” เท่านั้น

ผมอยากให้แต่ละท่านสังเกต ทั้งไทย-สหรัฐ
คนละเรื่องราวแท้ๆ แต่ในปฏิกริยาลังคมเศรษฐกิจ-
การเมืองนั้น

กลับเหมือนยังกะ “โคลนนิ่ง”!?

อเมริกันชนกำลังเป็ระบบสังคมเก่า แสง
หาสิ่งใหม่เพื่อชีวิตที่ดีกว่า

แล้ว CHANGE..CHANGE..CHANGE ก็ติด
อยู่ในลมหายใจคนอเมริกันขณะนี้

ส่วนไทยเรา วันนี้ก็มีแต่คำว่า ตุลาการภิวัตน์
บ้าง ปฏิรูปการเมืองบ้าง การเมืองใหม่บ้าง
ประชาธิปไตยบ้าง รัฐบาลแห่งชาติบ้าง ซึ่ง
ความหมายในคำเรียกหาหลากหลายนั้น

รวมอยู่ในคำเดียวกัน คือ

CHANGE..CHANGE..CHANGE!

แล้วอเมริกันชน และสยามชนจะ CHANGE
ระบบสังคมของประเทศตัวเองได้ไหม?

บางท่านอาจสงสัยใคร่ถาม ผมตอบได้โดย
ไม่ลังเลทันทีเลยว่า

ได้ ๑,๐๐๐%!!

ระหว่างปี ๒๕๕๑-๒๕๖๖ คาดว่าเราจะเห็น
การปฏิรูปการปกครองเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ
อย่างต่อเนื่อง สำหรับประเทศไทย ระบบการ
ปกครองและบริหารราชการแผ่นดินกำลังอยู่ใน
ภาวะถูกท้าทายอย่างวิกฤติ

คนไทยจะต้องร่วมกันคิดอ่านหาทางปฏิรูป
การเมือง-การปกครองของเราให้ทันต่อยุคสมัย
จะเกิดประโยชน์ต่อประเทศสูงสุด มิฉะนั้น ความ

เป็นผู้นำของไทยในภูมิภาคก็จะเสื่อมถอยลงไป
จนถูกประเทศอื่นแซงขึ้นไปอย่างน่าเสียดาย

อย่างไรก็ดี คนไทยเรามีแนวทางการปฏิรูป
สำคัญที่ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้เป็นที่รักยิ่งของชนทั้งหลาย นั่นคือ
“ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง”

พวกเราเราหัวใจ”ปฏิรูปไปสู่ความพอเพียง”
ทำเช่นนั้นจริง ประเทศไทยของเราย่อมก้าวไป
สู่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างแน่นอน... (น.ส.พ.
ไทยโพสต์ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๑)

หมายเหตุ ขนาดมาตรฐานอเมริกันออก
ปานนั้น ก็ยังไม่รอด แล้วละตุ้มเป๊ะอย่างไทย
จะไม่ล้มจมได้อย่างไร!

ประชาธิปไตยเกิดแล้วที่ฟิลิปปินส์ ฤไทยจะเกิดไม่ได้!

โดย ผู้จัดการออนไลน์ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๑

การประชุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อ
ประชาธิปไตยยึดเยื้อยาวนานเกือบ ๔ เดือน
แล้ว เป็นการชุมนุมที่ทรหดอดทน เสียสละ
กล้าหาญ และได้ฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ
โดยเฉพาะอุปสรรคจากการใช้อำนาจรัฐทุกชนิด
ทุกประเภท มาได้อย่างมั่นคง

ผ่านการพิสูจน์ว่าแม้ฝนจะตก แดดจะจ้า
แม้จะถูกใส่ร้ายป้ายสี แม้จะถูกถ่มแกล้งข่มขู่
คุกคามนานัปการ แต่การชุมนุมก็ยังสามารถ
ยืนอยู่ได้และสามารถขยายตัวเติบโตใหญ่อย่าง
ไม่หยุดยั้ง

ธงการเมืองที่ชูขึ้นอย่างเด่นชัดว่ามุ่งโค่น
ระบอบทักษิณ ขับไล่รัฐบาลหุ่นเชิดขายชาติ ต่อ
ต้านการแก้รัฐธรรมนูญ เอาประเทศไทยของเรา
คืนมา กำจัดกวาดล้างการเมืองแบบทุนสามานย์
สร้างการเมืองใหม่ ได้รับชัยชนะต่อเนื่องมา
อย่างเป็นขั้นเป็นตอน และได้รับการขานรับ
อย่างกว้างขวาง

วันนี้นักเรียน นิสิต นักศึกษาซึ่งเป็นเยาวชน
ของชาติ เป็นอนาคตของชาติ เป็นพลังบริสุทธิ์

เราร้อน สร้างสรรค์ ได้ตื่นตัวขึ้นมาจากมณฑล
มายาของระบอบทุนนิยมสามัญเข้าเคียงบ่า
เคียงไหล่ร่วมต่อสู้กับประชาชนผู้รักชาติ ศาสน์
กษัตริย์แล้ว นี่คือนสิ่งที่ได้มาจากความยึดเอื้อ
ยาวนานที่ไม่อาจมองข้ามไปได้

ทางด้านพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ได้เสนอการเมืองใหม่ขึ้นมาแล้ว ได้ต่อยอดแนวคิด
“รัฐบาลประชาภิวัตน์” และ “สภาประชาภิวัตน์”
แล้ว นี่คือนสิ่งที่ก้าวที่รุดไปข้างหน้าอีกก้าวใหญ่
ของแนวทางการเมืองใหม่

อย่าคิดว่าการปฏิวัติประชาชาติหรือประชา-
ภิวัตน์จะเกิดขึ้นไม่ได้ มันเคยเกิดขึ้นมาแล้ว

คราวนั้นประชาชาติฟิลิปปินส์เคลื่อนไหว
โค่นล้มรัฐบาลจอมเผด็จการมาร์กอสที่โกงชาติ
ขายชาติ ติดอันดับแนวหน้าของโลก

ประชาชาติฟิลิปปินส์เข้ายึดทำเนียบมาลา
กันยัง จากนั้นก็เชิญตัวแทนกลุ่มอาชีพมาเข้าร่วม
ปรึกษาหารือครั้งเห็นชอบพร้อมกันแล้วข้าราชการ
ทหาร ตำรวจ โดยเฉพาะทหารฟิลิปปินส์ ๓ กอง
พันได้แต่งเครื่องแบบเข้าร่วมชุมนุมด้วย

ในทันทีนั้นจอมเผด็จการมาร์กอสก็หนีออก
ไปต่างประเทศ รัฐบาลเผด็จการล้มลง ฝ่าย
ต่อต้านจึงได้จัดตั้งรัฐบาลประชาภิวัตน์ขึ้นสำเร็จ

การปฏิวัติประชาชาติแบบมาลากันยังของ
ฟิลิปปินส์ในวันนั้นยังเล็กกว่า อ่อนแอกว่า เทียบ
ไม่ได้กับการต่อสู้ของประชาชาติไทยในวันนี้

ประชาชาติไทยทุกหมู่เหล่าจะยอมจำนน
ยอมรับรัฐบาลหุ่นเชิดตัวใหม่ หรือว่าจะผลักดัน
สภาประชาภิวัตน์ก็คงได้เห็นกันในไม่กี่วันข้างหน้า!

สภาประชาภิวัตน์จัดตั้งขึ้นเมื่อใดก็จะเป็น
หน่อเนื้อที่แข็งแรงให้กับการเกิดขึ้นของรัฐบาล
ประชาภิวัตน์เมื่อนั้น.

**โอกาสอยู่ต่อหน้าเราแล้ว
ที่จะร่วมกันเปลี่ยนแปลง**

ศ.นพ.ประเวศ วะสี ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑
การที่ประเทศใดประเทศหนึ่งจะมีการปฏิวัติ

ประชาธิปไตยโดยมวลชน ด้วยสันติวิธีเป็นสิ่งที่
เกิดขึ้นได้ยาก แต่โอกาสกำลังอยู่ต่อหน้าเราแล้ว
ด้วยลักษณะพิเศษของคนไทยทำให้การปฏิวัติ
ด้วยสันติวิธีเป็นไปได้และถ้าเป็นจริงจะเป็น
ศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ของคนไทยที่เราเป็นคนที่เจริญ

คนไทยเหมือนไก่อยู่ในขัง ขณะที่รอความ
พิชิตต่อชีวิตจะมาถึงด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ยัง
จิตตีกันรำไป ที่จิตติเพราะในขังมันคับแคบ
บีบคั้นทำให้กระทบกระทั่งกัน

ขังคือระบอบเผด็จการอันคับแคบ ต้องรวม
ตัวกันบินออกจากขัง นั่นคือสร้างระบอบ
ประชาธิปไตยการปฏิวัติประชาธิปไตยโดยคนไทย
ทั้งมวลสามารถทำได้ด้วยสันติวิธี ไม่มีการยึด
อำนาจหรือการฆ่าแกงอะไรใครทั้งสิ้น แต่โดยคน
ไทยมีสำนึกประชาธิปไตยแล้วรวมตัวกันเป็น
เครือข่ายประชาชนเพื่อประชาธิปไตยที่เชื่อมโยง
กันเต็มประเทศ โดยไม่ต้องรอรัฐธรรมนูญ
เพราะประชาธิปไตยต้องมาก่อนรัฐธรรมนูญ
รัฐธรรมนูญและองค์กรทางการเมืองที่จะเกิดตาม
มาเป็นระบบ ภายใต้ระบอบประชาธิปไตย

**ขบวนการมหาประชาชนเพื่อธรรมาธิปไตย-
ประชาธิปไตย เป็นขบวนการที่ใครๆ ก็เข้าร่วม
ได้ เพราะไม่ได้เป็นศัตรูกับใครและไม่ได้โค่นล้ม
อะไรใคร แต่เป็นการที่ประชาชนจับมือกัน
สถาปนาระบอบประชาธิปไตยขึ้นเองด้วยสันติวิธี**

โอกาสอยู่ต่อหน้าเราแล้วที่จะร่วมกันเปลี่ยนแปลง
ไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีในระบอบประชาธิปไตยอันเป็นธรรมนี้
ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันเป็นเรื่องไม่ยาก ยุค
ศรีอาริยะที่คนไทยใฝ่ฝันกันมาเนิ่นนานจะเป็นจริงได้

ประเทศไทยที่เข้มแข็งเป็นธรรมและคานติ
นอกจากประโยชน์ของตัวเองแล้วยังช่วยชาวโลกได้
ด้วย เพราะล้วนเป็นเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกเดียวกัน.

สรุป โลกไม่หยุดนิ่ง แต่ละวินาทีที่เคลื่อนผ่าน
คือการระดมองค์ประกอบการเปลี่ยนแปลง เมื่อถึง
จุดหนึ่งซึ่งการสังเคราะห์สังคัมได้สัดส่วนสมส่วน
ณ จุดนี้ ไม่มีใครต้านทานอำนาจการเปลี่ยนแปลงได้
ปรากฏการณ์ใหม่จะเกิดขึ้นให้เรารับรู้สัมผัสได้

● ดังนั้น วิมตตินันตะ

พอกันทีกับประชาธิปไตยผีเปรต

ทันทีที่ศาลรัฐธรรมนูญ ๙:๐ พิพากษาให้สมัคร สุนทรเวชผิดกฎหมายในฐานะนายกรัฐมนตรี แล้วยังไปรับจ้างออกทีวีชิมไปปนไป และยกโขยงหกโมงเช้า โดยจำเลยตะแบงว่าไม่ได้เป็นลูกจ้าง ทั้งยังทำพิธีอ้างหลักฐานอันฟังไม่ขึ้นว่า ไปออกทีวีไม่มีค่าจ้างอะไรเลยหลังเป็นนายกฯ แล้ว

รัฐบาลทอกหักของนายสมัครเป็นอันล้มครืนหมดทำตามผลคำพิพากษาบังคับ

แต่สมัครไม่ยอมแพ้ง่ายๆ ยังฮึกเหิมกระหือรืออยากจะเป็นนายกรัฐมนตรีรอบสอง เจ้าตัวยืนยันกรานว่าจำเป็นเพื่อพิทักษ์ประชาธิปไตยเอาไว้ให้จงได้ เหมือนตบหน้าศาลรัฐธรรมนูญด้วย

ประชาธิปไตย-มหัศจรรย์ พันธมิตรการเมืองใหม่

เคราะห์ดีที่สมัครต้องออกหัก เกิดเสียงแตก วันเปิดสภาเลือกนายก พวกไม่มาตามนัด

นำสมเพชขนาดไหน ในเมื่อนักการเมืองน้ำเน่าเช่นสมัครยังกล้าคุยโว จะต้องรักษาประชาธิปไตย (สามัญ) เอาไว้สุดลิ่มทิ่มประตู

พันธมิตรฯไล่สมัครออกไปสำเร็จแล้ว ทำไม
ยังไม่ยอมเลิกชุมนุมและคืนทำเนียบให้รัฐบาล
เสียทีล่ะ...

น่าเสียดายที่หลายคนภูมิรู้สูงๆ ยังไม่ยอม
เข้าใจจุดยืนพันธมิตรฯ เพียงพอ กล่าวคือ เมื่อ
ไล่สมัครออกไป ก็หวังว่า พปช.จะไม่เป็นรัฐบาลต่อ
มันต้องเปลี่ยนชั่วคราว ให้โอกาสพรรคชั่วคราว
เป็นรัฐบาลแทนบ้าง

เพียงไล่สมัคร นอมินีหุ่นเชิดของทักษิณ แล้ว
เกิดตัวตายตัวแทนเป็นสมชาย วงศ์สวัสดิ์ น้อง
เขยทักษิณขึ้นมาเป็นหัวเรือใหญ่ พร้อมพลพรรค
ทั้งหกเหมือนเดิม

รัฐบาลสมชายยังเป็นก๊วนเก่า หนีไม่พ้น
ซ้ำซ้ำทักษิณ แม้นายกใหม่จะยึนกรานไม่อุ่มคนผิด
ต่อไป ใครจะไปเชื่อน้ำมนต์ ในเมื่อเจ้าตัว
เดิมทีก็เป็นรองนายกฯ ล่มหัวจมท้ายพายเรือ
โจรกันมาตลอด แล้วยังจะรวมหัวเหนียวแน่น
เพื่อยึดอำนาจรัฐไม่ให้หลุดมือไปจากพรรค
พอสสมัครพันปีบสมชายขึ้นรักษาการนายกฯ
เรียบร้อยตามแผน

รัฐบาลสมัครหมดความชอบธรรมตั้งแต่
ไม่ยอมแก้ปัญหาคเศรษฐกิจ ซ้ำทำข้าวของแพง
และน้ำตาลแพงมโหฬาร ทำผิดกรณีเขาพระวิหาร
ตั้งหน้าแก้รัฐธรรมนูญ ๕๐ ปลอ่ยอันธพาลทำร้าย
พันธมิตรฯ ที่อุดร ใช้ตำรวจทำร้ายผู้ชุมนุมที่
มัมหวาน ผลาญชาติหลายแสนล้านในโครงการ
ยักษ์ฯ ผลงานอัปรีดิ์เหล่านี้รัฐบาลสมัครสุด
หน้าด้าน ไม่เคยรับผิดชอบใดๆ เลย

แล้วรัฐบาลสมชายคือเหล่าเก่าในขวดใหม่
จะมีสิทธิ์ถือความชอบธรรมอันไหนมาเป็นรัฐบาล
สืบต่อนอกจากทายาทอสูร

**พรรคพลังประชาชน ชาติไทย และมหาชน
ธิปไตย ล้วนจ่อคิวโดนยุบพรรคในเร็ววัน ยัง
กระสันจะเป็นรัฐบาลลูกเดียว มันถูกกติกาลแล้ว
หรือ...**

ถ้าเมื่อไหร่รัฐบาลเสียงข้างมากไปไม่รอด ทั้ง
ไม่ยอมให้เสียงข้างน้อยตั้งรัฐบาลเลยด้วย

สุดท้ายยุบสภา เลือกตั้งใหม่ ทุ่มซื้อเสียง
ส.ส.น้ำเน่าเข้ามาเต็มสภาอีก

ผ่านเลือกตั้งตามกฎหมาย เท่านั้นเป็นพอ
ซื้อเสียงไม่ว่าอย่าให้ถูกจับก็แล้วกัน แม้เกิดพลาด
จะให้ผิดเฉพาะตัว โดยจะแก้รัฐธรรมนูญ เพื่อ
อย่าให้มีโทษถึงยุบพรรค เงินพา ส.ส.ถ้อยพวก
ก๊วยเข้าสภาได้เป็นแถว **สภาพวกมากก็ลากตั้ง
รัฐบาลโจรปล้นชาติขึ้นมาใหม่ซ้ำซาก**

เมื่อไหร่เราจะออกจากวังวนการเมืองน้ำเน่า
เหล่านี้เสียที?

อยู่บนกูดูเสียดคน

น่าสังเวชที่คนไทยใจดี ปลอ่ยให้พรรคผีบ้า
โกงบ้านกินเมืองมาหลายสิบปี ทุกวันนี้เพิ่งตื่นตัว
ขนานใหญ่จะเอาประเทศไทยคืนมา

เหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๑๖ มา ๖ ตุลา ๑๙ ถึง
พฤษภาทมิฬ ๓๕ กระทั่ง ๑๙ กันยา ๔๙ ล้วน
สะท้อนให้เห็นผลคนชั่วยึดอำนาจรัฐทำป่นปี้
ขณะที่คนดีเสียงส่วนน้อยไม่พอไปต่อกร

ยิ่งเจอทักษิณ ชื่อรากหญ้าเป็นพวกมากลาก
เข้าทางโจร ตั้งพรรคเผด็จการ ฮุบพรรคเล็ก จน
ผูกขาดสภา ตั้งรัฐบาลพรรคเดียว โกงกินทำหกปี
รวยล้นฟ้า คும்สื่อ ชื่อตุลาการ ทำลายองค์กร
อิสระและกติกาด่างๆ โดยอ้างเสียงเลือกตั้งมอบ
อำนาจเป็นรัฐบาลถูกต้องตามกฎหมาย จึง
สามารถทำอะไรสบายไปสี่ปี ไม่ได้ที่หน้าอย่าเลือก
ทักษิณตีกินแบบนี้...เฮอะ ใครจะทำไม!

ก็ไม่รู้นี่เงยกันได้ยังไง ประชาธิปไตยผีบ้า
ระบอบทักษิณ โดยเฉพาะบรรดาผู้รู้สำคัญรัฐกิจ
ทั้งธุรกิจก็ด้วย จำนวนจนมุมอะไรนักหนากับข้อ
อ้างความถูกต้องตามกฎหมาย อันขัดแย้งต่อ
ความชอบธรรม หรือขาดความเป็นธรรมตาม
ความจริงโดยสิ้นเชิง

ความถูกต้องตามตัวบทกฎหมายใดๆ จะ
ขาดลอยจากความชอบธรรมตามจริงได้ที่ไหน

แต่เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือทักษิณย่อมมี
เวรกรรม ทักษิณต้องหกล้มเองจากคดีขายหุ้น

๗๓,๐๐๐ ล้าน กระทั่งพรรคไทยรักไทยทำ
ปฏิปักษ์ต่อประชาธิปไตย จนศาลสั่งยุบพรรคทั้ง
ทั้งห้ามกรรมการ ๑๑ คนทำงานการเมืองห้าปี

อนิจจา...ผีไทยรักไทยกลับผงาดเกิดใหม่เป็น
พลังประชาชน ตบหน้าศาลรัฐธรรมนูญ เพราะ
อดีต ส.ส.ไทยรักไทยยังลอยนวล สุ่มหัวอาละวาด
ต่อยกใหญ่ถึงทุกวันนี้ และแม้พรรค พช.กำลัง
จะโดนยุบอีก เชื่อว่าไม่มีวันตายง่าย ๆ จะกลายเป็น
พรรคเพื่อไทย หุ่นเชิดโคตรโกงต่อไป

ระบอบทักษิณ ชูธงทุนนิยมสามานย์ ทำ
การเมืองโลโครกจนถึงทุกวันนี้ ผลงานอับร้อย
เหลือทน จนต้องเกิดพันธมิตรกู้ชาติขึ้นมาต่อสู้
ไล่หัวรัฐบาล ขนาดยึดทำเนียบ เขี่ยบหัวใจ
ช่องโจรไว้เรียบร้อยง่ายตายเหมือนหงายฝ่ามือ
รัฐบาลล้มเหลวเสียไม่ผิดอะไรกับหมาจรจัด เลย
กลายเป็นเช่นท่านว่าจ้าวไม่มีศาล กลับคืนฐาน
บัญญัติการไม่ได้ ต้องย้ายไปสร้างรังโจรใหม่ที่
ดอนเมือง

**สงครามสังคมกลางกรุงยังยุ่งเหยิงยืดเยื้อ
ไม่ยอมแพ้กัน ระหว่างรัฐบาลการเมืองน้ำเน่า
กับพันธมิตรกู้ชาติการเมืองใหม่**

สงครามยังไม่จบ อย่าเพิ่งนับศพทหาร
ภาวการณ์สู้รบตบมือคาราคาซังยังต้องวุ่นวายบ้าง
จนกว่าจะรู้แพ้ชนะกันไปข้างหนึ่ง ถึงจะเบื่อยังไง
จำเป็นต้องทนสู้ให้รู้เหลือองเห็นแดง ใครควรอยู่
ควรไปกันแน่...

บ้านเมืองเกิดวิกฤตที่สุดในโลก ดังพระราช-
ดำรัสเมื่อสามปีก่อน เป็นปัญหาท้าทายปัญญา
คนไทยต่อเนื่องถึงวันนี้

**ช่องผ่าทางตันจึงอยู่ที่หม่อมวลมหาประชาคม
ทุกภาคส่วน ต้องเลือกข้างเพื่อแสดงตัวจริง
ออกเสียงมหาประชามติโดยโปร่งใส**

สังคมต้องเลือกข้างระหว่างคนพาลกับบัณฑิต
ดังท่านว่าอย่าคบคนพาล ให้คบหาแต่บัณฑิต
(อเสวนา จ พาลานัน ปณติตา จ เสวนา)

โดยเฉพาะในหลวงทรงเตือนให้กีดกันคนเลวๆ
อย่าให้คนชั่วขึ้นมาใช้อำนาจ พร้อมส่งเสริมคนดีๆ

ขึ้นเป็นผู้นำสำคัญให้มากๆ

การตำหนิข่มขืนคนชาติชั่ว การยกย่องเชิดชู
นักสู้ผู้มีน้ำใจ จึงจำเป็นต้องทำเป็นมาตรการ
สังคมอย่างแยกแยะให้เหมาะสมควรกาลเทศะ

พันธมิตรกู้ชาตินำร่องการเมืองใหม่ ไม่ใช่
เพื่อผลประโยชน์เห็นแก่ตัวเหมือนพวกรัฐบาล
สมุนหุ่นเชิด จึงไม่น่ามองว่าเป็นพวกเลื้อลึงที่
แย่งอำนาจกันแค่นั้น แท้จริงมันคือโจรปล้นชาติ
กับฝ่ายอาสากู้ชาติ ใช้ใหม่เอ๋ย

ปาฏิหาริย์ การเมืองใหม่

ถึงเวลานี้พิสูจน์ให้เห็นชัดมากขึ้นทุกวันนี้ว่าการ
เมืองตัวแทนที่ใช้ทุนสามานย์กว่าวันชื้อทุกอย่างที่
ขวางหน้า มันทำให้เกิดประชาธิปไตยลงโลก ทั้ง
ทำลายเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตทุกหย่อมหญ้า

เพียงระบอบทักษิณเกิดขึ้นไม่กี่ปีไทยรักไทย
คิดใหม่ทำใหม่ พากการเมืองไทยอันน่าเบื่ออยู่แล้ว
ให้มันหมิ่นหนักขึ้นไม่รู้กี่เท่า

เสียงขานรับการเมืองใหม่ จึงดังขึ้นเรื่อยๆ
แม้จะยังไม่ทันรู้ว่าแนวใหม่จะเป็นอย่างไร

สำหรับผู้ดูแลเอสทีวี หรือไปชุมนุมพันธมิตรฯ
น่าจะเห็นแจ้งความจริงจนเกิดศรัทธา เราจะพบ
ผู้คนทุกชนชั้นมาร่วมมหกรรมกู้ชาติ ด้วยน้ำใจคน
ไทยนักร้องอย่างกล้าหาญ อดทน เสียสละ มารวม
ตัวกันเป็นหมู่ใหญ่นับพันหมื่นแสน ต่างเอื้อเพื่อ
เอ็นดูกันเหมือนญาติพี่น้องเพื่อนบ้านเดียวกัน จะ
ไปหาดูสังคมไทยน่ารักเช่นนี้ที่ไหนง่ายๆ ในใจ
กลางกรุงป่าคอนกรีตนอกจากงานนี้

ทำเนียบไทยคู่ฟ้าวันนี้ กลายเป็นศูนย์รวม
น้ำใจคนไทยจากทุกภาคส่วนทั่วประเทศเท่ากับ
เป็นตัวแทนของประชาชนผู้มีหัวคิด มีศีล
มโนธรรมสำนึกดี เป็นตัวอย่างประชาคมผู้มี
วัฒนธรรมสูงส่ง ชวนซาบซึ้งบูชาภาคภูมิใจ
ความเป็นคนไทยมีในแผ่นดินทองเช่นนี้ นี่คือ
อยุธยาไม่สิ้นคนดี เป็นจริงแท้ๆ

ประเทศไทยที่เราต้องการ กำลังกลับคืนมา
ให้เห็นเป็นปาฏิหาริย์แห่งธรรม

คนไทยเรา กล้าทำได้เกินคาดคิดจริงๆ เมื่อถึงสถานการณ์ปลูกให้ทุกคนตื่นตัวลุกขึ้นต่อสู้ โดยสันติวิธีถึงสา มั่นไม่ยากเลยสำหรับคนไทยมาก น้ำใจจะสู้ให้ตาย ถ้าตายจะไม่ได้สู้ และแม้ต้องตายหนึ่ง ยังจะเกิดอีกเป็นหมื่นนับแสน

งานชุมนุมที่มีฆวานถึงทำเนียบ จึงสะท้อนให้เห็นชีวิตสังคมไทยอันพึงปรารถนาทุกห้วงระแหง อยู่กันเป็นหมู่ผู้ดีรักสามัคคีสูงส่ง ช่วยกันบำบัดทุกข์แบ่งปันเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงกันได้ไม่อดอยากปากแห้ง รวากับโลกพระศรีอาริย์น้อยๆ

ครั้นตัดภาพไปดูพรรคน้ำเภา ซึ่งกำลังแย่งชิงอำนาจกองกิน ยังดูถึงพลพรรคลี้ล้อสมุนทรราช ไล่เสียงไปถึงเหล่า นปก. หรือ นปช. พาดหัวมาด้วยเงินจ้างและปลุกระดมให้เป็นอันธพาลเที่ยวยกพวกไปรังควาน รังแกผู้มีความเห็นต่างทางการเมืองเช่นฝ่ายพันธมิตรกู้ชาติ การต่อสู้ด้วยวิธีรุนแรงเหมือนบ้านป่าเมืองเถื่อน ดังเช่นที่อุดรและที่ราชดำเนิน แน่นนอนว่าฝ่ายกุมอำนาจรัฐลงใจหนุณหล่ง บางทีรัฐตำรวจก็ใช้กำลังลุยพวกพันธมิตรผู้ชุมนุมปราศจากอาวุธโดยไม่จำเป็นไร้เหตุผลเช่นที่มีฆวาน

นโยบายถ่อยๆ เพื่อละเมิดสิทธิมนุษยชนของพันธมิตรฯ จะทำโจ่งแจ้งหรือลับลวงพรางก็ตามที ในหลายๆ กรณี ชี้ให้เห็นการเมืองเถื่อนๆ ซึ่งไม่สามารถจูงใจสาธารณชนให้ยอมรับได้

จึงไม่ประหลาดอะไร กับกลุ่ม นปก.และ นปช. ไม่สามารถสามารถขยายมวลชนขึ้นมาเทียบแข่งกับพันธมิตรฯ ได้เลย แม้จะทุ่มเงินจ้างระดมคนใช้สัญญาชตาณานดิบๆ มันคงได้แค่ข่มขวัญเปล่าๆ ย่อมไม่มีวันเอาชนะการต่อสู้สันติวิธี ของพันธมิตรฯเป็นเด็ดขาด

เพราะฉะนั้น ข้อขัดแย้งการเมืองเรื่องฝ่ายอำนาจเก่า ต่อสู้กับการเมืองใหม่คงจะรู้แพ้ชนะอีกไม่นานวันนัก จะช้าเร็วขึ้นอยู่กับความจริง ที่ปรากฏเห็นประจักษ์จากแต่ละฝ่าย

ทุกปัญหาขัดแย้งซึ่งเกิดขึ้น สำหรับทักษิณไม่ยอมแก้ตรงประเด็นต้นเหตุแต่เฉไฉชอบอ้าง

คะแนนเลือกตั้งลึกลับกว่าล้านเสียงมากลบเคลื่อนพร้อมแก้ตัวว่าถูกกลั่นแกล้งใส่ร้ายจากฝ่ายตรงข้าม โดยไม่ยอมตอบแก้ข้อกล่าวหาว่าไม่จริงอย่างไรบ้าง

ทักษิณเล่นใช้แต่เสียงพวกมากลากตั้ง เป็นตัวตัดลินผิดถูกไปเสียทุกเรื่องทั้งที่คดีฉ้อโกงทุจริตต่างๆ มันต้องพิสูจน์กันที่ศาลตุลาการ อันคือตุลาการภิวัตน์

ด้วยเหตุนี้ ประชาธิปไตยที่ตัดสินโดยเสียงข้างมาก จึงไม่ใช่มีมันเอาไปซึ้งถูกผิดเสียทุกๆ เรื่อง จำเพาะปัญหาขัดแย้งทางการเมืองแท้ๆ โดยไม่รู้จะตัดสินด้วยวิธีไหนดี จำต้องยุติด้วยเสียงข้างมากก็เท่านั้นเอง

เป็นอันว่า สงครามการเมืองที่ฝ่ายพันธมิตรฯ ยินยอมได้รัฐบาลให้พ้นไปจากอำนาจเก่าทั้งหมด เมื่อไหร่จะลงเอยสักที ความจริงพันธมิตรฯ สามารถแฉความจริง ให้คนรู้กันมากขึ้นทุกวัน ข้างพลพรรครัฐบาลทำคดีผิดกฎหมายไว้ไม่น้อย เมื่อมีการฟ้องร้อง ตุลาการภิวัตน์ยอมตัดสินได้ ดังเช่น คดียุบพรรคยอมเป็นตัวช่วยให้จบได้เช่นกัน

ขณะเดียวกัน พลังเงียบอีกกว่าครึ่ง ถือเป็นอีกแรงหนึ่งจะเติมเต็มให้ข้างไหนเมื่อไหร่แน่ ยิ่งคนเด่นดังมีฐานะสังคม ออกมาเลือกข้างกันมากๆ แสดงตัวเคียงบ่าเคียงไหล่กับคนเล็กคนน้อยให้เห็นมวลฝูงชนล้นหลามมืดฟ้ามัวดิน แทนที่จะอยู่บนภูกูดกัดคนเหมือนใจจืดใจดำ ไม่ออกไปช่วยตัดสินซึ้งถูกผิดสักที เมื่อนั้น ประชาภิวัตน์ จะเปลี่ยนการเมืองใหม่ดีขึ้นแน่

ดังนั้น ทุกคนที่รู้ตัว หัวคิดดีมีน้ำใจ อยากเห็นความชอบธรรมเกิดขึ้น อยากให้สงครามประชาธิปไตยมันจบๆ เร็วๆ เสียที ฝ่ายไหนกันแน่ เป็นประชาธิปไตยแท้จริงมากกว่า แต่ละคนน่าจะช่วยกันเติมเต็มออกเสียงทันทีตอนนี้เลย

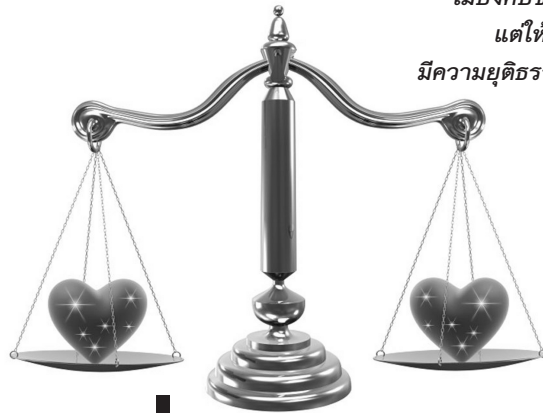
ประชาชนเราท่านผู้เป็นเจ้าของอำนาจรัฐ ใครที่เปื้อการเมืองเก่าเหลือทน เพียงแสดงพลังสองเท้าและสองมือถ้อมมือตบ จะสยบการเมืองเก่าเนาหนอนน่าอ่อนใจได้ เชื่อไม่เชื่อ !

๒

‘ในหลวง’ทรงแนะนำ‘ศาล’
เป็นวิธบุรุษ
‘ไม่มีอะไรเหนือยุติธรรม’

หากพวกเจ้าวิเศษไม่ฉลาด
ไม่ชินใจสตรี หรือกุมาร
ให้มาอยู่ร่วมด้วยเพียงใด
พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว
ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น
(ไม่ใช่อำนาจยศตำแหน่ง
อำนาจเงินทองข่มเหงผู้อ่อนแอกว่า
ไม่บังคับข่มขู่ชนชั้นผู้น้อย
แต่ให้ความเป็นธรรม
มีความยุติธรรมแก่ชนทุกชั้น)

ปกครอง บ้านเมือง ให้เจริญไม่เสื่อม

เมื่อพระเจ้าอชาตศัตรู โอรสของพระเจ้าพิมพิสารกับพระนางโกศลเทวี ได้เป็นกษัตริย์ครอง
แคว้นมคธ ทรงปรารถนาจะยกกองทัพไปปราบพวกกษัตริย์ลิจฉวีแห่งแคว้นวัชชี ซึ่งปกครองด้วยระบอบ
สามัคคีธรรม จึงตรัสสั่งวัสสการพราหมณ์ ซึ่งเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ในมครรัฐ ให้ไปขอคำปรึกษาทูลถาม
กับพระผู้มีพระภาคเจ้า

วัสสการพราหมณ์จึงไปเข้าเฝ้าพระศาสดา ที่ภูเขาคิชฌกูฏ ไม่ห่างจากกรุงราชคฤห์นครหลวงของ
แคว้นมคธ พอได้โอกาสก็ทูลถามว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ พระเจ้าอชาตศัตรู ทรงมีความปรารถนา จะยกทัพไปปราบแคว้นวัชชี เพื่อจัดการพวกเจ้าวัชชีผู้มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ให้แคว้นวัชชีถึงความพินาศวอดวาย ก็แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีความคิดเห็นอย่างไร พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น ทรงหันไปรับสั่งกับ**พระอานนท์**ที่ยืนถวายนั่งอยู่

“ดูก่อนอานนท์ ๑.หากพวกเจ้าวัชชีหมั้นประชุมกันเนืองๆ อยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น”

(ให้หมั้นเปิดประชุมสภาเสมอๆ เพื่อปรึกษากัน พัฒนาประเทศชาติ เพื่อแก้ไขปัญหามันเมือง ให้ทันเหตุการณ์)

๒. หากพวกเจ้าวัชชีพร้อมเพรียงกันประชุมพร้อมเพรียงกันเลิกประชุม และพร้อมเพรียงกันทำกิจที่พึงกระทำอยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(มาร่วมประชุมกันทั้งหมด ไม่หนีประชุม ไม่มานั่งหลับในที่ประชุม ไม่ฮั้วกันในที่ประชุม มีอิสระแสดงความคิดเห็นอิสระในการออกเสียง เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่)

๓. หากพวกเจ้าวัชชีไม่บัญญัติ (กฎเกณฑ์หรือกฎหมาย) สิ่งที่มีได้บัญญัติไว้ ไม่ถอนสิ่งที่บัญญัติไว้แล้ว ถือประพฤติปฏิบัติอยู่ในวัชชีธรรมของเก่า (หลักการเดิม กฎหมายประเพณีดั้งเดิมที่เคยมีมา) ตามที่บัญญัติไว้แล้วอยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(ไม่กำหนดกฎเกณฑ์ออกกฎหมายใหม่ ที่จะลบล้างทำลายกฎหมายเก่าที่ดั่งงามอยู่แล้ว แต่จะรักษากฎหมายประเพณีอันถูกต้องดั่งงาม ที่เคยมีมาเอาไว้ให้ยั่งยืนยาวนาน)

๔. หากพวกเจ้าวัชชีสักการะ เคารพ นับถือ บูชาท่านที่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเจ้าวัชชี และเชื่อฟังถ้อยคำของท่านเหล่านั้นอยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(เคารพให้เกียรติแก่ผู้ใหญ่ที่มีศีลธรรม ซึ่งเป็น

ผู้ที่มีความคิดเห็นถูกต้องตรงธรรม โดยให้ความเชื่อถือในความเห็นที่ถูกต้องนั้นอย่างไม้ออนเอนหัวนไหว)

๕. หากพวกเจ้าวัชชีไม่มุดคร่ำ ไม่ชื่นใจสตรีหรือกุมารี ให้มาอยู่ร่วมด้วยเพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(ไม่ใช้อำนาจยศตำแหน่ง อำนาจเงินทอง อำนาจพลกำลังเข้าข่มเหงผู้อ่อนแอกว่า ไม่บังคับข่มขู่ชนชั้นผู้น้อย แต่ให้ความเป็นธรรม มีความยุติธรรมแก่ชนทุกชั้น)

๖. หากพวกเจ้าวัชชีสักการะ เคารพ นับถือ บูชาเจตีย์ (สิ่งอันเป็นที่เคารพ) ของพวกเจ้าวัชชี ทั้งภายในและภายนอก ไม่ปล่อยให้ธรรมิกพลี (การพลีของผู้มีธรรม) ที่เคยให้ ที่เคยทำแก่เจตีย์เหล่านั้น เสื่อมทราญไปอยู่เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(รักษายัญพิธีหรือพลีกรรมที่ถูกต้องดั่งงามเอาไว้ไม่ปล่อยให้สูญหายไป เพื่อสร้างศรัทธาอันมั่นคงให้เกิดแก่มหาชนสืบไป ส่วนพลีกรรมที่มีฉฉา-ทิลี งามงาย ไร้สาระ ให้ละทิ้งเสีย)

๗. หากพวกเจ้าวัชชีจัดแจงไว้ดีแล้ว อารักขา ป้องกัน คุ่มครองอย่างเป็นธรรม แก่พระอรหันต์ที่ยังมิได้มา (ผู้หมดกิเลส ไม่เห็นแก่ตัว) ทั้งหลาย ด้วยตั้งใจว่า ทำไฉนหนอ พระอรหันต์ที่ยังมิได้มา พึงมาสู่แคว้นนี้ และพระอรหันต์ที่มาแล้ว พึงอยู่เป็นผาสุกในแคว้นนี้เพียงใด พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเพียงนั้น

(ช่วยเหลือคอยคุ่มครองดูแลคนดีไม่ให้โดนรังแก โดนทำร้าย โดยเฉพาะคนมีคุณธรรมที่ดีมาก ในทางโลก หรือคนที่ดีมากในทางธรรม เพราะคนดีมักมักเป็นผู้เสียสละ ไม่มีกิเลสเห็นแก่ตัว มีแต่เห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวม)

เมื่อพระศาสดาตรัสอย่างนี้แล้ว ทรงหันมารับสั่งกับวัสสการพราหมณ์

“ดูก่อนพราหมณ์ เราเคยอยู่ที่สารันทเจตีย์ เมืองเวสาลีนครหลวงของแคว้นวัชชี ได้แสดง อปริหานิยธรรม (ธรรมที่พาเจริญอย่างเดียวไม่มี

เสื่อมเลย) ทั้ง ๗ ข้อนี้แก่พวกเจ้าวัชชี หากพวก
เจ้าวัชชีสนใจ ตั้งอยู่ในอธิปไตยธรรม ๗ เพียงใด
พึงหวังได้ซึ่งความเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อม
เพียงนั้น”

วัสสการพราหมณ์ได้ยื่นคำตรัสแล้ว ชื่นชม
ยินดีคำสอนเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมืองนั้น
ทูลตอบไปว่า

“ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ พวกเจ้าวัชชีมี
อธิปไตยธรรมแม้เพียงข้อเดียว ก็ยังเจริญไม่
มีเสื่อม จะกล่าวไปโยถึงอธิปไตยธรรมทั้ง ๗
ข้อเล่า ดังนั้นพระเจ้าอชาตศัตรูไม่ควรทำการรบ
กับเจ้าวัชชี นอกจากจะปรองดองกัน หรือจะยุให้
เจ้าวัชชีแตกแยกกับเท่านั้น”

กล่าวแล้ววัสสการพราหมณ์ก็ถวายนมัสการลา
กลับไปยังราชสำนัก นำเรื่องราวทั้งหมดกราบทูล
พระเจ้าอชาตศัตรูให้ทรงทราบ

พระเจ้าอชาตศัตรูทรงรับรู้แล้ว แต่ก็ยังคง
ปรารถนาต้องการปราบพวกกษัตริย์ลิจฉวีแห่ง
แคว้นวัชชีอยู่อีก วัสสการพราหมณ์จึงออกอุบาย
ให้พระราชาลงโทษตน แล้วเนรเทศขับไล่

จากนั้นพราหมณ์ก็แสลงหาที่พึ่งพึ่ง ไป
สวามิภักดิ์กับพวกเจ้าวัชชี ทำให้พวกกษัตริย์
ลิจฉวีนั้นวางใจ แล้วค่อยๆ ทำการส่อเสียด ยุให้
เข้าใจผิดกัน แตกแยกกัน ไม่ประชุมกัน ระบอบ
สามัคคีธรรมถูกทำลาย

วัสสการพราหมณ์ทำอยู่อย่างนี้ ๓ ปี จนเห็น
ว่าแผนการของตนสำเร็จแล้ว จึงส่งข่าวให้
พระเจ้าอชาตศัตรู ยกกองทัพมาตีเมืองเวสาลี
พวกเจ้าวัชชีทั้งหมดก็ถึงแก่ความย่อยยับ ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ มหาปรินิพพานสูตร ข้อ ๖๘-๖๙
อรรถกถาแปลเล่ม ๑๓ มหาปรินิพพานสูตร หน้า ๓๓๓)

ปานฟ้าเพ็ญ

ผู้ผลิต และตัวแทนจำหน่าย
● ขนมปังโฮลวีท ผลิตจากแป้งข้าวสาลีกลั่น
คุณค่าอาหารเต็มคำ มันใจทุกครั้งที่คุณลิ้มรส
● อาหารเสริมเพิ่มวิตามิน ● น้ำผลไม้แท้ เพื่อสุขภาพ

๑๕/๒๕๓ บ.สุวรรณประสงค์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓๔-๕๙๕๓

การเมืองใหม่แม่นยำซึบ? (เป็นหยิ่งจิวี่เปล่า?)

๑. เอนักการเมืองหน้าเก่า...เก่า ออกไป เอน้ำใหม่เข้ามาแทน

๒. เลือกว่าแทนจาก ทาสาอาชีพ
มาแทนสภาผู้พลวตัวไม้บ ที่มีหน้าอยู่แต่ ๒ ตระกูลคือ โทตรโทง และ โทงทั้งโทตร

๓. เอาการเมืองภาคประชาชน ที่ชอบตรา รสชอบนักการเมืองตลอด ๕ ปี มาแทนมา: ทรัพย์สินไทยแบบ ๕ วินาที

๔. เอาเศรษฐกิจพอเพียง มาแทนการล้มล้างของ มนตาอำนาจ แห่งทุนนิยม

เมื่อถึง “ทางตัน” ปรากฏการณ์ธรรมชาติมักจะสาธิตให้ดูเสมอ
 ๒ ว่ามี “ทางออก”

“ปัญหา” จึงสร้าง “ปัญญา” ก็ด้วยเหตุนี้

วิวัฒนาการของทางออก มีทั้งเชิงช้า และรวดเร็ว

ความเชิงช้าก็เป็นการสะสมข้อมูลของความเจ็บปวดจนวันหนึ่ง
 ถึงจุดล้นดาบ

“การเมือง” ก็เหมือนการสร้างศาสนาของศาสดา

เมื่อนักบวชผูกขาดความดี หาผลประโยชน์จากประชาชนที่ทุกข์
 ยาก ผูกขาดอำนาจผ่านลูกหลาน

“ศาสนาใหม่” ก็จะอุบัติขึ้น ท่ามกลางเสียงโห่ร้อง สาธุ

เหล่านักบวชจะกันต๋าว่า บาปกรรมบ้าง เป็นเทวทัตบ้าง เป็น
 ซาตานบ้าง

เมื่อการเมือง มิใช่เรื่องผลประโยชน์ส่วนรวมอีกต่อไป

แต่เป็นการหาผลประโยชน์ให้แก่ชนชั้นตัวเอง ให้วงศ์ตระกูล
 ของตัวเอง พวกพ้องตัวเอง

“การเมืองใหม่” จึงอุบัติขึ้น เป็นดอกบัวที่เติบโตบนโคลน
 เน่าเหม็น บนความเจ็บช้ำของประชาชน

เกือบจะหนึ่งร้อยปี ที่การเมืองสยาม มีระบบการเลือกตั้ง เรียก

ส.ส. ส.ส. เลือกนายกรัฐมนตรื

แต่ยั้งนาน กลับมีแต่เสียงกันต๋า

ระบบการเลือกตั้ง กลายเป็น

วงจรอุบาทว์กลายเป็นกับดักที่พา

●●
 วันนี้ อำนาจมารวมกันที่ “นักการเมือง”

อาศัยความถูกต้องหรือช่องว่าง

ของตัวบทกฎหมาย

กอบโกย ดูดเลือดประชาชนทั่วประเทศ

เป็นผีตัวใหม่ ที่คนไทยจำใจเลือกขึ้นมา

ความสัมพันธ์ของการเมืองใหม่ กับการล้มล้าง ศาสนาพราหมณ์มาเป็นพุทธ ในสมัยพุทธกาล

ประชาชนสู่เหล็ก

“เราต้องใช้เวลา ต้นไม้ประชาธิปไตย ต้องเรียนรู้ ต้องค่อยๆ วิวัฒนาการ...” คุณเป็น คำปลอบประโลม ที่ทำให้ประชาชนต้อง สงบเสงี่ยม

เพียงไม่กี่สัปดาห์ “นักการเมือง” ได้แปรสภาพเป็นกาฝากสังคมไปเรียบร้อยแล้ว!

ขบวนการสรรหานักการเมืองกลายเป็นสิ่ง คักคัลลิตี้ ที่ห้ามละเมิด

๗๕ ปี แห่งการปกครองผ่านตัวแทน ประชาชนที่เรียกว่า “ส.ส.” น่าจะเป็นข้อมูลที่ พร้อมเปลี่ยนแปลงปฏิรูป เพื่อสิ่งที่ดีกว่า

“การเมืองใหม่” แท้จริงแล้วก็คือการ ทอนอำนาจของนักการเมืองเก่าต่างหาก

เมื่อประชาชน หหมดความไว้วางใจ ก็ต้อง หาทางทอนอำนาจ

หาวิธีการเลือกตัวแทน ที่มีคุณภาพมากกว่าเก่า

อาจจะโดยเปลี่ยนกฎหมาย เปลี่ยนวิธีการ หรืออะไรก็ได้ ที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น

จึงมิใช่การคัดค้านแนวคิดการเมืองใหม่ แต่ต้องร่วมมือกันค้นหาแนวทางใหม่

แหละแม้ไม่ร่วม ก็กรุณาอย่าเอาเท้าราน้ำ! สายธารยังต้องเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

ระบบการเมืองก็ต้องพยายามค้นหารูปแบบ เพื่อตอบสนองประชาชนให้ได้

ปู่เสฉวนไม่เคยใช้กระดองเดียวจนวันตาย!

เมื่อเราสร้างกฎเกณฑ์สร้างกฎหมายเพื่อ ชาติบ้านเมือง

ณ วันนี้ ก็ต้อง สานต่อ ช่วยคิด ช่วยทำ **อย่าติดยึดติดกรอบการเมืองเก่าๆ เพราะวันนี้ของสิ่งนั้นเป็นกับดักสามานย์ไปเรียบร้อยแล้ว**

เราพึ่งรัฐบาลไม่ได้

เราพึ่งนักการเมืองไม่ได้

เราจึงต้องสร้างเครื่องมือชิ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

จริงอยู่ ระบบจะดีแค่ไหน แต่ถ้าคน ไม่เปลี่ยนมันก็ไม่มีความสำเร็จ

แต่ทว่าในสถานการณ์เช่นนี้ จะไม่ทำอะไรเลย ก็จะยิ่งหายนะ

เปลี่ยนอะไรได้ก็ต้องรีบเปลี่ยน ก่อนชาติจะ ย่อยยับไปยิ่งกว่านี้

๑๐๐ ปีที่แล้ว ศูนย์อำนาจอยู่ที่ขุนพลอัศวิน

๕๐ ปีที่แล้ว ศูนย์อำนาจ เคลื่อนมาที่

นายทุนเจ้าแก้อาเสียด

วันนี้ **อำนาจมารวมกันที่ “นักการเมือง”**

อาศัยความถูกต้องหรือช่องว่างของตัวบท กฎหมาย กอบโกย ดูดเลือดประชาชนทั้ง ประเทศ

เป็นผีตัวใหม่ ที่คนไทยจำใจเลือกขึ้นมา

ระบบประชาธิปไตยวันนี้มีปัญหา น่ากลัว กว่าที่คิด

ต้องโค่นอำนาจการเมืองเก่าให้หมดสิ้น จากแผ่นดินไทย! ๒

อานนท์ประดับยนต์

- จำหน่าย อะไหล่แอร์รถยนต์
- เครื่องเสียง พลิ้มกรองแสง
- ประดับยนต์ กระจกรถยนต์

344/1 ม.5 ถ.ศรีสะเกษ-อุษัณร์ ต.หนองครก อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ 33000

โทร. 045-620115 แฟกซ์. 045-643243

ไป จ.อุบลฯ ▶

วิทยาลัยพะศึกษา
จ.ศรีสะเกษ

แยกไฟแดง

ถ.กันทรลักษ์ ▶

อานนท์
ประดับยนต์

ไป อ.อุษัณร์

Panasonic

SEAR

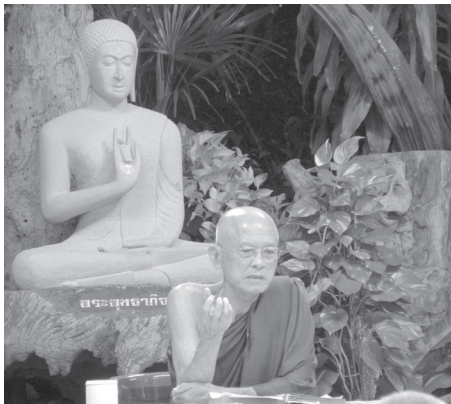
www.panasonic.com

SEAR Alarm

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

โยนิโสมนสิการ ไม่ใช่แค่ความรู้จักคิด
หรือคิดถูกวิธี หรือความเข้าใจถึงรากเหง้าเท่านั้น
ตามที่ผู้รู้ท่านแปลกันไว้ ซึ่งไม่ผิดเสียทีเดียว
แต่ยังไม่ถูกครบเพียงพอ ที่ถูกต้องครบถ้วนจริงคือ
การกระทำใจของตน (มนสิการ)
จนมีประสิทธิภาพ“ในใจ”(มนสิ)ของเรามันเปลี่ยนไป
จากสภาพเดิมเกิดมรรคเกิดผลได้จริง

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้ชื่อว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขายี่สน**
อ.เขายี่สน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มาหานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จงนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** กิ
ติ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วง
ท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)**นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สธณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัต”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมียิ่งสิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล**(นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ**ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ**ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิวฐิ**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”****

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสนตี)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็น**มรรคผล**** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “จรรยา”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะได้เห็นได้งั้นชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทั้งหมดที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา” ก็ยังไม่บริสุทธิ์ด้วยองค์กรธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอารยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “**มรรคองค์ ๘**” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ผู้มี “**ญาณ**” หรือมี “**ความรู้พิเศษ**” ที่สามารถหยั่งรู้ “**ความจริง**” (ตถ) ตามที่ได้สาธยายมาแล้ว คือผู้ที่เกิด “**สัจจญาณ**” และ “**กิจจญาณ**” จนกระทั่งสุดท้าย “**ญาณ**” นั้นสัมบูรณ์เต็มครบจบกิจจบงานเรียบร้อยคือ “**กตญาณ**” ก็จะมีรอบแห่งความรู้ในความจริงไปตามลำดับของบารมี โสตาบันก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของโสตาบัน สกิทาคามีก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของสกิทาคามี อนาคามีก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของอนาคามี อรหันต์ก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของอรหันต์ ส่วนโพธิสัตว์ก็มีรอบแห่งความรู้ในความจริงตามขั้นของโพธิสัตว์

โพธิสัตว์ คือ สัตว์ผู้ได้รับความตรัสรู้ไปตามลำดับ หรือสัตว์ผู้มีความตรัสรู้ตามขั้นตอนแห่งอารยธรรมต่างๆ อย่าง “**สัมมาทิฏฐิ**” ซึ่งเป็นความรู้ที่พิเศษในแบบของศาสนาพุทธเฉพาะตัว ที่ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ได้ทรงบรรลุนิยามเหล่านั้นมาก่อน แล้วนำมาประกาศ หรือนำมาตรัสบอก ตรัสสอนให้แก่สัตว์โลก

เป็น “**ความรู้**” พิเศษเฉพาะแบบพุทธเท่านั้น เพราะเป็น **อารยธรรม** เป็น **โลกุตระสังขะ** ไม่เหมือนศาสนาใดๆในโลกในจักรวาล ศาสนาอื่นๆเป็น “**เทวนิยม**” (Theism) กันเกือบทั้งโลก ส่วนพุทธศาสนาเป็น “**อเทวนิยม**” (Atheism) มีศาสนาอื่นที่เป็น “**อเทวนิยม**” อยู่บ้างในโลก เช่น ศาสนาเชน แต่ก็ไม่ใช่เหมือนศาสนาพุทธอยู่ดี

พุทธเป็นศาสนาที่มีที่สุดเป็น “**อนัตตา**” (ความไม่มีตัวตน, ความไม่ใช่ตัวตน) และ “**สุญญตา**” (ความเป็นสภาพสูญ, ความว่างเปล่า) พุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีที่สุดเป็น “**อัตตา** หรือ **อาตมัน**” (ความมีตัวตน, ความเป็นตัวตน) แต่ **เทวนิยม** เขามีที่สุดกันเป็น “**อัตตาหรืออาตมัน**” ยึดชนิด **ไม่มีที่สิ้นสุด (อนันต) ตลอดกาล(นิรันดร)** อีกด้วย ซึ่งตรงกันข้ามกับความยึดถือและความเป็นที่สุดของศาสนาพุทธ ที่เป็น “**อเทวนิยม**” คนละขั้วกันเลยทีเดียว

“**โพธิ**” แปลว่า **ความตรัสรู้** หรือ **ปัญญาเครื่อง**

ตรัสรู้ และปัญญาเครื่องตรัสรู้หรือความตรัสรู้นั้น จะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของจริงที่ปรากฏ”(ภาวะ)เป็นความรู้ที่มี ภูมิธรรมระดับ“กตญาณ”ในแต่ละรอบแห่งความรู้ใน ความจริง(ตถ)หรือ“ของจริง”ของ“อารยบุคคล”แต่ละชั้น

“กตญาณ” คือ “ความรู้แจ้งเห็นจริงสิ่งที่ทำแล้ว”

โพธิสัตว์ แปลตามพยัญชนะว่า สัตว์ที่มีโพธิ, สัตว์ ผู้มีความตรัสรู้ ไม่ใช่แปลว่า สัตว์ที่ไม่มีโพธิ, สัตว์ ผู้ที่ไม่มีปัญญาชั้นตรัสรู้ หรือสัตว์ที่จะมีอารยธรรม ของพระพุทธเจ้าไม่ได้ ถ้าแปลอย่างนั้น มันก็แค่สัตว์ ใต้ต้นโพธิ ผู้ไม่รู้อารยธรรม ไม่มีอารยธรรม

แล้วจะเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร ? มุ่งไปพุทธภูมิ แต่ไม่มีอารยภูมิของพุทธ มันก็ล้มเหลวตั้งแต่ต้นแล้ว

ผู้ได้ชื่อว่า “โพธิสัตว์” ก็ต้องเป็นผู้ที่มี“โพธิ” หรือมี“ความตรัสรู้”ในตนมาก่อนแล้วจริง จึงจะเป็น ผู้ทำหน้าที่รื้อขนสัตว์ได้ถูกต้องแท้จริง มิใช่แค่คาดเดา

คำว่า “โพธิสัตว์” นั้น ความหมายหนึ่งที่คงเคยได้ยิน ได้ฟังกันมาชินหู ก็คือ “ผู้ทำหน้าที่รื้อขนสัตว์” ซึ่ง หมายความว่า การเป็นผู้สามารถช่วยสัตว์โลกให้บรรลู่ “โพธิ” ก็คือ ช่วยสัตว์โลก หรือช่วยผู้คนนี้แหละให้ บรรลู่ธรรมตามธรรมแบบที่พระพุทธเจ้าทรงบรรลู่มา แล้ว แล้วท่านก็เอามาตรัสสอนชาวโลกให้รู้ตามนั่นเอง

ดังนั้น ผู้ที่บรรลู่“กตญาณ”ของ“โสดาบัน” ก็เป็นผู้มี ภูมิธรรมแท้ๆในระดับ“โสดาบัน” จึงจะเป็น“โพธิสัตว์” ระดับโสดาบันได้จริง เพราะมี“ของจริง”ที่เป็นอารยธรรม ในตนขั้นหนึ่งแล้ว จึงจะเป็นผู้สอนผู้บอกความจริงตามที่ ตนมีจริงนั้นๆได้ จากของต้นที่มีของจริงมีความจริงนั้น

สัตว์โลกหรือคนที่ได้พบได้เรียนรู้จากโสดาบัน จึง ได้“ของจริง” เพราะโสดาบันมี“ของจริง”แล้ว เอามาบอก มาสอน โสดาบันจึงเป็นผู้รื้อขนสัตว์ที่มี“ของจริง”ให้ แก่สัตว์โลกได้ระดับหนึ่ง ธรรมะของโสดาบันก็เป็น ธรรมะที่พาข้ามโฆสมงสาร หรือพาหลุดพ้นโลกีย์ได้ อย่างมี“ของจริง”ในขั้นโสดาบัน จึงได้ชื่อว่า “โสดาบัน โพธิสัตว์” ฉะนั้นแล้วคือ โพธิสัตว์ผู้รื้อขนสัตว์ลำดับที่ ๑

ผู้ที่บรรลู่“กตญาณ”ของ“สกิทาคามี” ก็นัยเดียวกัน เป็นผู้มีภูมิธรรมแท้ๆในระดับ“สกิทาคามี” จึงจะเป็น

“โพธิสัตว์”ระดับสกิทาคามีได้จริง เพราะมี“ของจริง”ที่ เป็นอารยธรรมในตนอีกขั้นหนึ่งแล้ว จึงจะเป็นผู้สอน ผู้บอกความจริงตามที่ตนมีจริงนั้นๆได้ จากของต้นที่มี ของจริงมีความจริงนั้น

สัตว์โลกหรือคนที่ได้พบได้เรียนรู้จากสกิทาคามี จึงได้“ของจริง” เพราะสกิทาคามีมี“ของจริง”แล้ว เอ มาบอกมาสอน สกิทาคามีจึงเป็นผู้รื้อขนสัตว์ที่มี“ของ จริง”ให้แก่สัตว์โลกได้จริงเป็นระดับต่อมา ธรรมะของ สกิทาคามีก็เป็นธรรมะที่พาข้ามโฆสมงสาร หรือพา หลุดพ้นโลกีย์ได้อย่างมี“ของจริง”ในขั้นสกิทาคามี จึง ได้ชื่อว่า “สกิทาคามีโพธิสัตว์” ฉะนั้นแล้วคือ โพธิสัตว์ ผู้รื้อขนสัตว์ตามฐานะแห่งตน ลำดับที่ ๒

“อนาคามี” ก็นัยเดียวกันกับอารยบุคคล สองระดับนั้น เพียงแต่ว่ามีภูมิธรรมสูงขึ้นอีก จึงได้ชื่อ ว่า “อนาคามีโพธิสัตว์” ฉะนั้นแล้วคือ โพธิสัตว์ผู้รื้อขน สัตว์ ตามฐานะแห่งตน ลำดับที่ ๓

“อรหัตต์” ก็นัยเดียวกันกับอารยบุคคล สามระดับนั้น เพียงแต่ว่ามีภูมิธรรมสูงขึ้นอีกจบอรหัตต์ จึงได้ชื่อว่า “อรหัตต์โพธิสัตว์” ฉะนั้นแล้วคือ โพธิสัตว์ผู้ รื้อขนสัตว์ ตามฐานะแห่งตนเช่นกัน เป็นลำดับที่ ๔

ความจบขั้น“อรหัตต์”นั้น เป็นความจบสำหรับตน แต่ละคนเท่านั้น พระพุทธเจ้าท่านเทียบความเป็น “อรหัตตสาวก” ที่คนจบกิจของตนแต่ละคนนี้ เท่ากับ “ใบไม้ในกำมือ”

ส่วนความเป็น“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”เป็น ความจบที่สูงส่งเยี่ยมยอดยิ่งกว่านั้นนักกว่านัก เพราะ สูงสุดยอดสุดแห่งที่สุดเท่าที่คนในโลกในมหาจักรวาล เกิดมาเป็นมนุษย์จะสามารถเรียนรู้ค้นคว้าศึกษาหา ความจริงของความเป็นมนุษย์-ความเป็นสังคมมนุษย์ ทั้งหลาย และความเป็นสัตว์โลกทั้งหลาย เท่าที่คน หรือ สัตว์ใดในโลกในมหาจักรวาลพึงมีความจริง-พึงเป็นไป เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป ในวิภูสงสาร จนรู้แจ้งจบครบ ถ้วนสิ้น พระพุทธเจ้าเทียบความจบขั้น“อรหัตตสัมมา สัมพุทธเจ้า”นี้เท่ากับ“ใบไม้ทั้งป่า”

ดังนั้น เมื่อจบกิจความเป็น“อรหัตตสาวก”แล้ว

หากยัง“ตั้งจิต”ในตอนตายกายแตกตายลงแต่ละชาติ
ทุกชาติ ยังคง“ตั้งจิต”ไม่“ปรินิพพาน” ก็ยังเวียนเกิด
เวียนตายมาดำเนินความเป็นโพธิสัตว์อีกต่อไปตามบารมี
อรหัตโพธิสัตว์ หมายความว่า ผู้ที่เป็นอรหัตแล้ว
เมื่อตายทางร่างกายแตกตาย(กายสส เกทา)แต่ยังไม่ยอม
“ดับรอบ”(ตาย)ชนิดสูญสิ้นสนิทเกลี้ยง ไม่มีอะไรเหลือ
ตกค้างอยู่ในภพใดๆอีกเลย ซึ่งเป็น“การตาย”ที่ไม่มีอะไร
จะวนเวียนมาเกิดมาตายในวัฏสงสารในภพภูมิใดๆอีก

นั่นก็คือ พระอรหัตผู้นั้นยังตั้งจิตต่อภพภูมิไปสู่
“พุทธภูมิ” หมายความว่า ยังจะเกิดมาช่วยพระศาสนา
ในโลก ช่วยหรือชนสัตว์ ยังไม่ยอม“ตายสูญ” ยังไม่ยอม
พินาศไปจากโลกมหาเอกภพ แม้ท่านมีสิทธิ์ทำได้ แต่ท่าน
ก็ยังไม่ทำ ยังเกิดมาหรือชนสัตว์ เป็นการตอบแทนพระคุณ
ต่อศาสนาต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกตัญญูกตเวทิตา
พร้อมกันนั้นก็บำเพ็ญบารมี ตามรอย“พระอรหันตตร
สัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ที่ได้ทรงบำเพ็ญความเป็น
โพธิสัตว์กันมา สั่งสมพระสัมมาสัมโพธิญาณ สั่งสม
พระสัพพัญญุตญาณ จนกว่าจะสัมบูรณ์ด้วยพุทธคุณ ๙
ดำเนินไปสู่ที่สุดแห่งความสูงที่สุดในความเป็นมนุษย์ชาติ
เท่าที่มนุษย์ในสากลโลกในมหาจักรวาลจะมีพึงเป็นได้

แต่ก็มีเชื่อว่า โพธิสัตว์ทุกองค์จะสามารถบรรลุถึง
ที่สุดแห่งที่สุด สำเร็จเป็นพระอรหันตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า
ได้ตามที่ตั้งจิตสู่พุทธภูมิทุกองค์ ยกมาก ๆ ๆ ๆ และ
จะเหลือน้อยองค์ลงไปเรื่อยๆๆๆจนเป็นที่สุดที่จะได้
บรรลุถึงขั้นอรหันตตรสัมมาสัมพุทธะ ส่วนมากจะหมดบุญ
บารมีเสียในระหว่างระยะทางแห่งกาลเวลาที่บำเพ็ญ เพราะ
ท่านสิ้นบุญบารมีที่จะบำเพ็ญต่อไปสู่พุทธภูมิได้อีกแล้ว
ตามจริตวิสัย และตามฐานะฐานะของโพธิสัตว์แต่ละองค์
จึงต้องยอมตายกายแตก สู่“ปรินิพพาน”ไปก่อนที่จะถึง
จุดหมายนั้นมากมายนับไม่ถ้วน

ผู้ที่บรรลุอรหัตแล้วสัมบูรณ์ทุกพระองค์ มีสิทธิ์
ที่จะ“ปรินิพพาน”ในชาติใดชาติหนึ่งได้ทุกชาติ เพราะดับ
“ตัณหา”เป็นแล้วจริงสัมบูรณ์ แม้แต่“วิภวตัณหา” จึง
สามารถที่จะ“ปรินิพพาน”ได้ เท่าเทียมกันกับ“พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ เฉพาะในประเด็น“ปรินิพพาน”

เท่านั้นนะ ส่วนภูมิอื่นๆนั้นไม่เท่าเทียมพระพุทเจ้าแน่ๆ
พระอรหันต์บางองค์ก็“ปรินิพพาน”ไปในระหว่างที่
บำเพ็ญมาได้แค่“อนุโพธิสัตว์” ซึ่งเป็นโพธิสัตว์ลำดับที่ ๕
ต่อจาก“อรหัตโพธิสัตว์”(ลำดับที่ ๔)

“อนุโพธิสัตว์” หมายถึง ผู้ที่เป็นโพธิสัตว์ไปตาม
ลำดับ แม้จบกิจตนแล้ว แต่ก็ยังทำหน้าที่โพธิสัตว์ตาม
ที่ได้เคยทำมา เกื้อกูลหรือชนสัตว์โลกอยู่ให้ต่อเนื่องไปอีก
และก็มีบางองค์ที่“ปรินิพพาน”ไปในระหว่างบำเพ็ญ
มาได้แค่“อนิยตโพธิสัตว์” ซึ่งเป็นโพธิสัตว์ลำดับที่ ๑
สูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ต่อจาก“อนุโพธิสัตว์”

“อนิยตโพธิสัตว์” หมายถึง ผู้ยังทำหน้าที่โพธิสัตว์
บำเพ็ญโพธิกิจต่อไปจาก“อนุโพธิสัตว์”ให้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ
แต่ภูมิบารมีก็ยังได้ไม่มากพอ จะต้องสั่งสมดำเนินไปอีก
ยังไม่แน่นอนเลย ภูมิที่มียังไม่ไกลความเป็นพระพุทเจ้า
อีกมาก ยัง“สอบเข้า”เป็นนักเรียนโรงเรียนพระพุทเจ้า
ไม่ได้ จะต้องเพิ่มภูมิบารมีให้สูงยิ่งกว่านี้อีกมากกว่านี้
แม้บางองค์ก็“ปรินิพพาน”ไปในระหว่างที่บำเพ็ญมา
ได้แค่“นิยตโพธิสัตว์” ซึ่งเป็นโพธิสัตว์ลำดับที่ ๗ ผู้มี
ภูมิบารมีสูงขึ้นไปอีกยิ่งกว่า “อนิยตโพธิสัตว์”แล้ว

“นิยตโพธิสัตว์” หมายถึง ผู้ทำหน้าที่โพธิสัตว์
บำเพ็ญโพธิกิจต่อไป สูงขึ้นไปจนกระทั่งภูมิบารมีมาก
ขนาดหนึ่งแล้ว ถึงขั้นเข้าเขตมากพอ อยู่ในขั้นถือว่าสอบ
เข้าเรียนโรงเรียนพระพุทเจ้าได้เท่านั้น ซึ่งจะต้องบำเพ็ญ
ต่อไปอีกๆ เป็นล้านๆชาติ แต่ก็ถือว่ามีภูมิบารมีถึงเขต
นับเข้าขั้นนักศึกษาเพื่อเป็นพระพุทเจ้ากันแน่นอนได้

แต่กระนั้นก็มี“นิยตโพธิสัตว์”ผู้เข้าสู่“ปรินิพพาน”
ไปก่อนที่จะได้เป็นพระพุทเจ้าอีกมากมาย ซึ่งเป็นไป
ตามจริตวิสัย ตามสัมถาวรวิบาก ตามขันติบารมีที่มี และ
ตามความสมัครใจของโพธิสัตว์แต่ละองค์

เพราะฉะนั้น ก็จะเหลือจำนวนผู้มีภูมิบารมีที่ใกล้
คุณวิเศษอันยิ่งยวดที่จะเข้าถึง“อรหันตตรสัมมาสัมพุทธะ”
เลื่อนสู่ความสูงสุดสูงขึ้นไป น้อยองค์ลงไปๆๆๆๆๆๆ
จนท้ายสุดก็จะเหลือเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ที่
จะเป็นผู้ผ่านพ้นความเป็น“นิยตโพธิสัตว์”ขึ้นสู่ความเป็น
“มหาโพธิสัตว์” ซึ่งเป็นโพธิสัตว์ลำดับที่ ๘

ผู้ที่**ไม่“ปรินิพพาน”เด็ดขาดกลางทางในระหว่าง**
บำเพ็ญโพธิสัตว์ แน่หนอนที่สุด เที้ยงแท้ที่สุด ก็มีเพียง
“มหาโพธิสัตว์” ที่เป็น**“โพธิสัตว์”ลำดับที่ ๘** เท่านั้น

มหาโพธิสัตว์ก็จะสั่งสมบารมีสูงขึ้นๆๆไกลห่าง
“นิยตโพธิสัตว์”ด้วยสัมภารวิบากนับไม่ถ้วนยิ่งขึ้นๆๆ
ห่างออกไปๆ..ไกลๆๆๆๆ และไกลกันแสนสุดแสนไกล

และที่สุด **มหาโพธิสัตว์** ก็จะบำเพ็ญพากเพียรไปสู่
สุดแห่งที่สุดยอดใหญ่ยิ่งในความเป็น**มหาโพธิสัตว์**ชั้น
สูงสุดท้ายเพียง**“หนึ่งแห่งความเป็นหนึ่ง”**ที่จะมาอุบัติ
ในโลกลูกใดลูกหนึ่ง ซึ่งไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในความเป็น
“มนุษย์”จะสามารถมีภูมิบารมีเท่าเทียมได้ เพราะท่าน
จะมีภูมิบารมีทั้งระยะห่างจากผู้มีภูมิบารมีลำดับที่ต่ำ
รองจากพระองค์ ไกลสุดแสนไกลเกินคณานับ สุดจะ
เปรียบเทียบมาได้ ซึ่งหมายถึงความเป็น**“ยอดแห่ง**
ยอด”อย่างแท้จริงเด็ดขาด **ไม่มีใครเปรียบเสมอ** ยืนยัน
ความจริงในความเป็น**“มนุษย์”****สุดยอดแห่งยอด**แท้จริง

นี่คือ **“ยอดสุดยอดคน”**ที่ไม่มี**“คน”**ใดๆในโลกกล้า
จะเทียบเคียงเปรียบได้

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันพระองค์เองไว้ ว่า **“ภิกษุ**
ทั้งหลาย! บุคคลเอก เมื่อเกิดขึ้นมาในโลก ย่อมเกิดขึ้น
เป็นผู้ซึ่งไม่มีใครซ้ำสอง ไม่มีใครเป็นสหายด้วยได้
ไม่มีคู่เปรียบ ไม่มีผู้เท่าทัน ไม่มีผู้คล้ายด้วย ไม่มีคน
เทียบได้ ไม่มีผู้เสมอ ไม่มีใครที่จะเปรียบให้เหมือนได้
และเป็นผู้เลิศกว่าบรรดาสัตว์ ๒ เท่าทั้งหลายแล.....”

[พุทธประวัติจากพระโอษฐ์ ภาค ๓ หัวข้อ **“ไม่มีใครเปรียบเสมอ”**
จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๑๔๓ ส่วนสำนวนฉบับหลวงมีดังนี้]

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้เอก เมื่อเกิดขึ้นในโลก
ย่อมเกิดขึ้นเป็นผู้ไม่มีที่สอง ไม่มีใครเช่นกับพระองค์
ไม่มีใครเปรียบ ไม่มีใครเปรียบเสมอ ไม่มีส่วนเปรียบ
ไม่มีบุคคลเปรียบ ไม่มีใครเสมอ เสมอด้วยพระพุทธเจ้า
ผู้ไม่มีใครเสมอ เป็นผู้เลิศกว่าสัตว์ทั้งหลาย...”

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันความเลิศของพระองค์เอง
ไว้มากมาย เช่น

ทรงเป็นศาสดาที่**ไม่มีใครท้วงติงได้**(พระไตรปิฎก
เล่ม ๙ ข้อ ๓๖๓)

ทรงยืนยันในคุณธรรมของพระองค์เองได้(ตปฎ.
เล่ม ๙ ข้อ ๒๗๑)

ทรงยืนยันให้ทดสอบความเป็นสัมมาสัมพุทธะ
ของพระองค์(ตปฎ. ๑๒/๕๓๖)

ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์ในโลก(ตปฎ. ๒๐/๑๔๑)

ทรงยืนยันพรหมจรรย์ของพระองค์ว่าบริสุทธิ์
เต็มที(ตปฎ. ๒๓/๔๗)

ทรงยืนยันว่าไม่ได้บริสุทธิ์เพราะตะบะอื่น นอกจาก
อริยมรรค(ตปฎ. ๑๕/๑๔๘)

ทรงมีปาฏิหาริย์ชนิดที่คนเขลามองไม่เห็นว่าเป็น
ปาฏิหาริย์(ตปฎ. ๑๑/๒)

ทรงมีปาฏิหาริย์ ๓ อย่าง(ตปฎ. ๙/๓๓๙)

ทรงแสดงหนทางที่ผู้ปฏิบัติตามแล้วจะเห็นได้เอง
ว่าถูกต้อง(ตปฎ. ๙/๒๖๕)

ทรงยืนยันความเป็นมหาบุรุษ(ตปฎ. ๒๑/๓๕)

ทรงอยู่ในฐานะที่ใครๆยอมรับว่าเลิศกว่าสรรพ
สัตว์(ตปฎ. ๒๑/๓๔)

ทรงมีความสุขยิ่งกว่ามหาราชา(ตปฎ. ๑๒/๒๒๐)

ทรงเป็นธรรมราชา(ตปฎ. ๑๓/๖๐๙)

ทรงเป็นธรรมราชาที่เคารพธรรม(ตปฎ. ๒๐/๔๕๓)

ทรงบัญญัติโลกุตระธรรมสำหรับคนทั่วไป(ตปฎ.
๑๓/๖๖๖)

สัตว์โลกจะรู้จักพระรัตนตรัยถึงที่สุดก็ต่อเมื่อรู้
ผลแห่งความสิ้นอาสวะของตนเองแล้วเท่านั้น(ตปฎ.
๑๒/๓๓๒)

ทรงมีหมู่คณะที่เลิศกว่าหมู่คณะใด(ตปฎ. ๒๑/๓๔)

จักรของพระองค์ไม่มีใครต้านทานได้(ตปฎ. ๒๒/๑๓๑)

ทรงทำว่า ธรรมที่ทรงแสดงไม่มีใครค้านได้(ตปฎ.
๒๐/๕๐๑)

การปรากฏของพระองค์คือการปรากฏแห่งดวงตา
อันใหญ่หลวงของโลก(ตปฎ. ๒๐/๑๔๔)

โลกยังไม่มีแสงสว่าง จนกว่าพระองค์จะเกิดขึ้น
(ตปฎ. ๑๙/๑๗๒๑)

สิ่งที่ตรัสรู้แต่ไม่ทรงนำมาสอนมีมากกว่าที่ทรง
นำมาสอนมากนัก(ตปฎ. ๑๙/๑๗๑๒)

ที่ยืนยันมานี้คือ ความรู้แจ้งโลกที่แท้จริง ไม่ใช่
รู้เฉพาะสุดยอดแห่ง“ความเป็นตน”เท่านั้น แต่รู้แจ้ง
เห็นจริงรอบถ้วนสิ้นทุก“ความเป็นสรรพสัตว์มนุษย์
เทวดามารพรหม” ทรงเป็นผู้เลิศสุดยอดแห่งความเลิศ
ของพระผู้สำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ

มหาโพธิสัตว์ผู้บำเพ็ญสูงขึ้นไปเรื่อยๆถึงสูงสุดแห่ง
ที่สุด ของลำดับที่ ๘ ก็จะมี“พุทธภูมิ”เต็มครบถ้วน
ตาม“พุทธการธรรม”(ธรรมที่ทำให้เป็นพระพุทธเจ้า) ก็จบ
ลำดับที่ ๘ สู่สุดยอดมหาโพธิสัตว์ ลำดับที่ ๘ ก้าวขึ้นมี
ภูมิบริบูรณ์ครบสัมมาสัมโพธิญาณ ครบสัพพัญญุตญาณ
ครบพุทธคุณ ๘ สัมบูรณ์ ด้วย“พุทธการธรรม”เต็มที่
ผู้ที่มีภูมิบริบูรณ์สูงสุดสุดพื้นเลยเขตมหาโพธิสัตว์

เข้าสู่อุบัติที่มีสัมมาสัมโพธิญาณ จึงจะนับเป็น ลำดับที่ ๘
“โพธิสัตว์มหาสัตว์” ลำดับที่ ๘ แม้จะมีภูมิบริบูรณ์
พร้อมสรรพด้วยสัมมาสัมพุทธบารมีแล้วก็ยังคงเกิดมา
ในโลกตาม“กาลวิบาก”ไปจนกว่าจะถึง“พุทธรูปบาทกาล”
เมื่ออุบัติขึ้นมาในโลกกาลนั้น จึงจะได้ประกาศตน
เป็น“สมเด็จพระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”ในโลกลูกใด
ลูกหนึ่ง แล้วทรงสถาปนาพุทธศาสนาขึ้นให้แก่โลกแก่
มวลมนุษยชาติ ตาม“พุทธรูปบาทกาล”(กาลเป็นที่อุบัติของ
พระพุทธเจ้า, เวลาอันเหมาะสมที่พระพุทธเจ้าต้องอุบัติ)นั้นๆ

ขยายความให้เข้าใจกันชัดๆอีกที ก็คือ
พระโพธิสัตว์ที่บำเพ็ญบารมีถึงสุดยอดแห่งสุดยอด
แล้ว คือ เมื่อมีสัมมาสัมโพธิญาณครบสัพพัญญุตญาณ
ในความเป็น“มหาโพธิสัตว์”ลำดับที่ ๘ นั้นแล้วก็ขึ้นสู่
ลำดับที่ ๘ เป็นผู้“สัมมาสัมพุทธะ”บริบูรณ์ ขึ้นแทนรอ
วารกาลแห่ง“พุทธรูปบาทกาล” จนกว่าจะถึง“กาล”นั้น
จึงจะได้ประกาศตนเป็น“สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”
โดยไม่ต้องบำเพ็ญบารมีอันใดอีกแล้ว นอกจากจะต้อง
เกิดและดำเนินพระชีพไปตาม“วิบาก”หรือใช้หนี้“วิบาก”
ของพระองค์เองที่ยังเหลืออยู่เท่านั้น **แม้ในพระชาติที่จะ
ประกาศความเป็นพระพุทธเจ้าก็ตาม**

ผู้ทรงภูมิบริบูรณ์ถึงสัมมาสัมพุทธะจึงเป็นหนึ่งเดียว
เท่านั้นในโลก ผู้เดียวเท่านั้นที่จะเป็น“พระอนุตรสัมมา
สัมพุทธเจ้า” เพราะ**ประเสริฐสูงสุด-ยอดเลิศสูงสุด-**

วิเศษสูงสุด เท่าที่ความเป็น“คน”จะไปสู่ที่สูงที่สุดแห่ง
ความสูงที่สุดในภพมนุษย์ ในโลกเทวดา ในมหาพรหม
โลก ในมหาเอกภพจักรวาล จะพึงเป็นกันได้

นี่คือ ลำดับที่ ๘ แห่งผู้มีพุทธบารมีที่ไม่มีใคร
เทียบเทียบได้ชนิดห่างกันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเป็น
ศัพท์บาลีไว้ว่า “อฐานะ” ที่มนุษย์คนใดคนหนึ่งในโลก
ในมหาเอกภพจักรวาล จะเทียบเทียมพระองค์ได้

●●●
นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไป
แล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์บ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแต่

ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ชาทาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง
มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์
พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่อง
ไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร
จนนามหัตศวรรษปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”**
ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็น
พลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่า
เป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”**หรือ
แม้แต่**“อำนาจของชาทาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่บันดาลบันดาล
อะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ
ปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้**“นั้นๆ”** มีหน้าซ้ำสำหรับ
ผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาทาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์
สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้

เจ้าตัวเองไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล
บาป”**ของ**“ผู้”**นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็
จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์
ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ
หรือไม่ก็**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาทาน”**ต่างหาก
ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่**เดียว**
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัสมโกมติ-กัมมทายาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียด
ลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำ
อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความ
หมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของ
ตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**
ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น
“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อม
ไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสมเป็น**“วิบาก”**
(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือ**ทรัพย์คือ
สมบัติ**แท้ของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น
ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโกมติ”**และ**“กัมมทายาท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จบจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้เรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **“ความประพตีสู่ ๑๕ (จรณะ ๑๕)”** นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความ**“เป็นพุทธ”**ไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

คำว่า **“อนุสาสนี”**คือ **“คำสอน”** หากผู้ใดปฏิบัติจนกระทั่งสามารถบรรลุมรรคผลตามคำสอนไม่ว่าจะเป็น “จรณะ ๑๕”หรือ“ไตรสิกขา”หรือ“มรรคอันมีองค์ ๘”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือสูตรแห่งการปฏิบัติอื่นใดของพระพุทธเจ้า ถ้าปฏิบัติอย่าง**สัมมาทิฐิ**จริง จะสามารถจัดการกับ**“ความดำริ”**(สังกัปปะ)ต่างๆ ที่เป็น**“มิจจาสังกัปปะ”**ให้ลดละหน่วยคลาย(วิราคะ)ลงได้

เช่นว่า ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นสามารถกำจัด**“ความดำรินอกาม”**(กามสังกัปปะ) **“ความดำรินิพยาบาท”**(นภยาบาทสังกัปปะ) **“ความดำรินิการเบียดเบียน”**(วิหิงสาสังกัปปะ) อันเป็น**“มิจจาสังกัปปะ ๓”**(พระไตรปิฎก ๑๔/๒๖๐)ลงได้ ซึ่งก็คือ สามารถ**“ทำใจในใจ”**(มนสิการ)ของตนลดละกิเลสลงได้ หรือมี**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ได้มรรคผลนั้นแล้วคือ ผู้มี**“ปาฏิหาริย์”**ที่ชื่อว่า**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**

มนสิการ นั้นคือ ความสามารถในการปฏิบัติที่เกิดมรรคผลทันทีใจ(มนสิ)ที่เดียว ไม่ใช่แปลว่า **“การทำใจสำเร็จผลแค่ รุขิงรุ้อย่างลึกซึ้ง** เท่านั้น แต่แปลว่า **“สิ่งที่กระทำขึ้นที่จิตที่ใจได้ผล** หรือ**“ใจ”**ที่มีการกระทำของใจจน**มีการเกิด“ใจ”**อย่างใหม่ ซัดๆก็คือ **สามารถทำให้“ใจ”มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้** หรือ**“ใจ”มีสภาพที่ทำให้กิเลสลดละหรือไม่เป็นอยู่อย่างเดิม แต่กิเลสจางคลายลงไปหรือถึงขั้นดับได้อย่างรู้แจ้งเห็นจริง**

โยนิโส มนสิการ ไม่ใช่แค่**“ความรู้จักคิดหรือคิดถูกวิธีหรือความเข้าใจถึงรากเหง้า**เท่านั้นตามที่ผู้รู้ท่านแปลกันไว้ ซึ่งไม่ผิดเสียทีเดียวแต่ยังไม่ถูกครบเพียงพอ ที่ถูกต้องครบถ้วนจริงคือ **“การกระทำใจของตน”(มนสิการ)จนมีประสิทธิภาพ“ในใจ”**(มนสิ)ของเรามันเปลี่ยนไปจากสภาพเดิมเกิดมรรคเกิดผลได้จริง

การฝึกจิตหรือการปฏิบัติจิตจนจิตมีความสามารถในแบบที่ทำให้เหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ เสกเป่าคาถาอาคมเก่ง เนรมิตสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้ เป็นต้น (อิทธิปาฏิหาริย์) หรือหยั่งรู้ใจคนอื่นได้ (อาเทศนาปาฏิหาริย์) อย่างนี้ไม่ใช่“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

แต่**“การทำใจในใจ”**(มนสิการ)ได้อย่าง**“แบบคาย”**(โยนิโส) อย่าง**“ถ่องแท้”**(โยนิโส) อย่าง**“ลงไปถึงที่เกิด”**(โยนิโส) นั่นคือ **“การทำใจในใจ”**อย่าง**“โยนิโส”**ชนิดที่มี**ประสิทธิภาพประสิทธิผลแท้จริง**

โยนิโสมนสิการ จึงไม่ใช่แค่ผลของ**“ความรู้ที่ขบคิดได้สุดยอด”**เท่านั้น แต่หมายถึง **“มรรคผลของการปฏิบัติที่เกิดได้เป็นได้กันถึง“ในใจ”**(มนสิ)

“ปาฏิหาริย์”อย่างนี้แตกต่างจาก**“อิทธิปาฏิหาริย์** และ**“อาเทศนาปาฏิหาริย์”** แม้ในคำตรัสถึงลักษณะของ**“อิทธิปาฏิหาริย์”**ก็เป็นภาษาคำความเดียวกันเลย กับ**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** คือ ทั้งภาษาลำนวนที่สาธยายถึงลักษณะของ**อนุสาสนีปาฏิหาริย์** และทั้งสำนวนที่สาธยายถึงลักษณะของ**อิทธิปาฏิหาริย์ ของอาเทศนาปาฏิหาริย์** เป็นคำความเดียวกันเป๊ะเลย เชิญอ่านดูสิ

“คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้ ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายก็ได้ ทะลุผากำแพงภูเขาไปได้ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่างก็ได้ ผุดขึ้นด่าลงแม้ในแผ่นดินเหมือนในน้ำก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบนแผ่นดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ ลูบคลำพระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมากด้วยฝ่ามือก็ได้ ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้”

หากเข้าใจคำสอน(ของพระพุทธเจ้า)ถูกต้องแล้วปฏิบัติเกิดผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**(คำสอนเป็นอัครจริย)

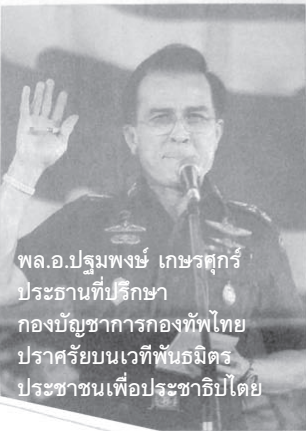
๒ [มีต่อฉบับหน้า]

2 ขั้วทหารงัดข้อ

อัยการเพิ่งตื่น ยืนฟ้องทักษิณ นัดฟัง 3 กันยายน

ไทยโพสต์ • ศาลฎีกาเพิ่งตื่น ยืนฟ้องทักษิณ นัดฟัง 3 กันยายน... อัยการสูงสุดยื่นฟ้องทักษิณ ชินวัตร...

พล.อ.ปฐมพงษ์ เกษรศุกร์ ประธานที่ปรึกษา กองบัญชาการกองทัพไทย ปราศรัยบนเวทีพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

อำนาจเก่าบีบ 'ปฐมพงษ์' 'พบ.สส.' ขวางแค่วันเดือน

กลุ่มผู้ชุมนุมประท้วงที่หน้ารัฐสภา...

'เรื่องไกร' ลับมีดรอ! 8ก.ย. ใต้สวน 'สมัคร์'

ไทยโพสต์ • นับถอยหลังชี้ชะตา นายกฯ ต้นทุนต่ำ ศาล รธน.ตรวจ ยานหลักฐานคดี "ชิมโปบ่นไป" ฝั่งแรกก่อนนัดไต่สวน 26-27... 'เรื่องไกร' ลับมีดรอ!

'ชลิต' อ้อมอย่าทำร้ายปชช.

เมื่อวันที่ 21 สิงหาคม ศาลรัฐธรรมนูญ... 'ชลิต' อ้อมอย่าทำร้ายปชช....

มีอยู่คราวหนึ่ง เหล่าสนมของ พระเจ้าปเสนทิโกศลแห่งนครสาวัตถี ร่วมกันกราบทูลขอพระราชทาน ให้ทรง พระกรุณานิมนต์ภิกษุสลักรูปหนึ่ง มา แสดงธรรมให้ฟังในพระราชวัง พระ องค์ตรัสถามว่า "ในพระมหาสาวกทั้ง ๘๐ องค์ เราจะทูลขอองค์ไหนดี" นางสนมพากันปรึกษา แล้วทูล เพียงชื่อเดียวเท่านั้น

ผู้เหมาะแก่สถานการณื (มหาสารชาดก)

คับขันหวังได้คนกล้า
ตื่นตาต้องการหนักแน่น
สมบูรณ์อยากอยู่กับแฟน
แร้นแค้นปรารถนาบ้นทิต

"พระอานนทเถระผู้เป็นคลังแห่งพระธรรม เพคะ" พระราชาจึงเสด็จไปทูลขอกับ พระศาสดา ซึ่งก็ได้ตามนั้น พวกนางสนมก้านลในจึงได้ฟังและเรียนธรรมกับพระอานนทเถระเสมอมา วันหนึ่ง พระจุฬามณี (ขี้น) ของ พระราชาหายไป พระองค์จึงรับสั่ง

พวกอำมาตย์ ให้ตรวจสอบคนภายในทั้งหมด ค้นหาพระจุฬามณีคืนมาได้ อำมาตย์ทั้งหลาย จึงพากันควบคุมตัวบุคคลมาสอบถาม ทำให้เกิดความหวาดกลัว และความลำบากทั่วหน้า แต่ สืบเสาะอย่างไรก็หาพระจุฬามณีไม่พบ

เมื่อพระอานนทเถระเข้าสู่พระราชวังเพื่อ สอนธรรม เห็นบรรดาสนมก้านัลในมีใบหน้า หม่นหมอง จึงซักถามจนทราบเรื่องแล้ว ได้ปลอบ ใจพระสนมทั้งหลาย และไปเข้าเฝ้าพระราช

“มหาบพิตร พระจุฬามณีของพระองค์หายไป ยังไม่ทรงสามารถให้ใครนำคืนมาได้หรือ”

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ยังไม่ได้กลับคืนมา”

“อาตภาพ มีกุศโลบาย (อุบายอันเป็นกุศล) ที่จะไม่ต้องให้ใครลำบากเดือดร้อน แล้วได้พระ จุฬามณีคืน ยังพอมีวิธีอยู่”

“ทำอย่างไรเล่า พระคุณเจ้า”

“บิณฑทานสิ ! มหาบพิตร โดยให้บรรดาพวก ที่ต้องสงสัยทั้งหมด มาเอาฟอนฟางไปทุกคน คน ละฟอน ฟุ่งนี้ให้นำฟอนฟางมาคืนไว้ตรงนี้ **ใครที่ นำเอาพระจุฬามณีไป ให้ชุกพระจุฬามณีไว้ใน ฟอนฟางนั้น แล้วนำมาโยนคืน** หากวันแรกยังไม่ ได้ผลก็ให้ทำต่อไปอีกในวันที่ ๒ วันที่ ๓ ด้วยวิธี นี้จะไม่มีใครพลอยลำบาก อาจจะได้พระจุฬามณี คืนกลับมา”

บอกวิธีแล้ว พระเถระก็ถวายพระพรลา กลับไป

พระราชาก็ทรงลองกระทำตามนั้น แต่ ๓ วัน แล้ว ก็ยังไม่มีใครคืนพระจุฬามณี พระอานนท-เถระจึงเสนอวิธีใหม่ว่า

“มหาบพิตร โปรดรับสั่งให้ตั้งตุ่มน้ำใบใหญ่ ไว้ในที่กำบังอยู่กลางห้องพระโจง ตักน้ำใส่ให้เต็ม เอาผ้ามาล้อมรอบไว้ **ให้ผู้ต้องสงสัยทั้งหมด เข้าไปที่ละคนในม่านกำบังนั้น แล้วล้างมือให้ สะอาดปราศจากมลทิน เสร็จแล้วค่อยออกมา** ทำเช่นนี้อาจได้พระจุฬามณีคืนกลับมา”

พระราชาก็ตรัสสั่งให้ทำเช่นนั้น

คราวนี้ คนที่ขโมยพระจุฬามณีไป คิดว่า

“พระเถระเจ้าผู้เป็นธรรมภักตาคาริก (ผู้

รักษาคลังแห่งพระธรรม) เป็นผู้มาคุมเรื่องที่เกิด ขึ้นนี้ เราสมควรคืนพระจุฬามณีไปเสีย ไม่อย่าง นั้นเราอาจถูกระบุต๋วนได้”

จึงชุกชอนพระจุฬามณีไว้ในตัวมิดชิด เข้าไป ภายในม่าน แล้วหย่อนไว้ในตุ่มน้ำ เสร็จแล้วรีบ ออกมา

ครั้นทุกคนเข้าไปแล้วออกมาหมด พวกราช บุรุษ (คนของพระราช) ก็ยกตุ่มเทน้ำทิ้ง ได้เห็น พระจุฬามณี พระราชาทรงพอพระทัย แม้พวก นางสนมก้านัลทั้งหลายก็พากันยินดีว่า

“พวกเราพากันอาศัยปัญญาของพระเถระเจ้า จึงพ้นทุกข์อันใหญ่หลวงได้”

เสียงล่ำลือจึงปรากฏไปทั่วพระนครและ หมู่สงฆ์ ในธรรมสภาพากันพรรณาคุณของพระ เถระเจ้า

“พระอานนทเถระไม่ต้องให้ใครเดือดร้อน ลำบาก ใช้กุศโลบายเท่านั้น ก็ได้พระจุฬามณีคืน ให้แก่พระราช **เพราะท่านเป็นพหูสูต (ผู้รู้มาก) เป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรม) เป็นผู้ฉลาดใน กุศโลบาย”**

พระศาสดาเสด็จมา ทรงรับรู้เรื่องที่ภิกษุ สนทนากันแล้ว ตรัสว่า

“มิใช่อาณนทผู้เดียวที่สามารถสิ่งของกลับคืน มาได้ แม้ในกาลก่อนก็มีบัณฑิตหาของหาย **คืนจากมือของสัตว์ดิรัจฉานได้เช่นกัน”**

ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลขอให้นำเรื่องนั้นมา ตรัสเล่า

.....
ในอดีตกาล มีพระราชอาชญาองค์หนึ่ง ครองกรุงพาราณสี ทรงมีมหาอำมาตย์ผู้ฉลาดใน **ศิลปศาสตร์ทุกอย่างช่วยราชการ**

มีอยู่วันหนึ่งพระราชอาชญาไปพระราชอุทยาน พร้อมด้วยบริวารเป็นอันมาก เสด็จเที่ยวไป ละแวกป่าจนถึงสระโบกขรณี (สระบัว) ทรง ประสงค์ลงเล่นน้ำ รับสั่งพวกนางในเปลื้องเครื่อง ประดับและอาภรณ์ มอบให้นางทาลี (หญิงรับใช้) ดูแล แล้วพากันลงเล่นน้ำ

ในบริเวณนั้น มีลิงอยู่จำนวนมาก แต่มี

นางลิงตัวหนึ่งนั่งจับเงาที่บนต้นไม้ ไกลนางทาสี
เฝ้าดูแลข้าวของอยู่ พอมันเห็นนางทาสีผู้เฝ้า
เปลือยหลับ นางลิงก็รีบลงมาจากต้นไม้ เข้าไป
รื้อค้นผ้าผ่อนและเครื่องประดับ พบสร้อย
มุกดาหารของพระเทวีแวววิบสวยงาม จึงคว่ำมา
ใส่คอแล้วรีบหนีกลับขึ้นต้นไม้ แต่ก็กลัวจะถูกแย่ง
ไป เลยแอบซุกซ่อนไว้ที่โพรงไม้ แล้วนั่ง
สงบเสงี่ยมเฝ้าเครื่องประดับอยู่ที่ตรงนั้น

เมื่อนางทาสีตื่นขึ้น เห็นข้าวของกระจุย
กระจาย สร้อยมุกดาหารหายไป สถานการณ์เป็น
เช่นนี้ก็ตกใจกลัวจนตัวสั่น รีบคิดเอาตัวรอด โดย
แสร้งร้องตะโกนว่า

**“มีคนร้าย มีคนร้าย มันแย่งเอาสร้อยมุก
ดาหารของพระเทวีไปแล้ว”**

พระราชาทรงทราบเรื่อง ก็ตรัสสั่งราชบุรุษ
“พวกเจ้าจงจับโจรให้ได้เดี๋ยวนี้”

พวกราชบุรุษพากันออกค้นหาทุกทิศทาง
ตะโกนบอกกันว่า

“จงจับโจรให้ได้ จงจับโจรให้ได้”

ขณะนั้นเอง มีชาวบ้านคนหนึ่งผ่านมาใกล้
บริเวณนั้น พอได้ยินเสียงร้องตะโกนเช่นนั้น ก็
ตกใจกลัว จึงวิ่งหนี พวกราชบุรุษเห็นเข้าก็ไล่
กวาดจับทันที พอจับตัวได้ ก็ขมขู่ว่า

“ไอ้โจรชั่ว มึงกล้าลักขโมยเครื่องประดับ
ของพระเทวีทีเดียวหรือ”

แล้วโยยตีบังคับให้สารภาพ ชาวบ้านนั้นจึง
คิดว่า

“วันนี้เราตายแน่ คงไม่รอด ทั้งที่เราไม่ได้
ลักขโมยอะไรเลย มันคงโยยตีเราจนตาย หาก
ไม่ยอมรับ”

ดังนั้นเขาจึงยอมรับว่าเป็นขโมยเอง พวก
ราชบุรุษก็พากันมัดตัวเขา เอาไปพบพระราช
พระองค์ทรงชกถามว่า

“เครื่องประดับนั้นมีค่ามาก เจ้าลักขโมยหรือ
เอาไปไว้ในที่ใด”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ ของที่มีค่ามาก
ข้าพระองค์ไม่รู้จักดอก แต่ท่านเศรษฐีรู้จักดี
ข้าพระองค์จึงลักของเอาไปให้ท่านเศรษฐี”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น จึงรับสั่งให้
เศรษฐีมาเข้าเฝ้า แล้วทรงชกถาม

“เครื่องประดับมีค่ามาก ท่านรับเอาจากมือ
คนผู้นี้หรือ”

เศรษฐีได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจที่โดนป้ายสี ดูจาก
สถานการณ์แล้วเห็นแก้ตัวยาก จึงเอาตัวรอด
ด้วยการกราบทูลว่า

“พระเจ้าข้า แต่ข้าพระองค์ได้มอบให้ท่าน
ปุโรหิตไปแล้ว”

พระราชาก็ทรงสั่งให้ปุโรหิตมาเข้าเฝ้า ปุโรหิต
ก็เอาตัวรอดว่า

“ข้าพระองค์ให้แก่คนธรรพ์ (นักร้องนักดนตรี)
ไปแล้ว พระเจ้าข้า”

ทรงให้คนธรรพ์นั้นมาเข้าเฝ้า คนธรรพ์ดู
สถานการณ์แล้วก็เอาตัวรอดเช่นกัน โดยป้าย
ความผิดต่อ

“ข้าพระองค์ได้ให้นางวันฉันทาสี (หญิงแพศยา)
ไปแล้ว ด้วยอำนาจของกิเลสตัณหา พระเจ้าข้า”

รับสั่งให้นำตัวนางวันฉันทาสีมาตรัสถาม นาง
วันฉันทาสี กราบทูลว่า

**“ข้าแต่พระราชายุ่งใหญ่ ข้าพระพุทธเจ้า
ไม่เคยเห็น และไม่เคยได้รับเครื่องประดับนั้นเลย
เพคะ”**

เมื่อเหตุการณ์เป็นอย่างนี้ ก็ล่วงเข้าสู่เวลา
อาทิตย์อัสดงแล้ว พระราชาจึงรับสั่งว่า

“บัดนี้มีคดีแล้ว เรามอบคนทั้ง ๕ นี้แก่
มหาอำมาตย์ให้ดูแลพวกรุ่นนี้ต้องให้เรารู้เรื่องทั้งหมด”

แล้วเสด็จเข้าสู่พระนคร ส่วนมหาอำมาตย์ได้
พิจารณาเหตุการณ์ทั้งหมด ก็เชื่อมั่นว่า

“สร้อยมุกดาหารหายอยู่ภายใน ไม่ใช่คน
ภายนอกแน่ๆ เพราะมีราชบุรุษเฝ้าอยู่มากมาย
พวกผู้ต้องหาทั้งหลายนั้นที่ยอมรับ ก็เพื่อเอา
ตัวรอดเท่านั้นเอง โดยโยนความผิดไปให้คนอื่น”

ดังนั้นจึงสั่งให้นำคนทั้ง ๕ ชั่งไว้ร่วมกัน แล้ว
ลอบดักฟังอยู่

ได้ยินเศรษฐีดำชาวบ้านนั้นว่า

“เอ็งเคยพบข้าตั้งแต่เมื่อใด เอาเครื่อง
ประดับมาให้ข้าตอนไหน”

“ข้าแต่ท่านเศรษฐีผู้มั่งคั่ง ผมเองก็ไม่ใช่สัก สร้อยอะไรเลย ที่อ้างท่านก็เพื่ออาศัยเอาตัวรอด เท่านั้น โปรดอย่าโกรธผมเลย”

ปุโรหิตก็ตอบว่าเศรษฐีบ้าง

“แล้วท่านให้เครื่องประดับแก่เราได้อย่างไร ในเมื่อท่านไม่มี”

“ข้าพเจ้าพาดพิงท่าน เพราะคิดว่า เราทั้งสองพอเป็นคนใหญ่โต พอมีอำนาจ หากร่วมมือกันพูดจา คงรอดพ้นอันตรายได้”

คนธรรพ์ถามปุโรหิตบ้างว่า

“ท่านปุโรหิต แล้วท่านให้สร้อยมีค่านั้นแก่ผมเมื่อไหร่กัน”

“ขอโทษที เราแค่อาศัยท่านเพื่อให้อยู่เป็นสุข มีความบันเทิงใจ หากต้องถูกจับกุมคุมขังไว้”

นางวิณฑทาสีก้อดโกรธไม่ไหว ด่าออกไปว่า

“เจ้าคนธรรพ์ชาติชั่ว เราไม่เคยไปหาเจ้า เจ้าไม่เคยมาหาข้า แล้วเจ้าให้เครื่องประดับข้า เวลาไหน”

“น้องเอ๋ย อย่าโกรธเคืองกันเลย ที่ลากเจ้า มาร่วมด้วย ก็เพราะพวกเราอยู่ที่นี้จะได้ไม่ หงอยเหงา เมื่อมีเจ้าอยู่ให้ความสุขด้วยกัน”

มหาอำมาตย์ได้ฟังถ้อยคำเหล่านั้น ก็ชัดเจน ว่าพวกนี้ไม่ใช่โจรแน่นอน จึงคิดพิจารณาว่า

“พระราชอุทยานเป็นป่า มีลิงมากในที่เกิด เหตุ ฉะนั้นน่าจะเป็นพวกลิงหยิบเอาไป เราต้อง หาอุบายให้ลิงคืนของมา”

จึงทำเครื่องประดับขึ้นด้วยยางไม้ แล้วให้ พวกราชบุรุษนำไปห้อยคอลิงทั้งหลาย จากนั้น คอยเฝ้าดูลิงทั้งหมด พวกลิงได้เครื่องประดับก็พากันยินดีรำเริง ต่างก็อวดกันใหญ่ นางลิงตัวนั้น เห็นแล้วอวดทนไม่ไหว คิดว่า

“เครื่องประดับพวกนี้จะสวยอะไร สู้เครื่องประดับที่เรามีอยู่ไม่ได้”

นางลิงจึงเอาสร้อยมุกดาหารที่ซ่อนไว้ มา แต่งอวดบ้าง ราชบุรุษเห็นดังนั้น จึงทำให้มัน ตกใจมาก ๆ จนทิ้งสร้อยมุกดาหารด้วยความกลัว ราชบุรุษจึงนำสร้อยนั้นมาให้มหาอำมาตย์

มหาอำมาตย์ก็นำไปถวายคืนพระราชฯ กราบทูล

เรื่องราวให้ทรงทราบ แล้วสรุปว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้สมมุติเทพ นี่เครื่องทรง ของพระเทวี คนทั้ง ๕ นั้นมิใช่โจร แต่ผู้ที่นำไป เป็นนางลิงที่อยู่ในอุทยานนั่นเอง พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงดีพระทัยยิ่งนัก ตรัสว่า

“ยามคับขัน ย่อมต้องการคนกล้า

ยามตื่นโกลาหล ย่อมต้องการคนหนักแน่น

ยามช้ำว้าบวิรูปธรรม ย่อมต้องการคนที่รัก

ยามเกิดปัญหา ย่อมต้องการบัณฑิต”

ทรงสรรเสริญมหาอำมาตย์ แล้ว ทรง ประทานรางวัลให้มากมาย ทรงดำรงอยู่ในโอวาท ของมหาอำมาตย์ ทรงบำเพ็ญบุญถวายทาน ตลอดพระชนม์ชีพ

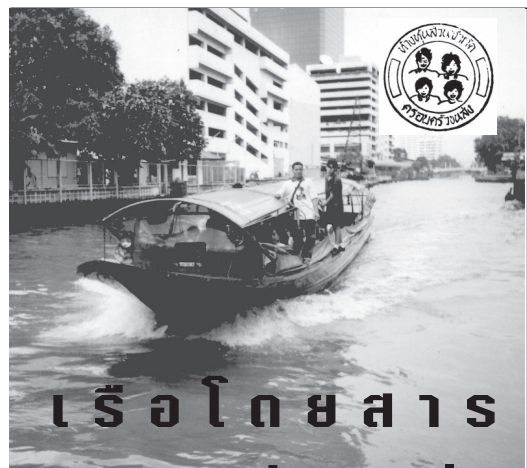
.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงเฉลย

“พระราชฯในกาลนั้น ได้มาเป็นพระอานนทเถระในบัดนี้ ส่วนมหาอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิต ได้มาเป็นเรตถาคณีนีเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๙๒ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๓๒๕)

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ๑๖ ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

บริษัทครอบครัวขนส่ง ๒๐๐๒ จำกัด

โทร. ๐-๒๓๗๕-๒๓๖๘, ๐-๒๓๗๕-๘๘๘๐

๐-๒๓๗๕-๐๕๕๓-๔, แฟกซ์ ๐-๒๓๗๕-๘๘๘๘

บรรยายธรรมะพิเศษ

● พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

วันเสาร์ที่ ๑๖ ส.ค. ๒๕๕๑

ณ พุทธสถานสันติโคก

● จันทนา แก้วชนะ/ ถอดไฟล์เสียง

สงครามสังคม ธรรมะ-การเมือง

จริยธรรมท่านผู้ชม ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ทั้งที่ฟัง
๖ ทางวิทยุ ทั้งที่ชมทางโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ
ทางเคเบิลหรือทางอินเทอร์เน็ตทุกๆ คน

รายการธรรมะ “สงครามสังคม” ที่มีประจำ
วันจันทร์ถึงวันเสาร์ เวลาบ่ายโมงถึงบ่ายสามโมง
อาตมาตั้งชื่อนี้เพื่อยืนยันว่าชีวิตมนุษย์ที่เกิดมาใน
สังคมมีสงครามทั้งนั้น มีพวกฤๅษีไซไฟรเท่านั้นที่
พยายามจะหนีออกจากสงครามสังคม แล้วก็หนี
เข้าป่าเข้าเขาเข้าถ้ำไป ไม่ต้องทำสงครามกับ
สังคมแต่เขาก็ต้องไปทำสงครามกับตัวเอง
สงครามก็เลสตัวเองอยู่ในตัวเราเอง...ตัวเขาเอง

เขาทำได้เขาก็อยู่ได้ แต่วิธีทำของฤๅษีส่วนมากก็
กดข่มไว้ ลืมๆ มันไป ทิ้งๆ มันไปเฉยๆ ไม่ได้เป็น
สงครามที่เผชิญหน้าหรือว่าชนะอย่างเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด แต่เป็นการกลบไว้ ส่วนมากก็กลบไว้
ด้วยวิธีหिनทับหญ้า สะกดจิต นั่งสมาธิ ทิ้งๆ ลืมๆ
ห่างๆ หายๆ ไปมันก็ดูเหมือนมันดับมันหยุด มัน
ระงับไป แต่นั่นไม่ใช่การชนะอย่างเบ็ดเสร็จ ไม่ใช่
ชนะอย่างสุดยอด ชนะกันอย่างเต็มภาคภูมิ จะว่า
ชนะมันก็ไม่ถึงชนะทีเดียว ก็ชนะได้เหมือนกัน
ชนะชั่วคราวชั่วคราวระยะหนึ่ง แต่ตัวเหตุจริงๆ
เลยเข้าศึกมันไม่ได้ตาย ถูกกลบเอาไว้

ส่วนของพระพุทธเจ้านั้นเป็นการต่อสู้ที่มีวิธีการแล้วก็ต่อสู้อย่างสมบูรณ์แบบ ต่อสู้ชนิดที่เรียกว่าจับตัวโจรตัวศัตรู ตัวเหตุ ตัวกิเลสได้อย่างแท้จริง จับได้แท้จริงแล้วก็ประหารจริงๆ ประหารให้กิเลสนั้นตายสนิท ดับไม่ฟื้น ตายชนิดไม่ฟื้น ตายชนิดที่เรียกว่าตายอย่างถาวร ยิ่งยืนมั่นคงตลอดกาล

สงครามของพระพุทธเจ้าเป็นสงครามที่ชนะทั้งตัวเอง ตัดกิเลสในตัวเองเสร็จ แล้วก็ชนะทั้งสงครามในสังคัม กับสังคัมเป็นคนที่ไม่มีภัยกับสังคัมเลย สัพพปาปัสสะอกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา ไม่ทำบาปทั้งปวง ไม่ทำภัยทั้งปวง ไม่ทำชั่วทั้งปวง ไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีให้แก่สังคัมอีกเลย ทำแต่สิ่งดีเท่านั้น เพราะจิตท่านบริสุทธิ์สะอาด ปราศจากตัวโกงอยู่ในจิตแล้ว เป็นเทวดาเป็นพระเจ้า เป็นจิตวิญญานพระเจ้าเป็นจิตวิญญานเทวดาที่แท้จริง จึงได้ความจริงนั้นอย่างสมบูรณ์แบบ นี้คือของพระพุทธเจ้า

ที่อาตมาเอาคำว่าธรรมะมาไว้กลาง แล้วก็เอาคำว่าการเมืองมาต่อชื่อสงครามสังคัม ในสงคราม ในสังคัมต้องมีสงคราม ในสังคัมไม่มีเลยที่จะไม่มีสงคราม ผู้บรรลุธรรมเป็นอรหันต์หมดสงครามสำหรับตน แต่ก็ช่วยสงครามอยู่ในสังคัม ไม่ได้ไปรบกับเขาหรอก ช่วยสงคราม คือทำให้สงครามที่รุนแรงนั้นลดความรุนแรงลงเรื่อยๆ พระอรหันต์จะเป็นผู้ลดความเป็นสงครามให้แก่สังคัมลงไปเรื่อยๆ ด้วยธรรมะที่ท่านมี ท่านก็ใช้ธรรมะนั้นแหละเป็นอุปกรณ์ เป็นอาวุธ เป็นความรู้ เป็นทุกสิ่งทุกอย่างเลย

ใช้ธรรมะเป็นเหตุปัจจัยสำคัญที่สุดที่ใช้อยู่กับสังคัมเพื่อที่จะให้สังคัมนั้นหมดสงครามหรือลดสงคราม ไม่หมดหรอก ที่จริงไม่หมด ไม่มีพระอรหันต์รูปใดหรือแม้แต่พระพุทธเจ้าที่จะทำให้สังคัมนั้นเป็นอรหันต์ด้วยกันทั้งหมดคือหมดสงครามไปทั้งหมด ทำไม่ได้ ไม่ว่าโลกยุคไหนก็ทำไม่ได้ แต่จะทำได้ส่วนหนึ่ง ประมาณหนึ่งเท่านั้น

การเป็นสงครามนั้นก็เป็นเรื่องที่เราจะต้อง

เรียนรู้ ที่นี้คำว่าการเมือง... อาตมาไม่ใช่นักรัฐศาสตร์แต่อาตมาก็พยายามที่จะอธิบาย ชี้แจง ยืนยันตามประสาเท่าที่ความรู้อาตมามี ตามภูมิ ด้วยความจริงใจ ...จริงใจ ตามภูมิ พยายามที่จะสาธยายตามภูมิจริงๆ ของตนเองเท่าที่มีด้วยความบริสุทธิ์

เรื่องการเมืองนั้นอาตมานิยามอันต้นเลย คำว่าการเมืองถ้าจะเอาความเข้าใจของคนตื้นๆ ง่ายๆ...

การเมืองคืออะไร

การเมืองคือการมาช่วยประเทศชาติมาช่วยสังคัม มาช่วยมวลประชาชน นี่คือการเมือง

เพราะฉะนั้นผู้ใดมีความรู้มีความสามารถมากก็มาช่วยจัดการ มาช่วยบริหาร มาช่วยทำเป็นส่วนกว้าง ส่วนรวม ถ้าคนเก่งเขาทำ อย่างทำงานการเมืองระดับประเทศ ก็เข้าไปรับหน้าที่บริหารรับผิดชอบ ผู้เป็นสูงสุดก็เป็นหัวหน้า น่าจะเรียกว่าประธานาธิบดี จะเรียกว่านายกรัฐมนตรีก็ได้ เป็นหัวหน้าแล้วก็พยายามรวบรวมผู้ที่มาช่วยกันทำงานเพื่อช่วยสังคัมประเทศชาติ ฟังให้ตินะ “ช่วย” ไม่ใช่ “ไปหาเงิน” ไม่ใช่ “ไปหากิน” งานการเมืองไม่ใช่งานหากิน งานไปทำงานช่วยคนอื่นไม่ใช่ตัวเอง นี่เป็นประเด็นหลัก เป็นนัยสำคัญของคำว่าการเมือง

การเมืองไม่ใช่งานเพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวของตัวเองก็ไม่ใช่ เพื่อหมู่พวกของตัวเองก็ไม่ใช่ โดยเฉพาะการเมืองที่ชื่อว่าประชาธิปไตย หรือแม้แต่ในอุดมคติระดับคอมมิวนิสต์ สังคมนิยม ก็อันเดียวกัน แต่ในรายละเอียดของสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์นั้น เป็นเรื่องของพรรคของพวกเขา เพื่อมาทำงาน เชื่อในพรรค เอาอำนาจพรรค เผด็จการพรรค เผด็จการผู้ที่บริหารเต็มๆ เพื่อหมู่ของตัวเองอย่างให้แข็งแรง แล้วก็เป็นผู้บริหารควบคุมดูแลอยู่เท่านั้นเอง ซึ่งมันไม่ใช่ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ แต่ก็มีอุดมคติเพื่อช่วยมาจัดการช่วยคนส่วนใหญ่เหมือนกัน แต่คอมมิวนิสต์หรือสังคมนิยมยังมีคณะ พรรค ที่ทำ

เพื่อตัวเอง

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยทุกวันนี้ ก็ไม่ได้ต่างไปจากคอมมิวนิสต์ แต่แยกว่าคอมมิวนิสต์ตรงที่ว่าอุดมคติทำเพื่อประชาชน จัดการเพื่อประชาชน เพื่อจะเฉลี่ยแล้วเอามารวมกันเพื่อกระจายให้ถึงกัน ให้แก่ประชาชนให้มากยิ่งขึ้น โดยกฎระเบียบ โดยกฎหมายโดยอะไรก็ตาม แต่ก็ไม่เก่งเท่าคอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์เขี่ยบอกว่าเอามากระจายได้มากกว่า แต่คอมมิวนิสต์ไปไม่รอดตรงที่ว่าบังคับ มีกฎหมาย กฎหลัก หนักเข้าก็ไปไม่รอด เพราะประชาชนอดทนไม่ไหว มันไม่ได้เต็มใจที่จะเสียสละมากมายอย่างนั้น มันไม่มีความอิสระนั่นเอง คอมมิวนิสต์ไม่มีความอิสระ มันถูกกดขี่บังคับมากเกินไป ก็คล้ายๆ เชิงหนึ่งของเผด็จการ แต่เผด็จการด้วยหมู มันไม่ได้เผด็จการบุคคลคนเดียว ไม่ได้เป็นใหญ่คนเดียว แต่มันก็มีแฝงใหญ่อยู่ในนั้นซ่อนๆ อยู่เหมือนกัน

สรุปแล้ว**จิตวิญญาณหรือใจที่อิสระนี่เป็นใหญ่** ที่นี้ใจคนที่จะอิสระจริงๆ นี่ ต้องเรียนรู้ความอิสระที่จริงให้ได้ **ถ้ายังทำตามใจตัวเอง บำเรอใจตัวเอง ไม่ใช่อิสระ** แต่คนเข้าใจอิสระพื้นๆ ดื่นๆ เขินๆ ว่าอิสระคือทำตามใจตนเองได้คืออิสระ มีสำนวนที่ว่า **“ทำตามใจตนเองได้คือไทยแท้”** ทำตามใจตนเองนี่มันบำเรอกิเลส กิเลสอยู่ที่ใจได้บำเรอใจตัวเอง อยากรได้อะไรอยากเป็นอะไร อยากรทำอะไร อยากรจะเป็นยังไงๆ ก็ทำตามใจตัวเองได้ โดยไม่คำนึงถึงคนอื่น ไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ได้ตามใจตัวเอง แล้วหลงเข้าใจว่านี่อิสระ ผิดถนัดเลย ผิด...ไม่ใช่อิสระแท้

อิสระแท้ๆ นั้นต้องลดตัวกูของกู สรุปง่ายๆ ต้องลดตัวกูของกู ศัพท์ของท่านพุทธทาส ต้องลดตัวกูของกู ลดตัวตนของตัวเอง ที่นี้ตัวตนของตัวเองคืออะไร มันจะบำเรอตัวเองก็คือความเห็นแก่ตัว มันยังเห็นแก่ตัว มันยังเอาตัวเองเป็นหลักตัวเองเป็นใหญ่ มันก็คือ**อัตตาธิปไตย คือตัวกูของกู** จะไม่มีตัวกูของกูได้ ก็ต้องมาเรียนรู้ตาม

ลำดับที่พระพุทธเจ้าสอน**อัตตา ๓** ก็ละอัตตา ๓ แต่วันนี้จะยังไม่อธิบายเนื้อหาสาระอัตตา ๓

วันนี้อยากจะพูดถึงเรื่องการเมือง ทั่วโลกก็ใช้การเมืองในการบริหารสังคมสังคมไม่มีการเมือง ไม่มีผู้บริหาร ไม่มีผู้ทำงานให้แก่ประเทศชาติ ทำงานให้แก่สังคมส่วนใหญ่เป็นหลักไม่ได้ ต้องมีบุคคลมีคณะบุคคลเข้าไปทำงานตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว ตั้งแต่กลุ่มเล็กๆ เผ่าพันธุ์ เผ่านี้ แต่ละเผ่าแต่ละกลุ่ม เผ่าละสิบคน เผ่าละร้อยคน เผ่าละพันคน เผ่าละหมื่นคน เผ่าละแสนคน เผ่าละหลายแสนคน เป็นล้านก็แล้วแต่ แต่ละเผ่าก็ต้องมีหัวหน้า มีคณะ ช่วยกันทำงาน ผู้ที่เก่งด้านนั้นด้านนี้ ชำนาญด้านนั้นด้านนี้ มีความรู้ทางด้านนั้นด้านนี้ ก็มารวมกัน มาช่วยกัน เป็นมาแต่ไหนแต่ไรตามธรรมชาติ มาถึงทุกวันนี้ก็มีความรู้ในเรื่องการบริหารประเทศชาติ

ที่นี้การบริหารประเทศชาติก็มีระบบต่างๆ วิธีการตามคณะต่างๆ จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่**ประชาธิปไตย** ถือว่าประชาธิปไตยคือเอาประชาชน ให้ประชาชนเป็นอำนาจดีที่สุด คือมันก็ไม่ใช่ประชาชนเท่านั้น ถ้าจะว่าจริงๆ แล้วในยุคพระพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า**โลกาธิปไตย** คือเอาประชาชนในโลก อำนาจของทางโลกเป็นใหญ่นั่นอย่างหนึ่ง **อัตตาเอาตัวเองเป็นใหญ่** นั่นอย่างหนึ่ง

ไม่ว่าจะโลกเอาอำนาจของประชาชนหรือเอาอำนาจของตัวเองก็ตามแต่ มันต้องมี**ธรรมะ** พระพุทธเจ้าถึง**มีธรรมาธิปไตย** เพราะฉะนั้น**อธิปไตย**ของท่านมี ๓ **อัตตาธิปไตย** **โลกาธิปไตย** **ธรรมาธิปไตย** มีสามเท่านั้นเอง คือแบ่งตนเองกับส่วนประชาชนหรือคนในโลก ส่วนกว้าง ส่วนรวมกับตัวเอง ท่านก็เอาทั้งสองอย่างเรียนรู้ทั้ง**อัตตา** **เรียนรู้ทั้งโลก** **อำนาจโลก** **อำนาจตัวเรา** **อำนาจหมู่ของเรา** **อำนาจของประเทศของเรา** ซึ่งมันมีความซับซ้อนไปมาก ยุคนี้ยุคโลกาภิวัตน์ มันเชื่อมโยงกันต่อไปหมดทั่วโลก

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เท่านั้นยังไม่พอ ยังได้ไปทำสัญญายกเขาพระวิหารให้เขมร นำไปขึ้นมรดกโลกโดยฝ่ายเดียว ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาแล้วว่า เป็นการทำสัญญาที่มีชอบ ผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ แต่รัฐบาลก็หาได้แสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน แถมนกลับตั้งโครงการใหญ่ๆ เพื่อการคอร์ปชั่นในเชิงนโยบาย ไม่ว่าจะเป็นการซื้อน้ำมันจากรัสเซีย การย้ายรัฐสภา การทำสัญญาเช่ารถ NGV . ฯลฯ

การระดมประชาชนไว้ต้น

ผมได้ติดตามการประชุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย(พธม.)มาได้ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ วัน ก็ได้เข้าใจว่า ประชาชนที่มาชุมนุมกันนับหมื่นนับแสนนั้นมีจิตใจที่เสียสละ เพราะต้องอดทนสู้ฟันกับความไม่สะดวกสบายหลายอย่าง ไม่เหมือนอยู่ที่บ้าน

สื่อส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ ก็มักนำเสนอแต่ผลกระทบของการชุมนุมเท่านั้น เช่นว่า ทำให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจ จราจร ฯลฯ โดยไม่เจาะลึกถึงสาเหตุของกลุ่ม พธม.ว่ามาชุมนุมเพราะเหตุใด รัฐบาลมีปัญหาอะไร จริงหรือไม่ ทำให้ผู้รับสื่อเช่นนี้ขาดข้อมูลที่ครบ ผมจึงไปศึกษาด้วยตัวเองที่ชุมนุม พธม. เพราะฟรีทีวีส่วนใหญ่ตกเป็นเครื่องมือของรัฐบาล หรือเสนอข้อมูลเพียงด้านเดียวเป็นส่วนใหญ่

พวกเขามาชุมนุมกันทำไม

นี่คือคำถามในใจผม และได้ข้อเท็จจริงว่า ก็เพราะ พธม. เห็นรัฐบาลใช้อำนาจที่ประชาชนมอบให้โดยมิชอบ แม้ว่าการได้รับเลือกตั้งเข้ามาของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาลจะเข้ามาอย่างมิชอบ เป็นเบื้องต้น ทางกลุ่ม พธม.ก็ให้โอกาสทำงาน แต่ปรากฏว่ารัฐบาลกลับมีความพยายามจะแก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญเพื่อปกป้องคนผิด คนโกงชาติ

ทำให้ประชาชนที่รับผิดชอบปัญหาบ้านเมืองที่รู้ปัญหา มีความเป็นห่วงชาติดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯได้ตรัสกับคณะของผู้ว่าราชการนาทหารแห่งประเทศไทย ที่เข้าเฝ้าว่า ประเทศชาติ “...ใกล้ล่มจมแล้ว เพราะการใช้เงินไม่ระวัง...”

ประชาชนจึงออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลที่บริหารประเทศอย่างไม่โปร่งใส ใช้เงินมือเติบขาดธรรมาภิบาล มีใช่ออกมาชุมนุมเพียงเพราะความเห็นต่างเท่านั้น ดั่งที่นักวิชาการบางคน แสดงความเห็นให้ถอยคนละก้าว ให้สมานฉันท์!?

ในขณะที่รัฐบาลก็พยายามใช้อำนาจในทางมิชอบอย่างมิหยุดยั้ง แต่ก็ทำได้ไม่สะดวก เพราะถูกกลุ่มประชาชนที่มาชุมนุมตรวจสอบการทำงานทุกวัน แล้วเปิดเผยสู่สาธารณชนทาง ASTV ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทำให้ประชาชนรู้เท่าทันรัฐบาลมากขึ้น และมาชุมนุมเพิ่มขึ้น แต่แทนที่รัฐบาลจะสำนึกตน กลับพยายามใช้กำลังตำรวจและอันธพาลมาสลายการชุมนุมอย่างรุนแรง ทำให้องค์กรต่างๆ ออกมาคัดค้านต่อต้านความไม่ชอบธรรมของรัฐบาลเพิ่มขึ้น

จึงขอการระดมจิตวิญญาณของประชาชนกลุ่ม พธม.ที่ออกมาทำหน้าที่พลเมืองดีตามกฎหมายรธน. อย่างไม่กลัวอันตราย และยอมลำบากเพื่อชาติบ้านเมือง ซึ่งหาพลเมืองดีเช่นนี้ได้ยากยิ่ง

ในภาวะที่บ้านเมืองใกล้จะล่มจมอยู่ที่นี่ สิ่งที่เป็นความหวังให้สังคมอยู่บ้าง ก็เหลือเพียงแต่สถาบันตุลาการเท่านั้น ที่พอเป็นเสาหลักค้ำบ้านค้ำเมืองเอาไว้ได้ แต่มีหลายเหตุการณ์ที่ผู้พิพากษาอาวุโสท่านหนึ่งได้ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับศาลกำลังตกเป็นเครื่องมือของนักการเมืองหรือไม่ ? เช่น กรณีออกหมายจับอธิบดีกรมที่ดิน หรือกรณีออกหมายจับ คตส.กิติ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ล้วนเคยอยู่ในแวดวงตุลาการชั้นสูงมาก่อน และสังคมก็รับทราบกันดีว่า ท่านเหล่านี้ต่างอุทิศกายใจปราบปรามคนคิดร้ายให้กับชาติบ้านเมือง โดยไม่เกรงกลัวอำนาจและอิทธิพลใดๆ

● ละอองดิน

ตุลาการภิวัตน์ กับเล่ห์ร้ายของนักการเมือง!

แต่สุดท้ายศาลชั้นต้นก็ออกหมายจับท่านเหล่านี้ ถ้าเป็นหนังสือก็เหมือนกับเป่ามันเงินถูกลูกน้องปลายแถวของตัวเองอนุมัติให้จับกุมคุมขังหัวหน้า โดยขาดการเทียบน้ำหนักของบุคคลว่าใครมีความน่าเชื่อถือกว่ากัน ซึ่งต้องเคารพในความซื่อสัตย์ของศาลชั้นต้นจริงๆ ว่า ท่านทำโดยไม่เห็นแก่หมูแก่จ่าหรือแม้ว่าจะเป็นผบ.เหล่าทัพก็ตาม ก็ต้องพิจารณากันที่ข้อกฎหมายเป็นหลัก แต่จะเป็นอันตรายอย่างมากหากศาลท่านจะดูแต่ข้อกฎหมาย โดยไม่รับรู้เรื่องราวข้างหลังว่ามี การโกงบ้านโกงเมือง ขยายชาติขยายแผ่นดินโดยผู้ใช้อำนาจรัฐ และเอาอำนาจอิทธิพลที่ตนมีอยู่เล่นงานประชาชนที่ออกมาต่อต้าน ใช้ทั้งสื่อ

โจมตี ใช้นักเลงอันธพาลเข้าทำร้าย ยืมมือทหารออกมาเล่นงาน แต่ทหารรู้ทันจึงไม่ยอมทำร้ายประชาชน

จึงคงใช้ได้แต่เพียงอำนาจทางกฎหมาย โดยอาศัยขบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือ ซึ่งมีตำรวจ อัยการ พร้อมทั้งจะรับใช้นักการเมืองเลวๆ เหล่านี้อยู่แล้ว ก็คงจะเหลือแต่ศาลที่จะเป็นปราการด่านสุดท้าย พอให้ประชาชนพึ่งพิงได้ แต่ถ้าขนาดอธิบดีกรมที่ดิน ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในขบวนการยุติธรรมระดับสูง ก็ยังไม่ได้ได้รับความยุติธรรม คงไม่ต้องพูดถึงชาวบ้านธรรมดาๆ ที่ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะเข้าไปต่อสู้ได้ สุดท้ายก็ถูกแก๊งตำรวจโจรจับยึดเข้าคุก ดัง

ปรากฏตามข่าวหนังสือพิมพ์ที่มีให้ดูอยู่บ่อยๆ

ภาพตำรวจหลายร้อยนาย บุกเข้าไปกระแทกไล่ทุบตี เด็ก ผู้หญิง และประชาชน ทั้งทำลายทรัพย์สินของผู้ชุมนุม ตำรวจบางนายใช้อาวุธปืนจ่อหัวคนแก่ที่นั่งสงบๆ โดยไม่ได้แสดงอาการต่อสู้อะไร ตำรวจอ้างที่กระทำการในครั้งนี้ก็เพราะต้องการเอาหมายของศาลแพ่งไปปิดประกาศ ซึ่งเท่ากับเป็นการยึดมือศาลแพ่งเอามาทำร้ายประชาชน หรือกรณีศาลอาญาออกหมายจับ ๕ แกนนำพันธมิตรฯ ในข้อหากบฏต่อแผ่นดิน ท่านผู้พิพากษา อาวุโส นางยินดีต่อสุวรรณ ศาลภาชีอากรกลางได้เขียนบทความท้วงติงลงในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งมีนัยสำคัญที่น่าพิจารณาอย่างยิ่งดังนี้

การใช้หมายจับเป็นเครื่องมือทางการเมือง

ข้อเขียนนี้ผู้เขียนมีเจตนาที่จะให้เกิดข้อคิดในทางวิชาการต่อสาธารณชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การแก้ไขปัญหาทางการเมืองเป็นไปโดยชอบทางการเมือง ผู้เขียนมีความกังวลใจอย่างยิ่งในการติดตามสถานการณ์ของบ้านเมืองในขณะนี้ ที่มีกรอ้างหมายจับเข้ามาแก้ไขปัญหาทางการเมือง

การขอออกหมายจับ ผู้ขอออกหมายจับจะต้องทำการสอบสวนถึงการกระทำที่อ้างว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาให้แน่ชัดเสียก่อนว่า เรื่องที่จะขอออกหมายจับนั้นเป็นคดีอาญาตามที่กล่าวหา หรือมีมูลคดีอาญาตามที่กล่าวหาหรือไม่ การกล่าวหาเป็นคดีอาญาในขณะที่มีปัญหาข้อขัดแย้งในทางการเมืองระหว่างรัฐบาลกับประชาชนที่ไม่พอใจกับการบริหารบ้านเมืองของรัฐบาลนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อสาธารณชนทั้งในประเทศและต่างประเทศมาอย่างต่อเนื่อง

จุดเริ่มต้นของการกล่าวหาความผิดทาง

อาญาในข้อหากบฏนั้น จะต้องได้รับการตรวจสอบอย่างจริงจังว่า ศาลมีเขตอำนาจศาล หรือ Territorial Jurisdiction ที่จะพิจารณาหรือมีคำสั่งใดๆได้หรือไม่ ทั้งนี้เป็นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒ ซึ่งบัญญัติว่า

“เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ่างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้น”

ดังนั้นในกรณีที่มีความขัดแย้งในทางการเมืองซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงต่อสาธารณชนและประชาคมโลก ศาลจึงต้องตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการที่ศาลมีอำนาจชำระคดีหรือเขตอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลหรือไม่ ซึ่งจะต้องทำการไต่สวนมูลคดีอาญาตามที่มีผู้ร้องขอให้ออกหมายจับให้ได้รับความเสียก่อนว่ามีมูลคดีอาญาหรือมีมูลความผิดอาญาเกิดขึ้นหรือไม่ หรือที่เรียกว่า Prime Facie หรือ Non Prima Facie อันมิใช่เป็นการตรวจสอบแต่เฉพาะผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น แต่จะต้องตรวจสอบถึงการมีเขตอำนาจการชำระคดีของศาลด้วย โดยจะต้องทำการไต่สวนถึงขั้นไต่สวนมูลฟ้อง และจะต้องทำการไต่สวนทั้งสองฝ่าย เพื่อให้ความปรากฏว่าคดีมีมูลอาญา และกรณีดังกล่าวนี้ไม่ใช่เป็นปัญหาทางการเมือง

เพราะถ้าเป็นปัญหาทางการเมืองแล้ว ศาลจะไม่มีเขตอำนาจศาลที่จะดำเนินการใดๆได้เลย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นต่อสาธารณชนและประชาคมโลกแล้ว ก็จะต้องยิ่ง ระ มัด ระ วัง มิให้ศาลกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองอย่างเด็ดขาด เพราะปัญหาทางการเมืองจะต้องแก้ด้วยวิถีทางการเมืองเท่านั้น อันเป็นหลักสากลซึ่งเป็นที่ยอมรับกันในสากลโลก ทั้งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อขัดแย้งของประชาชน อันเป็นปัญหาในระดับสากลเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนของมนุษยชาติ หากศาลได้ทำการไต่สวนมูลคดี

อาญาหรือมุลความผิดอาญาแล้ว ปรากฏว่ามีมุลคดีอาญาที่อ้างเพื่อให้ออ้อให้ออกหมายจับ ทั้งไม่ใช่เป็นปัญหาทางการเมืองแล้วนั้น ศาลจึงจะมีเขตอำนาจศาลและสามารถดำเนินการออกหมายจับ เพื่อใช้บังคับต่อไปได้

จากความเห็นของผู้พิพากษาอาวุโสท่านนี้ จะเห็นได้ว่า การออกหมายจับ ๕ แกนนําพันธมิตรา ในข้อหากบฏนั้น จะต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบและรอบด้าน แต่ถ้าศาลพิจารณาแต่เพียงข้อกฎหมาย ที่ตำรวจและอัยการซึ่งเป็น **ลูกสมุนนักโกงเมือง** กล่าวร้ายใส่ความขึ้นมา ศาลก็ใช้ดุลพินิจแต่เพียงว่า ออกหมายจับไปก่อน แล้วค่อยให้ออกาสจําเลยมาต่อสู้อพิสูจนความบริสุทธิ์ของตนเองในภายหลังก็ได้ แต่เราคงไม่ลิมคติอ้อมนาย สมชาย นิลไพจิตร หรือแม่แต่ท่านอธิบดี สุนัย ถ้าทหารไม่เข้ามาค้อมกันแล้วรีบพาออกจากสนามบิน ก็ไม่แน่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น หรือการไล่กระต๊อบต๊อบประชาชน ก็อ้างเพราะต้องการเอาหมายของศาลแพ่งไปปิดประกาศ หรือแม่แต่หมายจับ ๕ แกนนําพันธมิตรา ในข้อหากบฏนั้น ศาลไม่รู้หรือกว่า สร้างความทุกข์ทรมานให้แก่ประชาชนที่มาร่วมชุมนุมหลายหมื่นคน ต้องพากันอดหลับอดนอน เพราะตำรวจจะเข้ามาเคลียร์ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ฝาคความหนาแน่นของมวลมหาชนเข้ามาไม่ได้

และคงไม่ได้ทุกข์ใจเฉพาะผู้มาร่วมชุมนุมเท่านั้น แม้แต่ประชาชนอีกหลายล้านคนที่ใจจดใจจ่ออยู่กับหน้าจอของเอเอสทีวี ต่างก็มีความทุกข์ทรมานใจไม่แพ้กัน ดังตัวอย่างจากคุณยายอายุ ๘๐ กว่า อยู่ กทม. ได้โทรศัพท์เข้ามาถามปัญหาในรายการธรรมะว่า

“ยายได้ฟังวิทยุฝ่ายรัฐบาลเขาจะให้ตำรวจไปจับแกนนำพันธมิตรา ยายเครียดมาก เป็นความดันสูงด้วย ลูกชายขอร้องไม่ให้ไปร่วมชุมนุมทุกวัน จึงเป็นห่วง ที่ผ่านมา เอาพระพุทธรูปไปฝากการ์ดให้คุณสนธิ เอาสร้อยประคำไปฝากให้

คุณสมเกียรติ ไม่รู้ได้รับหรือเปล่า การ์ดเขากล่าวว่ายายเป็นใคร ยายบอกไม่ได้ เพราะลูกเป็นผู้พิพากษา เตียวเขาจะกระทบกระเทือนไม่ได้ ยายควรทำใจอย่างไรในภาวะการณ์แบบนี้คะ?” (และคงไม่ได้มีแม่ของผู้พิพากษาท่านนี้คนเดียวที่ต้องทุกข์ทรมาน เชื่อว่าแม่ของผู้พิพากษาท่านอื่นๆ ที่มีหัวใจเป็นธรรมหรือแม่ทั้งหลายที่มีหัวใจรักชาติ รักแผ่นดิน ก็ย่อมตกอยู่ในสภาพเครียดมากไปตามๆ กัน ความไม่ยุติธรรมย่อมทำให้เกิดบาปได้ด้วยประการฉะนี้)

หมายเหตุ : ตุลาการภิวัดน์ กับ เล่ห์ร้ายของนักการเมือง ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความซื่อสัตย์-สุจริตของศาลชั้นต้นอย่างปราศจากความเคลือบแคลงใจ...ส่วนจะทำให้เกิดความยุติธรรมได้หรือไม่เพียงใด ในเมื่อศาลต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมหรือขบวนการที่อยู่ยุติธรรม? หรือศาลต้องกลายเป็นเครื่องมือของนักการเมือง ดังที่ท่านผู้พิพากษา อาวุโสเปิดประเด็นมา และถ้าได้ทบทวนพระบรมราโชวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานกระแสพระราชดำรัสกับคณะตุลาการศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๑ ที่ให้ตั้งอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริต และตรัสว่า “การทำให้ประชาชนผิดหวังนั้นเป็นอันตรายมาก”

เพราะหากคนดี ๆ ที่กล้าหาญ เสียสละ ออกมาช่วยกันกอบกู้บ้านเมืองอย่างทรหดอดทนหลายแสนคน โดยไม่ได้คิดหวังประโยชน์ใด ๆ มาให้กับตน ต้องพากันถูกพิพากษาว่ามีส่วนร่วมเป็นกบฏของแผ่นดิน ต่อไปแผ่นดินไทยก็คงอยู่กับแบบมือใครยาว โกงได้โกงเอา เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า คนโกงแล้วได้ตีมีอำนาจ เมื่อมีอำนาจก็ย่อมทำให้เงินตราหลังไหลมา เมื่อเงินตราหลังไหลมาก็นำพาอำนาจเพิ่มขึ้นตามไปด้วย แล้วเราจะอยู่กันได้อย่างไร ถ้าการโกงเป็นค่านิยมที่ติงามและได้รับการเชิดหน้าชูตาของประเทศนี้!!! ๓

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

● ทศพนธ์ นรทัศน์

hs4hnl@msn.com

อำนาจตกอยู่กับนักการเมือง
ที่ส่วนใหญ่ใช้เงินซื้อ
เข้าสู่การเมือง
นักการเมืองเหล่านั้น
กลับใช้อำนาจนั้นไป
เพื่อแสวงหาผลประโยชน์
แก่ตนเองและพวกพ้อง
โดยประชาชน
ผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย
อย่างแท้จริง
ไม่สามารถทำอะไรได้

People Power Revolution การปฏิวัติประชาชน

“People Power Revolution” เป็นศัพท์ที่รู้จักกันดีในวงรัฐศาสตร์โลก หมายถึง การลุกฮือของมวลมหาประชาชนเพื่อโค่นล้มอำนาจรัฐที่ไม่ชอบธรรม ลักษณะเดียวกับคำว่า “People Uprising”

ถ้าประชาธิปไตย (Democracy) คือ แนวคิดที่เชื่อว่าประชาชนมีสิทธิที่จะปกครองตนเอง ดังสุนทรพจน์ของประธานาธิบดีอับราฮัม ลิงคอล์น (Abraham Lincoln - ๑๘๖๑-๑๘๖๕) ประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐอเมริกาที่ว่า “การปกครองในระบอบประชาธิปไตย หมายถึง การปกครองโดยประชาชน ของประชาชน เพื่อประชาชน และไม่มีวันตายไปจากโลกนี้”- “Government

of the people, by the people, for the people, shall not perish from the earth” นั่นคืออำนาจในการปกครองประเทศจะต้องมาจากประชาชนหรือได้รับความยินยอมจากประชาชน

แม้ว่าประเทศส่วนใหญ่ในโลกเป็นประเทศประชาธิปไตย แต่บางประเทศก็เป็นประชาธิปไตยเพียงในนาม บางประเทศเป็นประชาธิปไตยที่ไม่มีเสรีภาพ หรือประชาธิปไตยครึ่งใบ บางประเทศเป็นประชาธิปไตยเชิงเสรี และบางประเทศก็พัฒนาไปเป็นประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ที่ประชาชนรู้สึกว่าเป็นเจ้าของรัฐบาล และมีกิจกรรมทางการเมืองอย่างสม่ำเสมอ

ในอดีตที่ผ่านมาสังคมไทยก็เฉกเช่นเดียวกับหลายประเทศในโลกที่นำการปกครองระบอบประชาธิปไตยมาใช้ นั่นคือเมื่ออำนาจตกไปอยู่กับนักการเมืองที่ส่วนใหญ่ใช้เงินซื้อเข้าสู่การเมืองแล้ว นักการเมืองเหล่านั้นก็กลับใช้อำนาจนั้นไปเพื่อแสวงหาผลประโยชน์แก่ตนเองและพวกพ้อง ทั้งที่ซัดแจ้ง และไม่ซัดแจ้ง โดยประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยอย่างแท้จริงไม่สามารถทำอะไรได้

แต่เมื่อโลกได้ก้าวเข้าสู่โลกาภิวัตน์ หรือยุคที่ความลับไม่อาจมีในโลกได้ต่อไปอีกแล้ว นักการเมืองไม่สามารถปกปิดพฤติกรรมชั่วของตนจากประชาชนในฐานะเจ้าของประเทศที่แท้จริง ประชาชนไทยในวันนี้ จึงเริ่มต้นตัวทางการเมือง และเกิดสำนึกสาธารณะในอันที่จะไม่ให้นักการเมืองที่ไม่ดีสามารถบริหารบ้านเมืองได้ตามใจชอบอีกต่อไป ดังที่ประธานาธิบดีอับราฮัม ลิงคอล์น ได้กล่าวไว้ว่า **“คุณอาจจะหลอกคนทุกคนได้ในบางเวลา คุณอาจจะหลอกคนบางคนได้ตลอดเวลา แต่คุณไม่สามารถหลอกคนทุกคนได้ตลอดเวลา”**

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของภาคประชาชนที่มากกว่าการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ได้เริ่มก่อตัวมาเป็นระยะเวลากว่า ๓๕ ปี หากแต่คงต้องใช้ระยะเวลาอีกยาวนานพอสมควรที่คนไทยและสังคมไทย จะมีสำนึกสาธารณะทางการเมือง การเห็นประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้งมากกว่าประโยชน์ส่วนตน มากกว่าคำว่าธุระไม่ใช่ มากกว่าคำว่าอย่าหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว มากกว่ารักตัวกลัวตาย จากเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ หรือวันมหาวิปโยค อันเป็นเหตุการณ์ที่นักศึกษาและประชาชนในประเทศไทย มากกว่า ๕ แสนคน ได้รวมตัวกันเพื่อเรียกร้องรัฐธรรมนูญจากรัฐบาลเผด็จการ จอมพลถนอม กิตติขจร ที่ทำการรัฐประหารตัวเองในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ซึ่งนักศึกษาและประชาชนมองว่าเป็นการสืบทอดอำนาจตนเองจากจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์

รวมทั้งเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันในวงราชการต่างๆ สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ประชาชน จากวันนั้นถึงวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันนัดชุมนุมประท้วงครั้งสำคัญของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ซึ่งมีประชาชนเข้าร่วมจากทุกจังหวัดทั่วประเทศกว่า ๑ แสนคน ได้ประกาศเคลื่อน **“กองทัพประชาชนกู้ชาติ”** ย้ำรัฐบาลหุ่นเชิดไร้ความชอบธรรม โกงเลือกตั้งเพื่อใช้อำนาจล้างผลาญบ้านเมือง ย้ายรัฐธรรมนูญช่องสุ่มผู้คนทำลายสถาบัน ฉ้อฉลงบประมาณ ๑.๘ ล้านล้าน ใช้สื่อของรัฐบิดเบือนข้อมูล เปรียบบ้านเมืองกำลังถูกโจรปล้นอันตรรายยิ่งกว่าเสียกรุงล้นพามวลชนรุกไปข้างหน้า กำจัดโจรปล้นชาติปล้นแผ่นดิน ให้สำเร็จเป็นราชพลี

นี่คือก้าวสำคัญที่ประชาชนได้เริ่มตระหนักถึงความเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยอันแท้จริง และไม่ยอมให้นักการเมืองชั่วเข้ามาบริหารประเทศหรือเข้ามาใช้อำนาจตามใจชอบอีกต่อไป แม้ว่าความสำเร็จที่เกิดขึ้นของภาคประชาชนหลายครั้งต้องแลกมาด้วยความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน การเข่นฆ่าจากเจ้าหน้าที่ หรือประชาชนด้วยกันเองที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม เหตุการณ์เช่นนี้ จะไม่เกิดขึ้นเลยหากนักการเมืองมีจิตสำนึกที่จะอุทิศตนเพื่อประเทศชาติอย่างแท้จริงแล้วประชาธิปไตยย่อมเจริญงอกงาม ประชาชนมีความสุขและไว้วางใจให้นักการเมืองทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ ในการใช้อำนาจนิติบัญญัติตามหลักการของประชาธิปไตยอย่างไร้ข้อกังขา แต่ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบันนักการเมืองร่วมมือกับนายทุน หรือนายทุนเข้ามาเป็นนักการเมืองเสียเองโดยใช้เงินซื้อเสียง ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจในการแสวงหาผลประโยชน์แก่ตนเอง ธุรกิจของตนเองและพวกพ้อง การทุจริตโกงกิน ฉ้อราษฎ์บังหลวง อย่างไร้ยางอาย ขาดสามัญสำนึก จิตสำนึก หรือความกล้าหาญที่จะแสดงออกซึ่งความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง (Spirit) ตรงกันข้ามนัก

การเมืองส่วนใหญ่กลับไร้ยางอาย ทำได้ทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด เพื่ออำนาจ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองและพวกพ้อง

People Power Revolution หรือ การลุกฮือของมวลมหาประชาชนเพื่อโค่นล้มอำนาจรัฐที่ไม่ชอบธรรม จึงเป็นทางออกหนึ่งของสังคมประชาธิปไตยในสังคมที่พลเมืองมีจิตสำนึกสาธารณะต่อความไปของบ้านเมืองมากพอ เพราะการจะทำเช่นนั้นได้จำเป็นต้องใช้ความกล้าหาญใช้ความร่วมมือของมวลชนจำนวนมาก มิเช่นนั้นแล้วก็จะพ่ายแพ้อำนาจชั่วของรัฐบาลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่รัฐบาล**เผด็จการทหาร** หรือ**เผด็จการพลเรือน**ที่ไร้สำนึก ขาดคุณธรรมจริยธรรมและ Spirit ทางการเมือง

การใช้สิทธิ เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบเพื่อแสดงความคิดเห็น สนับสนุน คัดค้าน หรือขับไล่รัฐบาลหรือนักการเมือง จึงเป็นการใช้สิทธิ เสรีภาพอีกรูปแบบหนึ่งที่คู่ขนานไปกับประชาธิปไตยแบบตัวผู้แทน การออกมาของภาคประชาชน ก็คือประชาธิปไตยอย่างมีส่วนร่วม และ/หรือประชาธิปไตยโดยตรง ที่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อประชาชนเป็นพลเมืองที่กระตือรือร้น หรือ Active Citizen ที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองตลอดตั้งแต่ร่วมเคลื่อนไหว ร่วมผลัดกัน ร่วมตัดสินใจ ร่วมลงมือ และร่วมตรวจสอบ ไม่ใช่แค่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งแล้วหยุด ปล่อยให้ให้นักการเมืองใช้อำนาจบริหารอำนาจนิติบัญญัติแทนประชาชนตามใจชอบ

ความสำเร็จของ People Power Revolution หรือการปฏิวัติประชาชน ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดและกล่าวถึงอย่างกว้างขวางก็คือ **The People Power Revolution** หรือ **EDSA Revolution and the Philippine Revolution of ๑๙๘๖** หรือ **Yellow Revolution** (เนื่องจากประชาชนผู้เข้าร่วมชุมนุมได้ติดริบบิ้นสีเหลือง) เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นการลุกฮือของประชาชนที่ประเทศฟิลิปปินส์เพื่อขับไล่ผู้นำชั่วอย่างอดีตประธานาธิบดี Ferdinand Emmanuel Edral?n Marcos (๑๙๑๗-

๑๙๘๙) ในปีพ.ศ. ๒๕๒๙ และในที่สุดช่วยชนะก็เป็นของประชาชน สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ **People Power Revolution** -http://en.wikipedia.org/wiki/People_Power_Revolution

ประเทศไทย ในวันนี้คงจะต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควรที่จะสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย หรือธรรมาธิปไตยอย่างแท้จริง การใช้สิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ จะไม่เกิดประโยชน์ใดๆ เลย หากนักการเมือง หรือผู้บริหารประเทศยังขาดคุณธรรม จริยธรรม ไร้ความละอายที่จะกระทำความชั่ว กระทำการทุจริตโกงกิน ขาดความเกรงกลัวต่อบาป ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าหนทางเดียวที่จะปูทางไปสู่การพัฒนาการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม ก็คือการทำการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบแก่เด็กและเยาวชนของชาติ การมีสื่อสาธารณะไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอข่าวสารอย่างตรงไปตรงมาไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของนักการเมือง อำนาจรัฐ กลุ่มทุน หรือกลุ่มผลประโยชน์ใดกลุ่มผลประโยชน์หนึ่ง สิ่งเหล่านี้จะช่วยบ่มเพาะให้พลเมืองมีจิตสำนึกสาธารณะต่อสังคม เห็นประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ไม่เพิกเฉยที่จะลุกขึ้นมาปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติจากคนชั่ว ซึ่งกว่าที่สังคมไทยจะเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดก็อาจต้องใช้เวลามากหลายชั่วอายุคน **“การปฏิวัติประชาชน”** หรือ People Power Revolution ที่แท้จริงจึงจะเกิดขึ้นในสังคมไทยได้ ...แต่อย่างน้อยการรวมตัวกันของพลเมืองที่เรียกว่า **พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย**- People's Alliance for Democracy (PAD) ในวันนี้จึงเป็นต้นกล้าของ People Power Revolution ที่จะเติบโตขึ้นในอนาคต เพื่อราชอาณาจักรไทยเพื่อชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ อันเป็นที่รักยิ่งของเราทุกคน

กินหวาน ตอนที่ ๕

รักษาโรคได้อย่างไร

-ไอ และหอบ-

๑. น้ำผึ้ง ๓ ช.ต. น้ำมะนาว ๒ ช.ต. พริกไทย ๕ เม็ด กระเทียม ๕ กลีบ (กระเทียมโทน ๑ หัว) จิบสลับกับ ๒

๒. ชุปผักหวาน ตำลึง กวางตุ้ง ร้อนๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง กรณีไอ และหอบนี้ให้ใส่สระระแหงลงในชุปด้วย

-ลำดับการให้จะไม่เหมือนกัน

- ถ้าตัวร้อน ไปรอให้เย็นก่อน จะซ้อคได้
- ท้องเสีย ถ้าให้ชุปก่อน ชุปจะปนกับของเนาในท้อง ต้องล้างด้วยน้ำผักก่อน
- ไอและหอบ ต้องให้ตัวขยายหลอดเลือดก่อน ไม่งั้นจะไปบล็อกหลอดเลือด

น้ำผึ้ง + กระเทียม+ พริกไทย + น้ำมะนาว เป็นตัวฆ่าเชื้อ antibiotic จะทำการหมุนเวียนรักษาป้องกันไปในตัวเองเสร็จ

-อุบัติเหตุ-

๑. ให้น้ำปั่นผักก่อน สลับกับข้อ ๒

๒. น้ำผึ้ง + กระเทียม + พริกไทย + น้ำมะนาว (เป็นตัวฆ่าเชื้อ antibiotic)

๓. ตามด้วยชุปผักร้อนๆ

๔.ตามด้วย นมเม็ดบัว ลูกเต๋อย ข้าวกล้อง เพราะจะทำให้ระบบประสาทดีขึ้น การส่งสัญญาณในร่างกายจะเร็วขึ้น พร้อมกับให้พลังงาน

-อาเจียน-

๑. ชุปผักร้อนๆ ไม่ใส่ข้าวกล้อง เนื่องจากเพ็ลลีย ต้องให้สารอาหารก่อน

๒. น้ำผึ้ง + กระเทียม + พริกไทย + น้ำมะนาว (antibiotic ตัวฆ่าเชื้อ)

๓. น้ำตะไคร้+ ใบมะกรูด+หอมแดง

๔. น้ำผัก

-เลือดตกยางออก-

๑. มัดหัวท้ายแผล

๒. ให้น้ำผักเต็มที่จะทำให้เลือดที่ติดเชื้อหลุดออก ปล่อยให้เลือดชุดแรกไหลออกไปเลย ขณะ

ให้น้ำผักตลอดจะเป็นการป้องกันตัวเอง ให้ใช้มือ กัดหัวท้ายของบาดแผลเอาไว้ **สภาวะเจ็บ เป็นการ ส่งสัญญาณให้ร่างกายผลิตเม็ดเลือดขาว มา สร้าง antibody ให้เรา**

การกัดหัวท้ายของบาดแผลกดเจ็บเลือดจะหยุด เลือดที่ติดเชื้อจะผ่านออกไปเลย เลือดดีจะหยุด เมื่อเห็นอาการคั่งของเลือดข้างนอกเป็นสีแดง ก็ หยุดกดปล่อยให้เลือดวิ่งชนกัน เลือดจะหยุดเร็วขึ้น

ถ้าเราไม่มีอะไรห้ามเลือดในมือ เราใช้นิ้วกดให้ เจ็บเพื่อส่งสัญญาณขอเม็ดเลือดขาว แล้วให้คน ใช้อ้อมอะไรหวานๆ ก่อน กรณีหาน้ำผักไม่ได้ เช่น **น้ำผึ้งผสมมะนาว ลูกอม** เพื่อกันไม่ให้เชื้อคหหมด สติ ถ้าเรากดแผลให้เจ็บอยู่ไม่ต้องกลัวติดเชื้อ มันจะเกิด antibody ในบาดแผล ในสภาวะ บาดเจ็บให้ใช้ผ้าซับเลือดได้เลย จะไม่ติดเชื้อ

-เบาหวาน-

ขาดน้ำตาลแล้วข้อการบำบัดสามารถใช้ได้ แม้แต่**น้ำตาลทรายขาว หรือน้ำอัดลม** โดยให้เจือ จางที่สุด ให้พอน้ำตาล และมีสภาวะความเป็น กรดน้อย โดยการเจือจางด้วย น้ำ น้ำมี ค่า OH จะเป็นด่าง แต่มิน้ำตาลในด่าง ก็จะช่วยคนป่วย ได้ตรงนั้น แล้วหา**สารสีเขียวมองไป เพื่อลด ความเป็นกรดออกไป เช่น ซุปผัก น้ำปั่นผัก น้ำปั่นหญ้า**

-มาเลเรีย-

ใช้เลือดของผู้ป่วย คนนั้นๆ เอง ๑ หยด ห้ามนำของคนอื่น เชื้อใครเชื่อมั่น แล้ว**นำมาเจือ จางด้วยน้ำกลั่น ๔๐๐ เท่า**นำมาค่อยๆ หยดได้ลิ้น ทีละหยด จนกว่าจะหายสิ้น โดยให้จิบสลับกับ **น้ำผึ้ง น้ำมะนาว กระเทียม พริกไทย** จนกระทั่ง เขามีพลังงาน ห้ามให้ของป่ากิน เพราะมันเย็น แต่เราต้องทำให้ของป่านั้นร้อนเสียก่อน มีกรด อ่อนนิดๆ เช่น

เราให้**กล้วยน้ำว้าที่ผสมน้ำผึ้ง** น้ำผึ้งร้อนทำให้อาหารเป็นร้อนได้ เพื่อให้พลังงาน ซึ่งอาหารนี้จะ ย่อยได้เลย คนที่เป็นมาเลเรีย ภายใในร่างกายจะเย็น

จะหนาวภายใน เขาถึงสิ้น และกระเพาะเขาจะเกร็ง อาหารจะไม่ย่อย ฉะนั้นต้องให้อาหารที่สิ้นๆ และมี พลังงานในตัวเองเข้าไปเลย เช่น **กล้วยบดกับน้ำผึ้ง ให้ทีละน้อย คนป่วยก็จะร้อนขึ้น**

เมื่อร่างกายดูดซึมอาหารได้ **ไข้กี้จะลด ต่อ มากก็หาสารสีเขียวมากำจัดพิษไข้** ในป่าก็มี ไบยานาง หรือหญ้าต่างๆ นำมาขย้าน้ำแล้วเหยาะ ให้กินทีละน้อย จนกว่าอาการจะดีขึ้น

ในเลือดของคนไข้จะมีเชื้อมาเลเรียอยู่เมื่อเรา **หยุดเลือดได้สิ้น** ความอุ่นจะทำให้เชื้อมาเลเรีย เจริญมีเชื้อเพิ่มขึ้นกว่าเดิม แต่ในขณะที่แตกตัว ร่างกายมีเอนไซม์ ที่ทำให้เชื้อตัวนี้อ่อนตัวลง เหมือนการสร้างวัคซีน เชื้อโรคเป็นโปรตีน ที่มี เอนไซม์ทำลายตัวของมันด้วย จึงทำให้เชื้อใน ระบบเลือดลดลงได้ระดับหนึ่ง ในขณะที่อุณหภูมิ ในร่างกายเพิ่มขึ้น ความร้อนก็จะเพิ่มขึ้น เชื้อก็จะ ถูกทำลายทันที แต่เราต้องไหวทัน ไม่ให้กลับมี อาการหนาวสิ้นอีก ก็ต้องหยุดเลือดเข้าไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหยุดสิ้น

-น้ำร้อนลวก ไฟลวก-

ทาด้วยน้ำผึ้ง น้ำมันพืช หรือจะเคี้ยวน้ำมัน เองโดยเอา หม้อทองเหลือง ต้มไບยูคาลิปตัส เปลือกมะนาว น้ำมันทานตะวัน น้ำมันงา เคี้ยว จนเป็นเนื้อเดียวกัน นำมาใช้ได้เลย

สรุปว่า **ถ้าเรารู้จักนำความหนาวมาใช้ให้เกิด ประโยชน์สูงสุด หรือเหมาะสม ควรทำอย่างไรบ้าง**

-รสหวาน + น้ำเจือจาง แล้วตามด้วยอาหาร สีเขียวเพื่อล้างพิษความเป็นกรดของความหวาน

-รสหวาน + เปรี๊ยะว

-รสหวาน + เปรี๊ยะว + ขม

-รสหวาน + เปรี๊ยะว + ขม + สมุนไพรต่างๆ

-รสหวาน + น้ำลอยดอกมะลิ + แป้ง

รสหวาน + ถั่วเขียว

ฉะนั้น **ทุกครั้งที่กินอาหารก็มีความหนาวนั้น ต้องพิจารณาก่อนกิน ว่าควรมีอาหารรสใด ความคุมความหนาวได้บ้าง**

๒ ต่อฉบับหน้า

ประสบการณ์ได้ร่วมสัมมนาศึกษา
นักเรียนผ้าถุงไทย

● ฟาสาง

(ต่อจากฉบับที่ ๒๑๘)

การใช้ชีวิตบนโลกใบนี้ เราอาจจะสร้างคำถาม
กับตัวเองมากมาย หลากหลายประสบการณ์
ในชีวิตบางคนอาจได้ค้นพบคำตอบ และอีกหลาย
คนก็อาจไม่เคยตอบคำถามให้ตัวเองได้เลยแม้สักข้อ
ฉันเคยตั้งคำถามกับตัวเอง “เราเกิดมา
ทำไม?” “เพื่ออะไร?” “ทำไม? คนเราต้องมีความสุข
สลับกับความทุกข์อยู่เสมอ เราจะมีแต่ความ
สุขอย่างเดียวตลอดไปไม่ได้เลยหรือ?” ฯลฯ โดยเฉพาะ
ในยามที่เราประสบมรสุมชีวิตเรามักตั้ง
คำถามที่ไม่ตรงคำตอบว่า “ทำไม? ต้องเป็นเรา
ที่เจอเรื่องร้ายๆ แบบนี้” “ทำไม? ฟาตินไม่ยุติธรรม
เลย” “ทำไม?...ทำไม?...ทำไม?...” เหลือแต่
คำถามสุดท้ายที่เราควรถามตัวเราเองว่า...
“เหนื่อยไหม? กับชีวิตที่มีแต่คำถามมากมาย?...”

ขนาดน้ำตาในวันวาน คือปรากฏการณ์แกร่งแห่งวันพรุ่ง

● นักเรียนสัมมนาศึกษาภูผาฟ้าหน้า ศึกษาประชาธิปไตยร่วมกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

เคยได้ยินเด็กล้มมาลิกขาหลายคนเปรยอยู่บ่อยๆว่า “ตั้งแต่มาอยู่วัด ปฏิบัติธรรมยิ่งเราเลื่อนฐานสูงขึ้นมากเท่าไร อุปสรรคปัญหาความทุกข์ยากดูเหมือนจะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แทนที่มันจะลดลง”

ฟังแล้วฉันก็ย้อนมองดูตัวเอง ฉันก็เคยเป็นแบบนั้น ตอน ม. ๑ ฉันเริ่มฝึกการถือศีล ๕ ซึ่งก็ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ตามประสาเด็กหัดเดินใหม่ ล้มลุกคลุกคลานเป็นเรื่องธรรมดา จวบจนที่เราเติบโตขึ้นนั่นแหละ สองขาจึงมั่นคง และบทเรียนใหม่ก็จะยากขึ้นๆ

ตอนอยู่ชั้น ม. ๔ ฉันได้รับเลือกให้เป็น ผรช. (ผู้รับใช้) นักเรียนได้ฝึกเป็นแม่ฐานงานน้ำสุมุนไพร เป็น*ดาบคู่ของเพื่อน **เป็นพี่ไก่อของน้อง ซึ่งแต่ละบทบาทหน้าที่ได้รับล้วนแต่เป็นสิ่งใหม่ทั้งสิ้น สิ่งที่ได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ครั้งนี้มีมากมาย แต่สิ่งที่ฉันต้องเสียไปก็มากเช่นเดียวกัน ฉันได้เรียนรู้การเสียสละ อุดหนุน ความอ่อนน้อม ถ่อมตนจากบทบาทผู้นำที่เป็นผู้รับใช้ผู้อื่น ความขยันหมั่นเพียร การเป็นผู้ให้ที่มีหวังสิ่งใดๆ ตอบแทนจากการเป็นแม่ฐานงานน้ำสุมุนไพร การได้รู้จักคำว่า “มิตรภาพ” ที่แท้จริง คือการไม่ส่งเสริมเพื่อนไปในทางที่ไม่ดีจากการเป็นดาบคู่ และการฝึกฝนกล่อมเกลาดนไปสู่วิถีแบบอย่างที่ดีที่มีค่ากว่าคำสอนให้กับน้องๆ ในหน้าที่พี่ไก่อ

ในตอนนั้นฉันก็เคยรู้สึกเหมือนกันว่า “ยังอยู่วัดชีวิตก็เหมือนมีแต่เรื่องทุกข์เข้ามาไม่หยุดหย่อน” เพราะยิ่งเราพยายามจะพัฒนาตัวเองไปสู่สิ่งที่ดีมากขึ้นเท่าไร อุปสรรคปัญหาที่ดูจะทวีตามมากขึ้นเท่านั้น ผนวกกับความอ่อนแอและอ่อนด้อยในการเข้าใจถึงสัจจะแห่งธรรมของตัวฉันเองที่

* คือ มิตรดี สหายดี คอยดูแลซึ่งกันและกัน เป็นการป้องกันไม่ให้เราตก่วง ตกต่ำ เพราะเราจะไม่ได้ทำอะไรตามใจตัวเองได้โดยง่าย แต่ฝึกที่จะสลายทิฐิของตน เพื่อเปิดรับทิฐิของผู้อื่น เพื่อหาจุดร่วมหรือทิฐิที่เหมาะสมและดีที่สุด

** มีหน้าที่คล้ายแม่ไก่อ แต่อยู่ในฐานะพี่ คอยดูแล รับผิดชอบแทนแม่ไก่อ เป็นการแบ่งเบาภาระผู้ใหญ่ ไม่เอาแต่ใจตัว เพื่อฝึกให้ตัวเราเองเจริญขึ้น การฝึกไม่เอาแต่ใจตัวเองเสมอๆ อย่างเช่น การฝึกเป็นดาบคู่และพี่ไก่อ จะช่วยเป็นแนวทางทำให้จิตวิญญานของเราเข้มแข็งขึ้น ในการที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้โดยไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมนั้น

ทำให้ทุกอย่างมันยิ่งดูแค่น้ำไปใหญ่

ฉันพยายามที่จะทำทุกหน้าที่ในเวลาเดียวกันให้ดีที่สุด แม้บางครั้งแทบจะไม่มีแรงทรงตัวอยู่เลย คำว่าหน้าที่ ความรับผิดชอบก้องดังในหัวตลอดเวลา หลายครั้งอยากจะถอยหลังยอมแพ้ตัดๆ ในเวลานั้นคงไม่มีใครคิดถึงช่วงเวลาแสนเหนื่อยยาก รอยหยาดน้ำตามากมายที่เคยสูญเสียบอกว่า จะก้าวเดินมาถึง ณ ตรงนี้ ฉันก็เช่นกัน...ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์หรือที่ใครบอกฉันว่ากิเลสกำลังครอบงำในขณะนั้น เหมือนเป็นช่วงจนตรอก ล้นคิดของจิตใจ อยากจะหาทางพ้นๆ ไปจากตรงนี้ ไม่อยากรับรู้อะไรอีกต่อไป มันเหนื่อยจนอดทนต่อไปอีกซักวินาทีเดียวก็ไม่ไหวแล้ว...!!!

นี่เองที่ทำให้ฉันได้เข้าใจสัจธรรมอะไรบางอย่าง ขว่วหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์มากมายที่พาดหัวใหญ่โตเกี่ยวกับผู้คนที่ไม่ว่าจะเป็นคนใหญ่โต นักธุรกิจ ร้อยล้าน พันล้าน นักเรียน นักศึกษาระดับเกียรติ นิยมคิดจบปัญหาชีวิตด้วยการฆ่าตัวตายเพียงแค่เหตุผลง่ายๆ หนีสินรุมเร้า เอ็นทรานซ์ไม่ติด ทั่งๆ ที่ยังเหลือเงินให้พอใช้อีกหลายสิบล้าน ยังมีมหาวิทยาลัยดีๆ อีกมากมายให้เลือก พวกเขาคิดแบบเดียวกันกับฉันใช่ไหม? จึงตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยวิธีแบบนี้ ทำให้ฉันต้องย้อนถามตัวเองว่า...

“การทำแบบนี้ มันช่วยแก้ปัญหาได้จริงหรือ? แล้วเราจะ! ลักวันหนึ่งจะเป็นแบบนี้รึเปล่า”

ฉันตอบตัวเองได้ทันทีเลยว่า “ฉันไม่ต้องการแก้ปัญหาตัวเองด้วยวิธีนั้น มันไม่ใช่วิธีแก้ปัญหา แต่เป็นการหนีปัญหา” นี่ใช่ไหม? ที่เป็นเหตุผลที่ทำให้มนุษย์ยงวนเวียนอยู่ในวัฏจักรสงสาร เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จักจบสิ้น เพราะเอาแต่หนีความทุกข์ หนีไปเรื่อยๆ ทั่งๆ ที่หนีไม่พ้น เราจึงต้อง

มาตกอยู่ในวงล้อมแห่งการเวียนว่ายตายเกิดอยู่
เช่นนี้ “จะดีกว่าไหม? ถ้าฉันจะเปลี่ยนจากผู้ถูก
ความทุกข์โล่งมา เป็นผู้ล่าความทุกข์ซะเอง หัน
หน้ามาเผชิญกับปัญหาอุปสรรคและความทุกข์ยาก
ให้แปรเปลี่ยนมาเป็นรอยยิ้มแห่งความสุขด้วยความ
เข้าใจในทุกๆวัน”

และจากความโชคคิที่ฉันได้มาอยู่ภายใต้
ร่มโพธิ์ของพระโพธิสัตว์ ได้รับแสงสว่างแห่ง
ธรรมและการกล่อมเกลาจิตใจจากชาวโศก
ทำให้ฉันรู้ตัวทันทีว่า “ถ้าฉันยังจมปลักอยู่กับ
ความคิด ความรู้สึกเดิมๆ โยนความทุกข์ใส่หัวใจ
ตัวเองอยู่อย่างนี้ ซักวันฉันก็คงจะไม่ต่างอะไรไป
จากพวกเขาเลย ฉันต้องเริ่มเปลี่ยนตัวเองตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป...”

มีคนเคยบอกไว้ในวันที่ฉันอ่อนล้ากับการต่อสู้

จนร้องไห้ฟูมฟายว่า “ร้องไห้ไปเถอะ! หยาด
น้ำตาในวันนี้ มันจะหลอมรวมเป็นเพชรที่
แข็งแกร่งในวันหน้า” ฉันเพิ่งเข้าใจความหมาย
ของมันก็วันนี้ วันที่เราผ่านพ้นเรื่องราวร้ายมาได้
ความทุกข์ยากในวันนั้นได้มอบรางวัลที่มีค่า
ที่สุดในชีวิตนั้น คือ ความเข้มแข็งอดทน ที่จะ
คงอยู่ติดตัวเราไปจนชั่วชีวิต ฟ้าหลังฝนยอม
สวयงามเสมอสำหรับผู้อดทน รอคอย

ฉันบอกตัวเองเสมอว่า “ตัวเองไม่ใช่คนดี
อะไรเลย” แต่เพราะผู้คน และสิ่งแวดล้อมรอบตัว
ที่ช่วยไม่给我ฉันเลวมากกว่า คำขอบคุณในวันนี้ คง
ไม่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง ทุกอย่างที่ช่วยประคับ
ประคองให้เด็กอ่อนแอคนหนึ่งในวันนั้น ได้เติบโต
อย่างเรียนรู้ และเข้าใจจนแข็งแกร่งขึ้น แต่ก็อยาก
จะบอกว่า... “ขอบคุณค่ะ” ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

เพลงขลุ่ยเหนือทุ่งข้าวฯ

ตอน เจ้าขุนทองไม่ไปปล้น

วัดเอ๋ยวัดโบสถ์
เจ้าขุนทองฯ ไม่ไปปล้น
เสียงขลุ่ยครวญทวนพร่ำเป่าคำหอม
อยากทอรู้้งเอ๋ยถามข้ามขอบฟ้า
คิดถึงแม่-พ่อไปต่อลู่
ไปซบไล้อธรรมคนฉัญไร
ใจหนึ่งอยากยืนสู้อยู่เคียงข้าง
รบรุกศัตรูหมูภัยพาล
แต่การสู้ก็ครั้งยังเจ็บปวด
ผู้ตักดวงซ่งชิงยั้งระยำ
เก่าไปใหม่มาชวาซาย
เหมือนยั้งสูก็ยั้งร้างยั้งห่างไกล
แต่ขอเป็นกำลังใจให้แม่พ่อ
ต่อศัตรูรบรุกทุกนาที่
ชีวิตคือการศึกษา
แม้ไม่อาจไกลชิดนิจนิรันดร์
เจ้าดอกโสนบานเช้า
เข้าพรรษามาตรระเวน
ไม่มีร่างเจ้าขุนทอง
ปีสองห้าห้าศุนย์

คำภีร กสงคำ

ปลูกตาลโตนดเจ็ดต้น
ปานฉะนี้ ยังไม่มา...ฯ
ดอกพยอมเช้าเย็นไม่เห็นหน้า
ว่าแก้วตาปานฉะนี้อยู่ที่ใด...
ยืนหยัดอยู่หวังสร้างสมสังคัมใหม่
ออกไปไ้อสมนทุนสามานย์
ร่วมทางกับประชาอย่างกล้าหาญ
ยืนต้านประจัญหน้าทำอธรรม
ร้าวรดทุกอารมณอันบ่มร่า
ประชาชนต้องรับกรรมอยู่ร่ำไป
ความตายช่วยอะไรได้บ้างไหม
จากประชาติปโตยไปทุกที่
สู้อด้วยศรัทธาและหน้าที่
ต่อประชารักนี้ตั้งชีวัน
ลูกเขียนมาด้วยรักแม่อย่างคงมั่น
แม้อย่างเป็นอย่างนั้นอย่างแม่เป็น...
เจ้าดอกสะเดาบานเย็น
ที่อนุสาวรีย์ทูน
มีแต่รัฐธรรมบุญ
กับรัฐบาลสมชาย...เออย

● โอบอ้อม ทอมจันทร

• ชาวชุมชนศาลือโคก ร่วมกันลงแขกเกี่ยวข้าวที่นาของชุมชน

กระบวนการทัศน์ใหม่ของการพัฒนา และแก้ปัญหาคความยากจน ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

(กรณีศึกษากลุ่มบริษัทของชาวอโคกในประเทศไทย)

เมื่อเผชิญกับวิกฤติปัญหาภาวะโลกร้อน มนุษย์
ก็ยิ่งต้องใช้พลังงานมากขึ้นเพื่อการบรรเทา
ปัญหาดังกล่าว ยิ่งมนุษย์ต้องใช้พลังงานเพิ่มมาก
ขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งจะไปเร่งปัญหาวิกฤติด้านพลัง
งานให้เกิดเร็วขึ้น รวมทั้งการปล่อยก๊าซเรือน
กระจกออกมาทำให้โลกยิ่งร้อนมากขึ้นกว่าเดิมอีก
จากเดิมที่มนุษย์เคยมีความหวังว่า ยังมีช่วงเวลา
หลายสิบปีสำหรับการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่เพื่อ

ทดแทนการใช้น้ำมันจากซากฟอสซิล แต่วิกฤติ
ภาวะโลกร้อนจะทำให้อัตราการใช้น้ำมันเพิ่มสูง
ขึ้นอย่างรวดเร็ว จนช่วงเวลาสำหรับการพัฒนา
และเปลี่ยนผ่านเทคโนโลยีใหม่ไม่ทันการณ์กับ
วิกฤติพลังงานที่เกิดขึ้น แล้วการบรรจบกัน
(synchronization) ของวิกฤตการณ์ ๒ เรื่องนี้ก็
จะนำไปสู่หายนะครั้งใหญ่ของมนุษย์

ผลที่สุดเมื่อทรัพยากรของโลกลดน้อยลง

เพราะสาเหตุต่างๆ ดังตัวอย่างบางเรื่องทีกล่าวมา การแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ก็จะนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งรุนแรงทั้งภายในสังคมของแต่ละประเทศ และความขัดแย้งระหว่างประเทศ จนอาจนำไปสู่การเกิดสงครามแย่งชิงทรัพยากรครั้งใหญ่ และแสนยานุภาพของอาวุธใหม่ๆ ที่ควบคุมขอบเขตไม่ได้ เช่น กัมมันตภาพรังสีจากอาวุธนิวเคลียร์ หรือเชื้อโรคจากอาวุธชีวภาพ เป็นต้น ก็จะสร้างความหายนะให้กับมนุษยชาติอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ในเมื่อต้นทุนทางสังคมหน่วยสุดท้าย (marginal social cost) ของการแก้ปัญหาความยากจนด้วยการแข่งขันกันวิ่งหนีปัญหา “ความยากจนในเชิงเปรียบเทียบ” ตามกระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจแบบเก่าเช่นนี้ นับวันมีแต่จะเพิ่มสูงขึ้นๆ เพราะทรัพยากรที่มีลดน้อยลงสวนทางกับจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้นดังที่กล่าวมา พร้อมกับประโยชน์สุขทางสังคมหน่วยสุดท้าย (marginal social benefit) ที่ค่อยๆ ลดน้อยลงจากการพัฒนาความเจริญทางวัตถุจนถึงจุดอิ่มตัว (และไม่สมดุลกับการพัฒนาความเจริญทางด้านจิตใจ) ตามกระบวนการพัฒนาแบบเก่าดังกล่าว

ถ้าเช่นนั้น การแก้ไขปัญหาคความยากจนด้วยการทำให้ผู้คนประจักษ์ว่า “แท้จริงแล้วตัวเองไม่ได้ยากจน” (~N) จึงอาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งของวิถีทางแก้ปัญหาความยากจนที่ดีกว่าเดิมก็ได้ ด้วยการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (paradigm shift) โดยเปลี่ยนความหมายของความยากจนจากมิติในเชิงเศรษฐศาสตร์ (B) มาเป็นความยากจนในมิติเชิงสังคมวิทยา (N) ซึ่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงก็คือการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการมองปัญหาและแก้ปัญหาความยากจนตามวิถีทางใหม่นี้

๒. เศรษฐกิจพอเพียง

“เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสชี้แนวทางการดำเนินชีวิตแก่พลชนกรชาวไทยมาตั้งแต่ก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และทรงใช้ศัพท์คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นครั้งแรกในพระราชดำรัสเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อย้ำถึงแนวทางแก้ไขปัญหาให้สังคมไทยสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงต่างๆ

มีผู้เข้าใจเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงในความหมายที่แตกต่างกันไป จนหลังจากนั้นอีก ๓ ปี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ต้องมีพระราชดำรัสอธิบายเรื่องนี้อีกครั้งว่า

“บางคนพูดบอกว่าเศรษฐกิจพอเพียงนี้ไม่ถูก ทำไม่ได้ ไม่ดี ได้ยินคนเค้าพูด แต่ว่าส่วนใหญ่บอกว่าดี แต่พวกเขาส่วนใหญ่ที่บอกว่าดีนี้ เข้าใจแค่นั้นก็ไม่ทราบ แต่ยังไม่ถึงกับเศรษฐกิจพอเพียงนี้ขออย่าว่า เป็นการตั้งเศรษฐกิจ หรือความประพฤตินั้นทำอะไรเพื่อให้เกิดผล โดยมีเหตุและผล คือเกิดผลมันมาจากเหตุ ถ้าทำเหตุที่ดี ถ้าคิดให้ดี ให้ผลที่ออกมาคือสิ่งที่ดีดีตามเหตุ การกระทำก็จะเป็นการกระทำที่ดี และผลของการกระทำนั้นก็จะเป็นการกระทำที่ดี แปลว่ามีประสิทธิผล ดีแปลว่ามีประโยชน์ ดีแปลว่าทำให้มีความสุข” (คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๕๔๙ : ๑๑๕.)

พระราชดำรัสข้างต้นนี้ชี้ให้เห็นว่า หลักคิดสำคัญของเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ที่

ก.) การสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้คนในสังคมรู้จักวิถีคิดและ “มีวัฒนธรรมในการคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล” กล่าวคือ เมื่ออยากได้ “ผล” อะไร ต้องรู้จักวิเคราะห์หวัจย เพื่อทำ “เหตุ” ให้ตรงกับผลที่มุ่งหวังนั้น ๆ

ข.) เมื่อรู้แล้วสักแต่ว่ารู้ยัง “ไม่พอเพียง” จะต้องลงมือทดลองประพฤติปฏิบัติให้ “พอประมาณ” กับศักยภาพและเงื่อนไขข้อจำกัดที่มีอยู่ แล้วพัฒนาให้เจริญงอกงามขึ้นอย่างเป็นลำดับขั้นตอนจนถึงจุดมวลวิกฤติของความเปลี่ยนแปลง (critical mass point) ที่ทำให้ “เกิดผล” ตามที่มุ่งหวังดังกล่าว

ค.) เมื่อประสบผลในระดับหนึ่งแล้วจะต้องสรุปบทบทวนเพื่อพัฒนาปรับปรุงการประพฤติปฏิบัติให้มีความ “เที่ยงตรงและมั่นคงในเหตุในผล” ยิ่งๆ ขึ้น ให้ตกผลึกเป็น “หลักคิด” หรือ “ปัญญา” ที่สามารถจะนำไปใช้แก้ไขปัญหาในเรื่องอื่นๆ ได้อย่างกว้างขวาง จนกลายเป็น “ระบบภูมิคุ้มกัน” ของชีวิต

ง.) การเรียนรู้ว่าต้องทำ “เหตุ” อะไรจึงจักก่อให้เกิด “ผล” ตามที่ต้องการ คือการอาศัยเงื่อนไขของ “ความรู้” ที่มีลักษณะเป็นภูมิปัญญาในเชิงวิทยาศาสตร์ หรือเป็นปัญญาแบบ “ปฏิฐาน” (Positive Wisdom) ส่วนการกำหนดเป้าหมายของ “ผล” ที่ต้องการให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของ “สิ่งที่ดี” ซึ่งหมายถึง “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” ต้องอาศัยเงื่อนไขของ “คุณธรรม” ที่มีลักษณะเป็นภูมิปัญญาในเชิงจริยศาสตร์หรือเป็นปัญญาแบบ “ปทัฐาน” (Normative Wisdom)

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับสังคมมนุษย์ทุกวันนี้ หากจะว่าไปแล้วก็มาจาก “วิธีคิด” หรือ “หลักคิด” ที่ไม่สมบูรณ์ของมนุษย์นั่นเอง

ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แขนงต่างๆ พยายามจะตอบปัญหาว่า อะไรเป็นสาเหตุของผลที่เกิดขึ้นหรืออะไรเป็น “เหตุ” (ตัวแปรหลัก) อะไรเป็น “ปัจจัย” (ตัวแปรเสริม) ที่นำไปสู่ “ผล” (ตัวแปรตาม) ของปรากฏการณ์ที่กำลังศึกษาสังเกตนั้นๆ

เมื่อรู้ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เป็นเหตุปัจจัยกับผลต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง “มีเหตุและผล” แล้ว หากต้องการให้ “ผล” ออกมาอย่างไร ก็กระทำ “เหตุ” และ “ปัจจัย” ให้ถูกต้องเพียงตรงสอดคล้องกับผลที่ต้องการดังกล่าว

การมี “วิธีคิด” หรือ “หลักคิด” อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ทำให้ชั่วระยะเวลาเพียงประมาณ ๕๐๐ ปี ที่ผ่านมา พัฒนาการทางวิทยาศาสตร์ในอารยธรรมมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของโลกอย่างไพศาล และได้สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับมนุษย์มากมายอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน นับแต่ดาวเคราะห์ที่ชื่อว่า “โลก” ดวงนี้ได้ถือกำเนิดขึ้นมาในระบบสุริยจักรวาล

ทำให้มนุษย์สามารถเหาะเหินไปในอากาศได้ราวกับเทพยดา (ขอเพียงมี “เงิน” ซื้อตั๋วเครื่องบิน) สามารถพูดคุยติดต่อกันข้ามทวีปได้ทุกขณะยิ่งกว่าการใช้อำนาจของโทรจิต (ขอเพียงมี “เงิน” ซื้อโทรศัพท์มือถือ) สามารถรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ โดยเห็นทั้งภาพและเสียงของเหตุการณ์จากทั่วทุกมุมโลกยิ่งกว่าการเห็นจากในลูกแก้วกายสิทธิ์ (ขอเพียงมี “เงิน” ซื้อโทรทัศน์ จานดาวเทียม หรือคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ความเร็วสูง) ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์จะสามารถลดบันดาลให้มนุษย์ทุกคนมี “อิทธิฤทธิ์” ที่จะกระทำการต่างๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์ราวกับตำนานในเทพนิยาย (ขอเพียงมี “เงิน” ที่จะซื้อหา “อิทธิฤทธิ์” เหล่านั้น) แต่ “หลักคิด” ของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก็มีขอบเขตข้อจำกัดและมีความไม่สมบูรณ์ เพราะเพียงแต่สามารถตอบปัญหาในมิติด้าน “อะไร” (What is) กล่าวคืออธิบายได้ว่าอะไรเป็น “เหตุปัจจัย” ที่จะนำไปสู่ “ผล” ของสิ่งต่างๆ แต่ไม่สามารถตอบปัญหาในมิติว่า ผลที่ดีที่พึงมีพึงเป็น “ควรจะมีคุณลักษณะอย่างไร” (What ought to be)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แก้วตาได้อ่านหนังสือธรรมะ
จึงเกิดปัญญามืดดวงตาใหม่
นึกเห็นใจสามีที่ต้องเลี้ยงลูกน้อยแบเบาะอีกรอบในวัยกลางคน
กว่าลูกจะโตพึ่งตนได้ สามีต้องเหน็ดเหนื่อยอีกสิบยี่สิบปี
การมีเมียน้อยเป็นการแสวงหาทุกชี้อันตัวแท้ๆ

ดวงตาปัญญา

บ้านคนรวยสวยหรูราคานับล้าน สร้างไม่ถึง
สามเดือนก็แล้วเสร็จเข้าอยู่ได้ แต่คนจนกว่า
จะได้อยู่บ้านหลังเล็กๆ ลักหลัง ใช้เวลาสิบกว่าปี
แก้วตามีที่นาหกไร่ติดถนนทางเข้าหมู่บ้านซึ่ง
เป็นมรดกของพ่อแม่ที่จัดแบ่งให้ ที่นาหนึ่งแปลง
ถมที่แล้วเตรียมสร้างบ้าน

ประติษฐ์สามีของเธอเป็นช่างไม้ช่างปูน ไป
ทำงานก่อสร้างกับผู้รับเหมาตามหมู่บ้านแทบทุกวัน
จึงพอมีเงินซื้อเสาปูน ลังกะสี จ่ายค่าเลื่อยไม้
ต้นใหญ่ที่อยู่ในแปลงนาเพื่อสร้างบ้าน

ผ่านไปสิบห้าปี สภาพบ้านมีแค่ชั้นบนมุง
หลังคาปูพื้นไม้วงกบหน้าต่างใช้เศษสังกะสีตีปิดไว้
ใต้ถุนชั้นล่างยังโล่ง ส่วนเรือนครัวก็มีหลังคา
และฝา มีแคร่ไม้ไผ่ไว้ตั้งถ้วยชาม พื้นบ้านยังคง
เป็นดิน การสร้างบ้านต่อเติมหยุดชะงักเพราะ
ลูกชายสองคนยังโตขึ้นก็ยังใช้เงินเปลือง

หลายเดือนมานี้ ประติษฐ์มักจะกินเหล้าเมา

กลับมาบ้านดึกตื่นบ่อยครั้ง ใครถามก็บอกว่า
ผู้รับเหมาที่เป็นหัวหน้าชอบกินเหล้าทุกวันหลัง
เลิกงาน ลูกน้องก็เลยได้เมากลับบ้านไปด้วย

แท้จริงประติษฐ์แอบไปคบหากับหญิงหม้าย
ลูกติดต่างหมู่บ้านจนถึงขั้นได้เสียกันลับๆ เมื่อ
ความลับถูกเปิดเผยหญิงหม้ายก็ตั้งท้องหลาย
เดือนแล้ว “ช่างประติษฐ์มีเมียน้อย” เสียงเล่าลือ
ทั้งหมู่บ้าน

“พี่...จริงไหมที่เขาลือว่าพี่แอบไปมีเมียน้อย”

แก้วตาสีหน้าบึ้งตึง จนประติษฐ์ตั้งหลักไม่ทัน
ความทุกข์กังวลใจเข้ามารุมเร้าอย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน เมียหลวงที่อยู่ตรงหน้าก็คือสุดที่รักยาก
จะหาใครมาเทียบได้ ส่วนเมียน้อยนั้นก็สงสาร
เหลือเกินจนยากที่จะทิ้งเธอไปได้

“พี่ไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะเด็กในท้องนั้นก็
เป็นลูกของพี่จริง ที่ขอโทษด้วยนะ แต่ถึงอย่างไร
พี่ก็ยังคงรักแก้วเหมือนเดิม”

เหมือนสายฟ้าพาดลงกลางใจ น้ำตาลูกผู้หญิง
พรังพรู เธอทรุดลงไปกับพื้นร้องไห้อย่าง
หมดอาลัยในชีวิต ประติษฐ์รีบเข้าไปประคองด้วย
ความห่วงใย

“ออกไปๆ ไปอยู่กับอีกคนนั้นเลย ไปๆ”
เหมือนเอาน้ำมันเข้าไปราดบนกองไฟ ประติษฐ์
ถอยออกมานั่งซึมว่าจุ่นใจไม่แพ้กัน

เมียหลวงมักจะอับอายชาวบ้านที่สามีมี
เมียน้อยจนไม่อยากจะไปเจอหน้าใคร ที่
สำคัญความโกรธแค้นมันปะทุในใจยากจะลบล้าง
เป็นความทุกข์เศร้าเสียใจจนไม่รู้จะวางใจได้อย่างไร

แก้วตาหัวกระเป๋ายาใจใหญ่ขึ้นรถประจำทาง
เข้าเมืองกรุง เพื่อไปพักใจที่บ้านน้องสาวคนเล็กที่
อยู่กับสามีที่กรุงเทพฯ

“ลูกดูแลน้องนะ อย่าให้ไปก่อเรื่องกับใคร ถ้าแม่มีงานทำแม่จะส่งเงินมาให้”

แก้วตาน้ำตาซึม กำชับลูกคนโตวัยสิบเก้าปี

“ถ้าแม่สบายใจแล้ว แม่รีบกลับบ้านนะ มาอยู่กับลูกเหมือนเดิม ถึงพ่อจะไม่มาอยู่กับเรา ลูกจะพยายามหางานทำ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายเลยครับ”

ลูกชายน้ำตาไหลพรากอาบแก้ม มองแม่ก้าวขึ้นรถประจำทาง

เจ็ดวันแล้วที่แก้วตามาพักอยู่ที่บ้านน้องสาว

“เรื่องที่ผ่านมาจะดีหรือร้ายเราจะไปแก้ไขไม่ได้ แต่อนาคตเราเลือกทำสิ่งดีที่จะพาให้เจริญได้ มีความสุขกว่าเก่าด้วยการกระทำของเราเสมอ เอาอย่างนี้ไหมที่ ลองฝึกงานเลี้ยงเด็กและดูแลคนชราที่บริษัทสามเดือน แล้วเข้าทำงานลองดูเงินเดือนรับเต็ม เพราะทางบ้านเขาให้กินอยู่ฟรีตลอด” น้องสาวคนเล็กแนะนำ

ที่บ้านหลังใหญ่ราคานับล้าน มีเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อมสรรพ ที่วิวใหญ่ ๒๙ นิ้ว ตั้งอยู่ในห้องส่วนตัวของยายพริ้งวัย ๗๐ กว่าปี กำลังออกอากาศละครยอดฮิตหลังข่าวสองทุ่ม ถึงตอนบทสนทนาขั้น แต่ยายพริ้งซึ่งเป็นอัมพาตไม่รู้สิกรู้สา ได้แต่นอนนัยน์ตาเหม่อลอย ใบหน้ามีริ้วรอยกังวลทุกซอกซอญตลอด

แก้วตาทำงานบ้านและคอยดูแลยายพริ้ง กลับจากจ่ายตลาด ก็ต้องทำกับข้าวป้อนข้าวยาย ล้างถ้วยชามร่วมกับงานในบ้านหลังใหญ่ทั้งวัน ใจนึกเป็นห่วงลูกวัยรุ่นทั้งสองคนที่อยู่เฝ้าบ้านตามลำพัง ไร้ทั้งพ่อและแม่

ครอบครัวอื่นอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาพ่อแม่ลูก มีความอบอุ่นมีความสุขในครอบครัว แก้วตานึกถึงครอบครัวของตนก็เศร้าใจ บทตลกในละครทีวี ไม่ได้ช่วยให้คนต่างวัยทั้งสองมีความสุขขึ้นมา แม้แต่น้อย

สี่ทุ่มกว่ากลืนอุจจาระโซซะมา แก้วตาลุกจากที่นอน เดินไปที่เตียงยายพริ้ง ถอดกางเกง แกะผ้าอ้อมสำเร็จรูปเปื้อนอุจจาระเหลวทิ้ง พลิกยายพริ้งนอนตะแคง เอากระดาษชำระเช็ดทำความสะอาด

สะอาด ไร้ยางฝุ่น แล้วเปลี่ยนผ้าอ้อมสำเร็จรูปชิ้นใหม่

ปกติแก้วตาเป็นคนขยันทำอะไรทำนา ซึ่งเป็นงานค่อนข้างหนักมาก่อนแล้ว การเป็นแม่บ้านคอยดูแลคนป่วยชราจึงทำได้สบายๆ

แก้วตาทำงานได้ปีกว่า เก็บเงินได้ก้อนหนึ่งส่งไปให้ลูกชายเพื่อซื้อรถไถนาแบบเดินตาม เมื่อไถนาตัวเองเสร็จจะได้รับจ้างไถนาหาเงินเข้าครอบครัวได้อีกทาง และถึงวันนี้ความแค้นเคืองสามีก็เบาบางลง อาจเป็นเพราะกาลเวลาช่วยสมานแผล และความห่างไกลกันก็ทำให้ใจไม่หมกมุ่นเวียนเรื่องสามีทรยศ

ที่สำคัญนับเป็นโชคดีที่สุด แก้วตาได้อ่านหนังสือธรรมะของยายพริ้งที่สะสมเอาไว้ วันนี้จึงเกิดปัญญามีดวงตาคู่ใหม่ นึกเห็นใจสามีที่ต้องเลี้ยงลูกน้อยแบบเอาอึกรอบในวัยกลางคนแล้ว กว่าลูกจะโตพึ่งตนได้ สามีจะต้องเหน็ดเหนื่อยไปอีกสิบยี่สิบปีทีเดียว การมีเมียน้อยเป็นการแสวงหาทุกข์ใส่ตัวแท้ๆ ๓

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสครบรอบ ๑๔ ปี

หจก. จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชลล์ คุณภาพมาตรฐาน

โดย คุณสมยศ เจริญพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ต.เอเซีย (กม.๒๐๙-๒๐๐) อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์ ๖๐๐๐๐
โทร. ๐๕๖-๓๔๐๓๗๓ แฟกซ์. ๐๕๖-๓๔๐๓๗๐

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา

เจตนารมณ์การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยแก่สังคม ซึ่งทุกประเทศจำเป็นต้องมีส่วนร่วม ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และต้องไม่ยินยอม ให้ผู้กระทำความผิดทางอาญาจากประเทศหนึ่ง หลบหนีไปซ่อนตัวในดินแดนของตน ทั้งนี้เพื่อความสงบสุขของสังคมประชาชาติ เพื่อให้กฎหมายและศาลเป็นที่เคารพ ของประชาชนของประเทศนั้นๆ สืบไป

คดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนของไทย

ปัจจุบันลักษณะของการก่ออาชญากรรมมีความ สลับซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้การกระทำ ความผิดต่างๆ สามารถกระทำข้ามพรมแดน ระหว่างประเทศสองประเทศหรือมากกว่านั้น หรือหากผู้กระทำความผิดในประเทศหนึ่งแล้ว หลบหนีไปอยู่อาศัยหรือไปหลบซ่อนยังอีก ประเทศหนึ่ง ประเทศผู้เสียหายย่อมไม่มีทางที่จะ ดำเนินคดีความผิดอาญากับบุคคลดังกล่าวได้ เพราะการที่ประเทศผู้เสียหายจะเข้าไปจับกุม ผู้กระทำความผิดในประเทศอื่นเพื่อมาดำเนินคดี หรือมาบังคับโทษตามที่ศาลได้มีคำพิพากษา ก็ เป็นการล่วงละเมิดอำนาจอธิปไตยของประเทศ อื่นๆ นั้น ขณะเดียวกันหลักทั่วไปที่ถือเป็นเงื่อนไข สำคัญในการดำเนินคดีอาญา คือ นำตัวบุคคล ผู้กระทำความผิดมาปรากฏตัวต่อศาล เพราะการ ฟ้องคดีอาญานั้นศาลไม่อาจพิพากษาลงโทษ คดีอาญาแก่บุคคลผู้ไม่มาปรากฏตัวต่อศาลหรือ พินากษาไปเพียงฝ่ายเดียวอย่างเช่นคดีแพ่งได้ ฉะนั้นวิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นก็

คือความร่วมมือของประเทศทั้งหลาย โดย ประเทศผู้เสียหายนั้นจะต้องทำการร้องขอไปยัง ประเทศที่ผู้กระทำความผิดนั้นไปอาศัยหรือหลบ ซ่อนอยู่ ให้ส่งตัวบุคคลกลับมาเพื่อดำเนินคดี อาญาและลงโทษตามกฎหมายของประเทศ ผู้เสียหาย ซึ่งความร่วมมือระหว่างประเทศทาง อาญานี้เรียกว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนคือ การที่ประเทศหนึ่ง ส่งตัวบุคคลที่ต้องหาว่ากระทำความผิด หรือต้อง คำพิพากษาว่ากระทำความผิดทางอาญาภายใน เขตอำนาจศาลของประเทศอีกประเทศหนึ่งให้แก่ ประเทศนั้น เพื่อนำตัวไปพิจารณาพิพากษา ลงโทษตามกฎหมายต่อไป

ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันนั้น ประเทศต่างๆ ได้ทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนในระหว่างกัน เป็นส่วนใหญ่ สำหรับกรณีที่มีได้มีสนธิสัญญา ระหว่างกัน ประเทศต่างๆ ก็ยึดถือหลักถ้อยที่ ถ้อยปฏิบัติต่อกัน

การพิจารณาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมี

หลักเกณฑ์ที่สำคัญดังต่อไปนี้

๑. บุคคลที่ส่งข้ามแดนได้

โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่จะกระทำความผิดในประเทศหนึ่ง แล้วหลบหนีไปอยู่ ณ อีกประเทศหนึ่งนั้น ประเทศที่ผู้หลบหนีไปพำนักอาศัยอยู่มีสิทธิส่งตัวผู้นั้นไปให้ประเทศที่มีความผิดเกิดขึ้นตามที่ได้รับคำร้องขอมาได้ แต่อย่างไรก็ดี ด้วยเหตุผลที่ชนบทรรมนิยมประเพณีและกฎหมายของประเทศต่างๆ อาจจะมีผิดแผกแตกต่างกันออกไป จึงมีข้อยกเว้นจากหลักทั่วไปเกี่ยวกับสัญชาติของผู้กระทำความผิดและสภาพที่เกิดของผู้กระทำความผิด ซึ่งพิจารณาได้ดังต่อไปนี้

๑.๑ ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลในสัญชาติของประเทศผู้ร้องขอ กรณีนี้แทบทุกประเทศในโลกถือหลักการเดียวกันที่ยินยอมให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้เสมอ

๑.๒ ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลในสัญชาติของประเทศผู้รับคำขอ ตามหลักทั่วไป บุคคลในสัญชาติของประเทศหนึ่งไปกระทำความผิดในประเทศหนึ่ง แล้วหลบหนีกลับประเทศของตนไปได้นั้น ประเทศที่ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลในสัญชาติจะไม่ยอมส่งตัวผู้กระทำความผิดนั้นไปให้ประเทศอื่นพิจารณาพิพากษาคดี โดยถือหลักที่ว่าไม่ยอมส่งคนสัญชาติข้ามแดนไปให้ประเทศอื่น อย่างไรก็ตามประเทศไทยเคยส่งคนสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน โดยพิจารณาจากหลักเกณฑ์ที่ว่าความผิดนั้นเป็นความผิดทางอาญา ทั้งของประเทศผู้ร้องขอและประเทศไทย โทษตามความผิดดังกล่าวไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนและไม่มีสนธิสัญญาที่จะไม่ส่งคนสัญชาติไทย

๑.๓ ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลในสัญชาติของประเทศที่สาม ถ้าบุคคลผู้กระทำความผิดมิได้มีสัญชาติของประเทศผู้ร้องขอ และทั้งมิได้มีสัญชาติของประเทศผู้รับคำขอ แต่มีสัญชาติของประเทศที่สามแล้ว ตามธรรมเนียมปฏิบัติระหว่างประเทศ ประเทศผู้รับคำร้องขอจะต้องแจ้งให้

ประเทศที่สามที่ผู้กระทำความผิดมีสัญชาติทราบเสียก่อน เพื่อรักษาลัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ ซึ่งในทางปฏิบัติประเทศที่ผู้กระทำความผิดมีสัญชาติมักจะเพียงสอบถามข้อเท็จจริงแห่งคดี เช่น ให้ข้อสังเกตว่า เป็นความผิดทางการเมืองหรือไม่ แต่ไม่อาจห้ามประเทศผู้รับคำขอมิให้ส่งตัวข้ามแดนได้

๒. สถานะพิเศษของผู้กระทำความผิด

ผู้กระทำความผิดบางคนมีสถานะพิเศษที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องถูกส่งผู้ร้ายข้ามแดนดังต่อไปนี้

๒.๑ ผู้กระทำความผิดนั้น ได้ถูกศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัว เนื่องจากได้รับโทษตามความผิดนั้นครบถ้วนแล้ว หรือศาลได้พิพากษายกฟ้องในความผิดนั้นแล้ว

๒.๒ ผู้กระทำความผิดนั้น ได้กระทำความผิดที่มีโทษหนักสถานเดียว คือ ประหารชีวิต

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยได้ถือหลักการนี้ เช่น ในข้อ ๒. แห่งสนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ.๒๕๒๔ กำหนดว่า แม้เป็นความผิดที่มีโทษประหารชีวิตก็มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

๒.๓ ผู้กระทำความผิดมีเอกสิทธิ์และความคุ้มครองทางการทูต

๓. ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์ ๔ ประการ ดังนี้

๓.๑ ความผิดนั้นเป็นความผิดทางอาญาทั้งของประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้รับคำขอ และในกรณีที่มิสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกัน ในสนธิสัญญานั้นเองก็จะระบุข้อหาหรือฐานความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้ ในปัจจุบันสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ทำกันขึ้นใหม่มักไม่ระบุฐานความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้ไว้ โดยถือหลักว่า ความผิดทุกข้อหา สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ เว้นแต่จะตกข้อยกเว้นไว้

๓.๒ ความผิดนั้นมีโทษตามกฎหมายลงโทษ

ประหารชีวิต จำคุก หรือทำให้ปราศจากเสรีภาพ เป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑ ปี

๓.๓ ความผิดนั้นจะต้องมิใช่ความผิดทางการเมือง อย่างไรก็ตาม การปลงชีวิตหรือการกระทำผิดโดยเจตนาต่อชีวิตหรือร่างกายของประมุขแห่งรัฐ หรือสมาชิกในครอบครัวของบุคคลนั้น มิให้ถือว่าเป็นความผิดทางการเมือง ทั้งนี้เพราะการกระทำดังกล่าวมิได้เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจทางการเมืองของคณะบุคคล

ความผิดทางการเมืองไม่มีคำนิยามศัพท์หรือคำวิเคราะห์ศัพท์ไว้ เป็นอำนาจของศาลแห่งประเทศผู้รับคำขอที่จะวินิจฉัยว่าความผิดนั้นเป็นความผิดทางการเมืองหรือไม่ โดยใช้กฎหมายภายในของตน ทั้งนี้เพราะหลักการในเรื่องความผิดทางการเมืองเป็นหลักการของกฎหมายภายในของประเทศนั้นๆ มิใช่หลักการของกฎหมายระหว่างประเทศแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามในปัจจุบันความหมายของคำว่าความผิดทางการเมืองได้ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง ให้รวมถึงการกระทำผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ภายในราชอาณาจักรทั้งหมด แม้การกระทำจะได้กระทำโดยบุคคลเพียงคนเดียวก็ตาม นอกจากนี้ยังรวมถึงการกระทำผิดที่เกี่ยวกับการกระทำของคณะบุคคลที่มีจุดมุ่งหมายต่อความมั่นคงของระบบการบริหารราชการแผ่นดินด้วย

๓.๔ ความผิดนั้นจะต้องไม่ขาดอายุความตามกฎหมายของประเทศที่ร้องขอแล้ว นอกจากนี้หากความผิดนั้นขาดอายุความตามกฎหมายของประเทศผู้รับคำขอแล้ว ก็จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่ได้เช่นเดียวกัน

๔. วิธีการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทย ในการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นหลักการสำคัญมีบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๕๕๑ สำหรับประเทศไทย ปัจจุบันมีอนุสัญญาและสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนรวม ๑๔ ประเทศ ประกอบด้วย

๑. สหราชอาณาจักร ๒. สหรัฐอเมริกา ๓. แคนาดา ๔. ออสเตรเลีย ๕. เบลเยียม ๖. จีน ๗. อินโดนีเซีย ๘. ฟิลิปปินส์ ๙. ลาว ๑๐. กัมพูชา ๑๑. มาเลเซีย ๑๒. เกาหลีใต้ ๑๓. บังกลาเทศ ๑๔. ฟีจี ขึ้นตามกฎหมายปัจจุบันนี้ ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคือ ศาลอาญา

หลักการในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ต้องประกอบด้วยหลักการดังต่อไปนี้

๔.๑. แม้ไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันก็ตาม ถ้ารัฐบาลไทยเห็นสมควรก็อาจส่งตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษข้ามแดนให้แก่ประเทศผู้ร้องขอได้ แต่ความผิดที่จะให้มีการส่งตัวข้ามแดนนั้น ต้องมีความผิดซึ่งกฎหมายไทยกำหนดโทษจำคุกไว้ไม่น้อยกว่า ๑ ปี โดยต้องมีคำร้องขอจากรัฐบาลต่างประเทศมายังรัฐบาลไทย และต้องมีหลักฐานประกอบคำร้องขอ ดังนี้

๑. ในกรณีขอให้ส่งบุคคลที่ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิด ต้องมีสำเนาคำพิพากษาของศาลที่ได้พิจารณาคดีนั้น

๒. ในกรณีขอให้ส่งบุคคลซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดต้องมีหมายหรือสำเนาหมายสั่งจับของเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ในประเทศที่ร้องขอ

๔.๒ การขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน เริ่มด้วยการมีคำร้องขอจากรัฐบาลต่างประเทศโดยวิธีการทูต โดยผ่านกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศจะส่งคำร้องขอไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้พนักงานอัยการนำคดีขึ้นสู่ศาลที่มีอำนาจตามพระธรรมนูญ ศาลยุติธรรม กระทรวงมหาดไทยจะขอให้ศาลออกหมายจับก็ได้

๔.๓ เมื่อศาลได้รับ คำฟ้องคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้แล้ว ศาลต้องแจ้งไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม แล้วดำเนินการไต่สวนต่อไป

๔.๔ ในกรณีเร่งร้อน รัฐบาลต่างประเทศจะขอให้จับและคุมขังจำเลยไว้พลางก่อนก็ได้ แต่ต้องแถลงประเภทความผิดให้ชัดแจ้งและได้ออก

หมายจับไว้แล้วด้วย ระหว่างที่คำร้องขอตามระเบียบและหนังสือหลักฐานยังมาไม่ถึง ศาลจะสั่งชั่งจำเลยไว้ได้ ถ้าปรากฏว่ามีหลักฐานว่าได้ออกหมายจับจำเลยในต่างประเทศนั้นแล้วและความผิดนั้นไม่ใช่ความผิดทางการเมืองและอยู่ในประเภทที่จะส่งตัวข้ามแดนได้ แต่ถ้าหากว่าต่อจากนั้นอีก ๒ เดือน ศาลไม่ได้รับคำร้องขอตามระเบียบและหนังสือหลักฐานแล้ว ศาลจะปล่อยตัวจำเลยไป

๔.๕ เมื่อจับจำเลยได้แล้ว ต้องนำตัวขึ้นสู่ศาลโดยเร็ว และดำเนินการไต่สวนตามวิธีพิจารณาความอาญา แต่ศาลไม่ควรอนุญาตให้จำเลยได้ประกันตัวไป

๔.๖ ในการไต่สวนคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนี้ ศาลไม่จำเป็นต้องพิจารณาโดยละเอียดว่าผู้ต้องหาจะมีความผิดตามข้อกล่าวหาที่ขอให้ส่งตัวข้ามแดนหรือไม่ หากแต่ต้องให้เป็นที่พอใจว่า

๑. จำเลยเป็นบุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนแน่แล้ว ไม่ใช่จับมาผิดตัว

๒. มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสั่งให้ผู้ต้องหา เพื่อส่งไปให้ศาลพิจารณาได้ หากว่าความผิดนั้นได้กระทำในประเทศไทย

๓. ความผิดนั้นอยู่ในประเภทที่ส่งตัวข้ามแดนได้ และไม่ใช่เป็นความผิดอันมีลักษณะในทางการเมือง

๔.๗ พยานหลักฐานที่จะนำมาแสดงต่อศาลนั้น จะเป็นพยานบุคคลมาเบิกความต่อศาลหรือจะเป็นถ้อยคำพยานที่ได้จดบันทึกส่งมาก็ได้ แต่ต้องทำตามระเบียบวิธีปฏิบัติทางการศาลของประเทศนั้นๆ

ในด้านจำเลยนั้น ศาลไม่ต้องฟังพยานหลักฐานข้อต่อสู้ของจำเลย นอกจากในเรื่องต่อไปนี้

๑. จำเลยไม่ใช่บุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดน

๒. ความผิดนั้นไม่อยู่ในประเภทที่จะส่งข้ามแดนได้ หรือว่าเป็นความผิดอันมีลักษณะในทางการเมือง

๓. สัญชาติของจำเลย เช่น จำเลยเป็นคนไทย จึงไม่อาจส่งข้ามแดนได้ หรือมีข้อสงสัยเกี่ยวกับวิธีการทำคำขอให้ส่งข้ามแดน

๔. จำเลยได้รับโทษในความผิดที่ร้องขอให้ส่งข้ามแดนแล้ว หรือศาลของต่างประเทศได้มีคำพิพากษาให้ปล่อยตัวแล้ว

๕. การที่ขอให้ส่งข้ามแดนนั้น ความจริงเพื่อประสงค์จะเอาตัวไปลงโทษสำหรับความผิดอย่างอื่น อันมีลักษณะในทางการเมือง

๔.๘ ถ้าศาลเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะมีคำสั่งให้ชั่งจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดน ให้ศาลออกคำสั่งให้ปล่อยจำเลยไปเมื่อสิ้นระยะเวลา ๔๘ ชั่วโมง นับแต่ได้อ่านคำสั่ง เว้นแต่ ภายในกำหนด ๔๘ ชั่วโมงนั้น พนักงานอัยการได้แสดงความจำนงว่าจะอุทธรณ์ ระหว่างอุทธรณ์ศาลจะสั่งชั่งจำเลยไว้

๔.๙ ถ้าศาลเห็นว่า พยานหลักฐานมีเพียงพอที่จะมีคำสั่งให้ชั่งจำเลยไว้ เพื่อส่งตัวข้ามแดน ให้ศาลออกคำสั่งอนุญาตให้ชั่งจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดน แต่จะส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนด ๑๕ วันไม่ได้ จำเลยมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งภายใน ๑๕ วัน และถ้าไม่ได้ส่งตัวจำเลยข้ามแดนไปภายใน ๓ เดือน นับแต่วันที่คำสั่งศาลถึงที่สุด ศาลจะมีคำสั่งให้ปล่อยตัวจำเลยไป

๔.๑๐ คดีอุทธรณ์ในเรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดท้ายในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ทั้งนี้เจตนารมณ์การส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคม ซึ่งทุกประเทศในโลกจำเป็นต้องมีส่วนร่วม ทุกประเทศต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปราบปรามอาชญากรรมและต้องไม่ยินยอมให้ผู้กระทำความผิดทางอาญาจากประเทศหนึ่งหลบหนีไปซ่อนตัวในดินแดนของตน ทั้งนี้เพื่อความสงบสุขของสังคมประชาชาติ เพื่อให้กฎหมายและศาลเป็นที่เคารพของประชาชนของประเทศนั้นๆ สืบไป. **๒**

ปิดท้าย

พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ทะเลบัว

หินทาง พิสูจน์ม้า
 กาลเวลา พิสูจน์คน
 กรรมสาม พิสูจน์ตน
 ล่อ “สันดาน” ที่ซ่อนพราง
 การเมือง พิสูจน์ “นัก”
 ให้ประจักษ์ แจ้งเส้นทาง
 เสียดสะ มุ่งลวงวาง
 หรือละโมภ มุ่งโกงกิน
 ประเทศไทย จะรุ่งเรือง
 “นัก” การเมือง ต้อง “ตงฉิน”
 ลัทธิชื่อ ต่อแผ่นดิน
 มั่นใน “ศีล” กินใน “ธรรม”

ประเทศไทย จักพินาศ
 ประชาชาติ จักชอกช้ำ
 สังคม แตกกระส่ำ

“นัก” กินเมือง เมิน “กตিকা”
 ไ้อ้นอ คนหนอคน
 โยมิพัน ห้างตั้มหา
 ดั่งจม ทะเลบัว

หลากหลายคน ลาลับลวง
 ชายชาว นครฯ หนึ่ง
 เคยเป็นถึง ปลัดกระทรวง
 ตาพรว้า หลงภาพลวง
 จึงดั่งจม ทะเลบัว

การเมือง กิน “มนุษย์”
 ที่สูงสุด กลับตกต่ำ
 สีขาว เป็นสีดำ
 เพราะ...พบ “พุทธ” เพียง “กระพี้” ๓

“อานาจ” และ “รสอร่อย”
 ทำให้คนดั่งจมทะเลบัว